

BORILACKE VEŠTINE

BROJ 72

CENA 4.000 DINARA

NINĐA



UBIĆU TE NINĐO

DEREK FINEGAN

UBIĆU TE, NINĎO!



Derek Finegan
UBIĆU TE, NINĐO

Izdavač:
DEČJE NOVINE, Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 72 — MAJ 1989. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32230 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257319-03292, Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

UBIĆU TE, NINĐO!

»Frenčmens Kouv«, Francuzov zaton, u svoje vreme bio je i zvanično najskuplji hotel na svetu. Zasluženno ili ne, nekoliko drugih hotela trenutno se bori za ovo počasno zvanje, ali je »Frenčmens Kouv« još uvek tu negde u vrhu, gde će dugo i ostati.

Dovoljna je čak i najobičnija razglednica da objasni zašto. Čovek koji ga je gradio, ovde u neposrednoj blizini plaže San San i čuvene Plave lagune (ili Plave rupe kako je zovu domo roci) umeo je da spoji sve ono što je potrebno skupom hotelu sa neponovljivim dražima severne obale Jamajke, jednog od najlepših ostrva na svetu.

Odavde sa pučine, zdanje hotela jedva se naziralo u plamtećim bojama tropskog rastinja koje su gutale tamnozelenu pozadinu šume. Granicu između šume i mora obeležava pojas belog peska koji se neosetno stapa sa vodom boje čistog ultramarina.

Čak ni plitko dno Karipskog mora nije bez svojih draži i čamci sa staklenim dnom nisu slučajno skuplji nego obični čamci za iznajmljivanje, bez ob-

zira na snagu motora. Međutim...

Međutim, svi ti čamci ne služe samo za zabavu dokonim, razmaženim i prebogatim poseiocima Jamajke, možda zato što oni nisu i jedini koji mogu da plate usluge »Frenčmens Kouva« ili nekog drugog luksuznog hotela na ostrvu koje doživljava turistički bum.

Njih dvoje, na primer. Već mnogo minuta nijedno od njih nije bacilo pogled u vodu kroz prozirno dno čamca.

Nisu pogledali čak ni jedno drugo, što bi svakako začudilo svakoga ko bi ih pažljivo posmatrao.

Dvoje veoma lepih ljudi...

Devojka niskog rasta, skladno građena, sa raskošnim kukovima i krupnim i čvrstim grudima, sapetim uskim kostimom od bele svile koji čezne za vodom da bi postao potpuno providan. Iako preplanula, njena koža zadržava onu neponovljivu nijansu ružičastog sa starih japanskih minijatura, na koje još jednom podsećaju crte njenog lica i malo kose, duboke crne oči. Duga, sasvim crna ko-

sa, spletena je i uvezana belom trakom koja je sprečava da se raspe po ramenima i leđima.

Muškarac spada u onu vrstu krupnih i snažnih ljudi čije mi šice nikada neće prikriti slojevi sala. Uski kukovi, široka ramena, moćne ruke i sve to preplanulo od sunca, iako sasvim svetla duga kosa i plave oči tvrde da takvom tipu ljudi sunce ne prija mnogo. Pojava koja privlači poglede žena gotovo isto onako kao što figura devojke privlači poglede muškaraca i izaziva čežnjive misli u razvratnim mozgovima.

Da, dvoje lepih i uzbudljivih ljudi, a opet, oni to kao da ne primećuju...

Zašto?

Možda zbog dogleda u rukama devojke, gotovo neprestano uprtog prema mestu na obali sa kojeg povremeno izlaze čamci iz hotelske marine?

Mladić zevnu i leno se proteže, trljajući bradu obraslu kratkim svetlim dlakama, mnogo tvrdim nego što bi se pretpostavilo.

— On danas neće izaći, Sumiko — reče. — A mi ne možemo još dugo izdržati na ovom prokletom suncu.

— To sunce staje dve hiljade sto dolara nedeljno, Pite — osmehnu se devojka krajičkom usana, ne skidajući dogled sa očiju. — Neću da čujem nikakve primedbe o njemu, znaš!

— Dve hiljade i sto? — mla-

dić tiho zviznu. — Ta vila stvarno toliko staje? Boga mu!

— Osam soba, tri kupatila, kompletna posługa, ovaj čamac. Šta bi još hteo, do đavola?

— Pivo. Da, hteo bih pivo. Ledeno, zlatno, penušavo... i još jednom ledeno. Pivo! Hoću pivo!

Ona se nasmeja glasom koji podseća na srebrne zvončiće po granama drveća japanskih vrta.

— Žao mi je. Majordom je obećao da će učiniti sve da negde nabavi koji sanduk australijskog piva, Pite. Što se mene tiče, ni to u frižideru pod tvojim nogama nije loše.

— Pre svega, neznalice, ne postoji loše pivo — reče plavo kosi tonom profesora koji je konačno prešao na svoju omiljenu lekciju. — Postoji samo dobro pivo, bolje pivo, odlično pivo i...

— I australijsko pivo! — dovrši ona pre njega. — Znam tu pesmu, Pite. S malo sreće, imaćeš australijskog piva u frižideru kada se vratimo. Žao mi je, više od toga čak ni ja nisam uspela da učinim... Hej!

Plavokosi povuče ruku pruzenu prema lakom prenosnom frižideru na dnu čamca i naglo se uspravi.

— On, a? — upita tiho, iako na pola milje unaokolo nije bilo nijednog čamca.

— Da, rekla bih da je to nje gova jahta... Samo trenutak,

dok vetar malo pomeri zastavu... Da, to je Tig, Pite.

— Konačno se probudio, le-nština — progunda muškarac. — Uostalom, posle svih onih koktela noćas u klubu, mora da mu je glava još kao urođenički bubanj...

— Misliš da će zbog toga biti neoprezniji? Seti se šta je rekao Leslie.

— Sećam se šta je rekao Leslie, devojko. Samo što Leslie ni kada nije bio mamuran i ne može da zamisli to osećanje. Kladam se da je Tigova glava kao... kao... kao urođenički bubanj, do đavola! Nema bolje reči za to!

— Možda mu je glava kao urođenički bubanj, Pite, ali su mu oči još uvek sasvim dobre. Pogledaj!

— Hmm... ide pravo prema nama, a? Pa šta?

— Ništa. Njegove gorile nemaju nimalo prijatna lica, sećaš se?

— Kako da ne. Bar će mi se pružiti prilika da poneko od njih malo ispeglam! — nasmeja se Pit, zagledavajući svoje ogromne pesnice. — Uostalom, Les je najavio da će tako biti. I iskoristio nas kao mastan mamac za veliku ribu po imenu Tig.

Devojka ga zamišljeno pogleda.

— Znaš — reče — počinjem da mislim kako nas troje sve više stvari činimo na isti na-

čin. Štaviše, da mislimo na isti način...

— Aha... nešto kao u braku, a? Nije ni čudo. Koliko se godina ne razdvajamo. Osam, skoro devet, ako se ne varam?

— Skoro devet. Samo... to nije dobro za nas, Pite.

— Nije dobro? Oprosti, mala, ali otkud ti ta ideja?

— Nije dobro, Pite. Ipak, on je nešto drugo.

Plavokosi grmalj isprazni ko nzeru s pivom, načini grimasu kao da želi da kaže: »Do đavola, šta sve u ovoj zemlji neće nazvati pivom«, a onda nemarno odbaci ispražnjenu posudu u ugao čamca.

— U redu, on je nešto drugo. Pa šta s tim? I ti i ja smo nešto drugo — muško i žensko mi slim — pa nam to nimalo ne smeta da sarađujemo.

Lice devojke bilo je ozbiljno kada je ponovo progovorila. Dogled joj već dugo nije bio pred očima, jer se sada već i golim okom video svaki detalj velike okeanske jahte, jedne od onih koje vrede čitavo malo bogatstvo.

— Bojim se da je između nas i njega razlika mnogo veća nego razlika između polova. Jer...

Plavokosi ponovo spusti glas, iako još nije bilo opasnosti da će ih neko na jahti čuti.

— Jer je on... ninda? To želiš da kažeš?

Nemo je klimmula glavom. Vetar sa kopna sada je, uz za-

mamni miris tropskog rastinja, donosio i brujanje motora jah-te čiji se kurs nije menjao od onog trenutka kada je čovek za krmom uzeo pravac prema njihovom čamcu.

— Da, to želim da kažem, Pite. Nas dvoje sve više počinje mo da mislimo i postupamo kao on, zaboravljajući pri tom da ne možemo i da činimo sve što i on. Ta zabluda jednog dana može postati fatalna...

— Može postati fatalna još danas, mala, ako ne daš Leslieju signal da oni dolaze, znaš — opomenu je Pit kroz smeh. — I čemu takve misli; a naročito, čemu takve misli na ovako lepom mestu, prokletstvo!

— U pravu si — osmehnu se devojkica, užurbavši se oko mini jaturnog radio-predajnika, skrivenog na dnu čamca. — Takvim mislima nema mesta u ča su kada se opasnost bliži, to je jedna od prvih lekcija koju su i Leslieja naučili u školi u Japanu. Izgleda da smo ti i ja ipak loši učenici, a?

— Prilično loši. Vidiš li Tigu na palubi, mala?

— Ja ne. Ti?

— Ne. Mora da mu je glava ipak kao urođenički bubanj i da sada leži u klimatiziranoj kabini... sa hladnim oblogama po licu, proklet bio!

— Nadam se da nije tako, Pite — odvrati ona ozbiljnim tonom. — Lesliejev plan predviđa da da provedemo izvesno vre-

me u njegovom društvu; taj bo ravak biće mnogo ugodniji ako je on iole dobro raspoložen, znaš...

Začutili su i oboje uprili pogledu na blistavobelu jahtu koja je i dalje jurila pravo na njih, kao da čovek za krmom ima nameru da ih pregazi i produži pravom linijom na sever, do obale Kube.

— Boga mu! — tiho reče Pit lagano se uspravljajući. — Ako ovaj tip produži još stotina stopa ovim pravcem neće uspeti da... ahhh! Ipak se pre domislio!

— Bolje da sedneš, Pite. Kad projuri pored nas talasi će podići čamac — upozori devojkica, čvrsto se hvatajući rukama za bokove.

— Oh, do đavola!

Belo obojeni bok jahte projuri tako blizu da se devojkica učini kako se nadnosi nad nju. Gore, na palubi, tri čoveka su se naginjala da bolje vide, lica iscerenih od zadovoljstva zbog ove uspele šale.

— Drži se, mala! — uzviknu Pit, sasvim nepotrebno, padajući na svoje mesto. Veliki talas na trenutak izdiže čamac, a onda ga grubo vrati u niži položaj, tako da ivica gotovo dohvati površinu ustalasane vode, preteći da prevrne krhki čamac.

Načinivši uski krug oko njih, jahta se sada približavala, smanjujući brzinu. Ona trojica pre

šli su bliže pramcu, motreći ostrim pogledima svaki pokret dvoje ljudi.

— Imaju oružje pod onim šarenim košuljama — upozori Sumiko tiho. — Pazi šta radiš. Pite!

— Mh—mm! — gnevno progunda plavokosi. — Bolje neka oni paze šta rade, inače...

Bok jahte ponovo se nadnese nad njih, ali sada ostade tu. nepokretan.

— Hej, vas dvoje! — progovori jedan od one trojice grubim, hrapavim glasom. — Dođite na palubu!

— Ko ste vi? — upita Tabasko besno, kako je i zahtevala uloga bogatog turista, uznemirenog u svom prepodnevnom uživanju. — Kakva je, do đavola, ovo glupa šala? Čija je to jahta?

Čovek na palubi se zacereka. Njegovo preplanulo lice pokazivalo je da se izvršno zabavlja.

— Hajde, hajde! — reče. — Sve ćete to čuti kad dođete gore.

— Ne pada nam na pamet! — Štaviše, čim se vratimo na kopno, podneću prijavu u lučkoj kapetaniji i... Uhhh!

Zacutao je, naglo huknuvši, i dalje igrajući svoju ulogu.

Pokret ruke bio je znak da druga dvojica istrgnu pištolje gurnute pod opasače pantalona tako da ih skrivaju skuti košu-

lje. Dva velika i ružna automatska pištolja.

— Dakle? — cerio se onaj u sredini, sa rukama i dalje mirno oslonjenim o ogradu. — Dolazite gore, ili ne?

Gundajući nešto u sebi, Pit se okrete i pruži ruku devojci koja je izvršno glumila strah. Pomerala se ukočeno, korak po korak, tako da je morao gotovo grubo gurnuti prema boku jahte da bi se popela uz njega.

Zastali su oboje na palubi, još uvek se tobože zbunjeno osvrćući oko sebe. Pit pređe šakom preko oznojenog čela i na trenutak je zadržao u vazduhu nad svojom glavom.

Vetar duva još uvek sa kopna. Vrlo dobro. Lesli je rekao da će upravo tako i biti...

— Kao što vidim — produži onaj koji je od početka i govorio, krupan momak crvenog nosa i jako bele kože, uprkos suncu Kariba. Ridokosi obično teško podnose vrućinu i to se i videlo na licu ovog čoveka niz koje su se slivali čitavi potoci znoja, iako nije bio izložen gotovo nikakvim fizičkim naporima. — Kao što vidim, nemate kod sebe nikakvog oružja, iako možda ne bi bilo loše da vas nateram da skinete i te kupaće kostime, ha-ha-ha!

Druga dvojica samo se zadovoljno isceriše, drsko buljeći u telo Sumiko. Obojica potiču sa Jamajke, proceni Pit hladnokrvno; po svemu sudeći, ipak ve

štiji s noževima, nego s pištoljima koji im ne leže baš prirodno u rukama.

— Ali ne — govorio je riđokosi bez predaha — mister Tig je imao burnu noć i možda ne želi jaka uzbuđenja ovako rano ujutru. Hajde, idemo dole, da čujemo šta... ŠTA?!

Pit i Sumiko znali su šta će se dogoditi i zato su i bili jedini koji su pogledom ispratili sićušnu sivkastu kuglicu što je na volšeban način izletela ispod po vršine mora i gotovo bešumno pala na palubu. Gotovo bešumno, jer zvuk kojim je dotakla palubu i rasprsla se jedva da je bio snažniji od zvuka kojim se otvara flaša dobrog šampanjca.

U deliću sekunde, međutim, kao duh iz te iste boce šampanjca, golem oblak dima izniče na palubi i počne munjevito da se širi, gonjen vetrićem sa kopna. Gust kao najgušća magla, uzbuđene krikle ljudi što su se zatekli na palubi pretvorio je u prigušeno kreštanje, a pogled nije mogao da proдре kroz nje ga dalje od dve ili tri stope, i to u najboljem slučaju.

Pit zgrči mišiće, osetivši kako devojka gura svoju sitnu šaku među prste njegove ruke. Ovo sada bio je jedini opasan trenutak, jer i naslepo ispaljeni hici ponekad sa perverznom preciznošću umeju da pronađu svoj cilj...

Osećaj za orijentaciju nije ih

izdao, i oni gotovo bešumno skočiše u svoj čamac, pre nego što je iko od one trojice najbližih i pomislio da bi trebalo ispaliti koji hitac u neprozirnu maglu. Klečeći na dnu, Pit se snažno odgurnu od boka jahte obema rukama, u pravcu u kojem je vetar vukao dimnu zavesu, uklanjajući čamac sa mesta koje će pogoditi prvi hici kada posada jahte shvati da su zarobljenici umakli.

— Dole, Sumiko! — dobaci on preko ramena. — Palim motor!

Ona klimnu glavom, pružajući se po prozirnom dnu, dok se nad njihovim glavama oblak magle spuštao sve niže. Po gled joj je bio uprt prema palubi jahte, ali uzalud; proći će najmanje još četrdeset ili pedeset sekundi, znala je, pre nego što će početi da razabira detalje čak i na tako malom rastojanju.

Motor naglo zaurla i čamac poskoči kao dobro izdresiran konj kada padne elastična prepreka na stantu velike trke. I sam se ispružajući, kako bi predstavljao što manji cilj, Pit je čvrsto stezao rudu krme, održavajući putanju čamca paralelno sa bokom jahte.

Rafal iz automatskog pištolja odjeknu na palubi. Dug, sve dok strelac nije ispraznio okvir. Čak i da mu zvižduk mećaka to nije rekao, Pit bi znao da obarač pritiskuje čovek koji

ne vidi svoj cilj već samo zasi-pa površinu mora hicima u sla bašnoj nadi da će neki metak pogoditi metu.

Izgledi za to, međutim, nisu bili nikakvi, jer je strelac, bez mnogo razmišljanja, gađao putanju koja od jahte vodi pravo prema obali, a Pit je čamac usmerio pod pravim uglom na tu putanju. Za manje od minuta, mnogo pre nego što se oblak magle razide, njih dvoje će biti van domašaja bilo kakvog oružja manjeg kalibra.

Bez straha od potere, štaviše, jer će posada jahte imati pune ruke posla da sačuva svoju sopstvenu kožu. Dimna zavesa nije poslužila samo kao zaklon za bekstvo dvoje mladih ljudi; jedan čovek iskoristio je da ne opaženo izroni iz mora i uspne se na palubu...

Jedan čovek?

Japanci kažu da je ninda za pravo više od običnog čoveka i zato ninde i ne treba zvati ljudima. Prema tome...

Prema tome, na palubi jahte sada je bio jedan — ninda!

*
* *

Možda neko od vas još ne zna kako izgleda japanski ninda? Pravi ninda, ne ona kostimirana strašila koja u prosjeku jednom godišnje lansiraju holivudski majstori horora...

Pre svega, na palubi te jahte

koja se još guši u oblaku dima na samo milju-dve od jednog od najluksuznijih letovališta Ja majke, nećete videti biće odeveno u kostim od crne svile, sa kapuljačom na glavi iz koje plamti pogled dva vatrena japanska oka. U rukama te figure nije katana, dugi samurajski mač, za kožni opasač nije zadenuo svoj vakizaši...

Pre svega, taj potpuno nagi čovek na palubi jahte uopšte nije Japanac...

Što, naravno, ne znači da se u nekom skrovištu u iznajmljenoj vili na obali ne nalazi sva oprema ninde, ovakva kakvu smo upravo opisali. I još ponešto više od toga. Međutim, za posao koji je američki ninda ovoga puta želeo da obavi, sve to bilo je apsolutno nepotrebno i on je na palubu jahte stigao polunag i goloruk, čekajući sve dotle strpljivo svoj trenutak pod samom površinom mora i dišući kiseonik iz boce koju je kao nepotrebnu odbacio čim je palubu jahte obavio neprozirni oblak dima.

Ridokosi je bio prvi koji je ugledao vitku, upravnu pojavu širokih ramena. Zadržavajući jednom rukom čoveka koji je upravo ispraznio okvir pištolja u more, on se naže napred, trepćući, kako bi razabrao kome pripada ta nepoznata silueta.

— Stani! — reče promuklo.
— Ko je to tamo, Dini?

— Umaći će nam, mister Sandler! — urlao je ovaj. — Ako čili su u čamac i pobegli, čuje-te?

— Stani! — ponovi Sandler, izvlačeći svoj pištolj. — Neko drugi je na brodu, prokletstvo! Tamo, levo, čoveče!

— Šta?

Drugi Sandlerov revolveraš, onaj koji se mudro uzdržao od pucanja u maglu, načini korak prema još uvek mutnim obri-sima čoveka koji je mirno stajao desetak stopa dalje.

— Ruke uvis, ortak! — proce-di kroz zube. — I ne mrđaj, inače...

Nagli dašak vetra ponovo uskovitla maglu, skrivajući obri-se čoveka pred njim i on nervo-zno stisnu zube.

— Hej, ne mrđaj! — uzviknu. — Stani, prokletstvo!

Kao priviđenje, nepoznati se stvori pored njega, tako blizu da mu je skoro doticao rame ruke sa pištoljem. Trгнуvši se, čovek pokuša da odskoči, da okrene oružje prema napadaču, ali za sve to nije imao vremena, jer je ninda napao pre nego što se kompletna misao formirala u mozgu revolveraša.

Sandlerov čovek oseti da sila kojoj se ne može suprotstaviti otrže oružje iz njegove šake, oseti kratki bol u polomljenim prstima, čak i dodir toplog čelika kad mu se cev pištolja zari tačno među oči mrveći

nosnu kost i saterujući njene oštre, neravne krajeve u mozak. Bilo je to kao užasno kratki blesak nepodnošljivo bele svetlosti u kojem on prvi — i poslednji — put vide lice onoga koji mu je donosio smrt.

Ledeno mirno lice, preplanulo od sunca, sa tamnoplavim očima u kojima blešti nešto što ima boju usijanog čelika!

Sandler shvati šta se događa i podiže pištolj, ubacujući naviknutim pokretom metak u cev. Ispalio je tri metka u brzom tempu, neprestano odstupajući, dok je čovek kraj njega urlao, boreći se sa novim okvirom koji nikako nije uspevao da ugura u ležište u dršci pištolja.

Figura u koju je Sandler gađao pala je meko na palubu, kao vreća mokrih krpa i on pre kide paljbu, zadržavajući u dnu grla porednički krik.

Da li je pogodio? Da to nije slučajno...?

Šum nalik na zevanje, gotovo kraj samog njegovog uha, privuče mu pažnju, i on se trže, okrećući se čitavim telom.

Neko je davio Dinija, neko ko mu je stajao iza leđa, stežući mu šakama grlo i povijajući mu čitavo telo unazad!

— Dini! — vrisnu Sandler. — Skloni se, Dini!

Pomerao je cev pištolja, naprežući vid da u toj proklesoj magli nazre bar delić tela ono ga što ubija Dinija. Ukočeni prst drhtao mu je na okidaču,

spreman da svakog trenutka izbací smrtonosni projektil pre ma napadaču.

Sada!

Pištoltj grmnu, i on instinkti vno sklopi oči. Samo na delić sekunde, ali kada ih je ponovo otvorio, jedna krupna figura nejasnih obrisa sada je bila pred njim one iste dve šake koje su maločas bez napora zadavile Dinija, pružale su se prema njegovom licu.

— Ne! — vrisnu Sandler, od skačući u stranu i ponovo priti skujući obarač. — Ne!

Jedna pesnica izroni iz tame i pogodi ga u vilicu; poslednjim delićem svesti, pre nego što sve oko njega obavi siva magla, još gušća od one maločas, Sandler oseti kako leti kroz vazduh i teško udara plećima o daske palube...

Bol ga je dozvao natrag, sve sti. Zauriao je još pre nego što je ponovo otvorio oči; ubeđen kako su mu kićma, rebra, karlica i butne kosti smrvljene. pretvorene u kašu od kostiju pomešanih sa krvlju i komadi-ma mišića, kako nikada više neće biti u stanju da se uspravi, osuđen da provede ostatak života u ovom nemogućem položaju koji užasni bol čini neizdržljivim.

Sandler otvori oči i prestade da urla.

Vetar je razvejavao i poslednje tragove magle i vrelo sunce. Ka riba peklo mu je lice. Zagledan

u oči čoveka koji je klečao kraj njega, Sandler nađe snage da progovori.

— Ko... ko si...?

Ninda se osmehnú, odnosno, samo malo raširi usne stisnute u ravnu ortu. U očima mu više nije bilo usijanog čelika, ali je to, zbog nečega, još više plašilo Sandlera, držeći na distanci bol iz polomljene kićme.

— Želim Tiga — reče ninda tiho i razgovetno, kao kada se govori detetu, ili čoveku koji ne razume dobro jezik. — Gde je on?

— T-Tig? Nije... nije na brodu...

— To znam, čoveče. Gde je?

Sandler obliznu usne i pokuša da se izdigne na lakat. St-rah, do maločas tako veliki da je potiskivao čak i bol, sada je popuštao. Možda zato što je pre planulo lice čoveka nad njim, uprkos markantnim crtama, bilo ipak prilično obično. Crna, kratka kosa, polunago mišićavo telo, snažne ruke i noge, i...

Nago telo?

Zašto?

Šta se dogodilo sa posadom jahte? Šest ljudi, pored njega i one dvojice!

Nemoguće da ih je ovaj mo mak ovde sve sredio? Golim rukama?

Dva tamnoplava oka nadneše se ponovo nad njega.

— Govori, čoveče — šaputao je ninda. — Govori ako ne že

liš ponovo da osetiš onaj isti bol!

Sandler udahnu, sa iznenadnom radošću shvatajući da je onaj malopredašnji bol, ubeđenje da su mu sve kosti polomljene, onaj malopredašnji strah, da je sve to bila samo iluzija koje više nema. I ne može je biti!

Podigao se do kraja na lakat i preleteo pogledom po palubi, nadajući se da postoji neko razumno objašnjenje za sve ovo što se događa i da će neko iz posade svakog trenutka izaći sa puškom u rukama i uklopiti ovog tipa neprijatno hladnih očiju. Ali...

— Tig! — podseti ga ninda kratko.

— Neka sam proklet ako ti kažem još jednu reč! — gnevno izgovori Sandler. I zaista je tako i mislio: on, oprobani borac golim rukama, još iz vremena kada se poštovao nepisani kodeks uličnih tuča po Bronxu, nije imao razloga da se boji ovog momka. U redu, ma ločas, u onoj tajanstvenoj magli, sve je izgledalo drukčije i strašnije, ali sada, pod vrelinom suncem, on će...

— Prokletstvo! — prošaputa, a usne mu postadoše pepeljaste od straha. — Ne... to nije istina, to...

Tela dvojica revolveraša nisu izazvala iznenadni šok, jer je već znao da su mrtvi. Ali te

la ostalih, iz posade, bar one četvorice koju je video...

Zelen u licu, on podiže drhtavu ruku da obriše znaj koji mu izbi po čelu, ali nije uspevao da otrgne pogled od ljudske glave nataknete na jedan od stubova ograde stepeništa koje vodi pod palubu. Samo ko rak dalje, obezglavljeno telo, sa noktima ruku zarivenim u drvo, a gotovo paralelno sa njim još jedno. Čovek što sedi, naslonjen leđima o zid kabine, oborene glave, kao da zainteresovanim pogledom proučava gužvu sopstvenih creva koje su se kao ružičaste zmiје izmigoljile iz utrobe preko uzaludno postavljene brane od šaka.

Treći... Simons, da to će biti Simons...

Gospode bože!

Sandler oseti kako mu iz želuca navire sve što je od sinoć spustio niz jednjak i zatvorio šakom usta, drhteći čitavim telom.

Simons je ležao na boku, ispružene desne ruke i istegnuto vrata, nalik čoveku koji pokušava nešto da dohvati. Mora da je taj pokret bio refleksan, jer ono što je Simons pokušavao da dohvati moglo je biti samo njegovo sopstveno srce, na volšeban način iščupano iz grudi i nemarno odbačeno na palubu.

I Verano, onaj melez sa Haitija, i on je mrtav. Bez krvi,

hvala bogu, ali izraz zaleđen na njegovom licu... taj izraz...

Sandler shvati da se onaj malo pređašnji strah iznenada vratio, možda još jači nego prvi put. Zaronio je pogledom u ta dva tamnoplava oka tražeći u njima presudu za sebe.

On želi Tiga. Stalo mu je, da kle, do te informacije... Ako bi uspeo da ga prevari i nama mi u zamku, tamo gde...

— Aaaaahhhh!

Otvarajući širom usta, Sandler zabaci glavu unazad i telo mu nemoćno klonu na palubu, jer se, zajedno sa strahom vratio i onaj nepodnošljivi bol od maločas!

Krik koji je ispustio nije mogao trajati više od četiri ili pet sekundi, ali se Sandleru učinilo da traje čitavu večnost. Nastavio je da urla čak i kada je bol iznenada prestao i kada mu se telom razlio val olakšanja.

— Ja sam gospodar tvog bola, čoveče — reče ninda. — Mogu u deliću sekunde da te odvedem u pakao i ponovo vratim iz njega, kao što si video. Zato ćeš mi reći gde je Tig.

— Tig... — dahtao je Sandler, gotovo nemoćan od olakšanja. — Tig. Ne mogu reći... ne smem...

— AHHHH!

Mislio je da je pre nekoliko trenutaka dosegao krajnju granicu bola, ali je tek sada shvatio koliko se vara. Jedini izlaz, jedina mogućnost da se spase, je-

ste bekstvo... bekstvo u milosrdnu nesvesticu, u smrt!

Ninda mu to ne dopusti. Hipnoza je moćno sredstvo u rukama onoga ko ume da je upotrebi, a ninda je to umeo. Odišta, bio je gospodar Sandlerovog bola i sada ga je opet vratio iz ponora pakla, trenutak pre nego što je Sandlerov mozak pokušao da se isključi, bekstvom u nesvesticu.

— Od mene ne možeš nikada pobeći, čoveče — govorio je ninda vrlo tiho. — Nadam se da si to do sada shvatio. Reci mi gde je Tig i dopustiću ti da umreš. Brzo.

Sandler duboko udahnu vazduh, užasnuto buljeći u mutno žutu baricu koja se širila po palubi ispod njega. Zar je moguće da mokraća — njegova mokraća! — može toliko da smrdi?

— Ubij me! — reče slabašnim glasom. — Ubij me, proklet bio! Ne čini to sa mnom!

— Ubiću te... čim doznam gde je Tig.

— Otišao je. Jutros rano, avionom.

— Kuda?

— Le Kaje. Na Haitiju.

— Znam gde je Le Kaje. Nje gov avion?

— Da, sportski.

— Zašto si, onda, napao moje prijatelje? Šta si hteo od njih?

— Tig... Tig je to naredio. Oni su ga uhodili. Hteo je da ih uhvatimo i dovedemo nje-

mu, na Il-a-Vaš. Tamo ima plantažu...

— Koliko dugo će biti tamo?

— Ne znam. Tig je nepredvidiv. Sutra već može biti u Londonu. Ili Sidneju, svejedno!

— Koji posao je sada u toku?

Sandel podiže oči ka nebu.

— To samo bog zna, prijatelju... Tig danas radi jedno, su tra drugo. Na Jamajci se samo baviljao, to ti mogu reći... Šta će raditi na Haitiju, to ne znam. Zaista ne znam...

— Oružje? Droga?

— To. Ili belo roblje, za pro menu. Rekao sam ti da ne znam. Kladim se da u ovom trenutku ni sam Tig ne zna čega će se prihvatiti, razumeš?

— Razumem. Šta mu je slaba tačka?

— Čija slaba tačka? Tigova? Šališ se?

Ninda je nekoliko trenutaka proučavao to izmučeno lice, misleći kako smrt ponekad ostavi svoj pečat i pre nego što stigne po svoju novu žrtvu. Sandlerovo lice bilo je lice mrtvaca, a svi oni njegovi pokreti i znoj što mu se sliva po koži samo su uzgredne pojave koje nemaju više nikakvog značaja.

— U redu — reče. — Kaži mi gde je ta plantaža, kako izgleda, koliko je ljudi štiti...

Gotovo da nije ni slušao odgovore mrtvog čoveka, iako je njegova memorija automatski beležila svaku izgovorenu reč. Misli su mu bile daleko; daleko i u prostoru, i u vremenu...



— Kako izgleda čovek koji zna da će umreti?

Kao i obično, sensei Tanaka šaputao je i šušketao ustima skrivenim u dugoj beloj bradi tako da su reči izlazile na svetlo dana jedva čujne i razumljive.

Lesli Eldridž — da ne zaboravimo da se u tom trenutku nije još zvao tako — odavno je sumnjao da starac to radi namerno primoravajući svoje učenike da s punom koncentracijom prate ono što govori. Ne kim čuđom, njemu je to uspevalo lakše nego ostalim učenicima, iako japanski nije bio njegov maternji jezik. Možda je to posledica onog čudnog strujanja uspostavljenog između njega i Tanake, one nepojmljive simpatetičke veze koja ga je i dovela u ovaj zabačeni kutak Japana, tačno na Tanakin prag, iako sve do tog trenutka nije ni sanjao da takvo mesto uopšte postoji na svetu.

Onići, jedan od onih kojima je sve više smetalo što se sve te tajne ninducua poveravaju i strancu bele kože, i to iz ze-

milje koja je porazila — i ponizila! — njegovu zemlju u posljednjem velikom ratu, tvrdio je, još uvek samo šapatom, da je u pitanju čarolija i da je stari Tanaka opčinjen tamnoplavim očima Amerikanca.

Na sve to Lesli se do sada samo osmehivao, ali on nije uzalud bio jedan od najboljih Tanakinih učenika. Još nijednom mu se nije dogodilo da Oniči neprimećeno zađe za leđa...

— Da li neko od vas, nezahvalnih i neposlušnih mladih ljudi — progovorio je ponovo sensei Tanaka — zna kako izgleda čovek koji je shvatio da će umreti? Da li iko od vas može to da zamisli?

Mladić iz Amerike je ćutao, dajući prednost učenicima iz Japana. Da, svaki od njih je znao kako izgleda smrt, mnogi su već i ubijali, ali se sve to događalo brzo, u žanu borbe, kada samo delići sekunde odlučuju ko će umreti, a ko ostati na nogama. Najčešće osećanje koje se tada registruje na ljudskom licu jeste iznenađenje. Samo ponekad gnev, češće na sebe, nego na ubicu...

Međutim, Tanaka je gledao u njega i on je morao da progovori.

Samo, kako opisati ono što je video na licu i u očima Badija Klintona, plavookog momka iz Minesote u času kada je u njihov rov šišteći uletela ru-

čna bomba i zavrtela se na ka-ljavom dnu pred Klintonovim nogama?

Stajao je tačno preko puta Klintona, desetak jardi dalje. Neka čudna sila ponela ga je naviše, skokom kakav u normalnim okolnostima nikada ne bi mogao izvesti, ali mu je pogled sve vreme tog fantastičnog leta ostao prikovan za Badijevo lice.

Njegovo telo skliznulo je niz kosi grudobran, vlažan od kiše; instinktivno je pokrio glavu rukama kada je u rovu pod njim potmulo odjeknula eksplozija i naviše poleteli komadi ljudskih tela, nepotrebno oružje i šlemovi, pomešani sa crno-žutim plamenim jezikom...

Koliko je to moglo trajati? Pet ili šest desetih delova sekunde, ne više, ali će mu Klintonovo lice još mnogo puta dolaziti u noćnim morama zbog kojih je gotovo skliznuo u pakao droge, pakao koji je u Vijetnamu ubijao samo malo sporije od pušaka i minobacača Vijetkonga.

— Čovek koji zna da će umreti, učitelju — rekao je na još uvek nesigurnom japanskom jeziku — prestaje da vlada mišićima svog lica...

— Da. I?

— Donja vilica se opušta... oči ne mogu da se usredsrede u jednu tačku... jezik militarno visi u ustima...

— Da. I? — ponovio je tiho Tanaka.

— To je sve, učitelju. Sve što sam ja video.

— To nije sve što si video. Video si mnogo više.

— Ne... mislim da nisam...

— Jesi. Razmisli o tome. Očekujem da ćeš mi mnogo više reći sutra u ovo vreme.

Mora da je Tanaka jednim od svojih čula o kojima je Lesli doznao tek mnogo kasnije — i ne samo doznao, nego i naučio da ih koristi — predosetio da napetost koja vlada između došljaka iz Amerike i Onićija ove noći mora dostići svoj vrhunac. Naslutio je, štaviše, i kako se taj obračun mora završiti.

Počelo je bezazleno, jednom od onih grubih mladićkih igara koje ne izbegavaju čak ni početnici u školi ninducua. Lesli je još jednom bio bolji, brži i spretniji od Onićija i sukob je bio neizbežan.

Onići je pogrešio, naravno; dopustio je sebi da ga gnev na vede na obračun sa strancem sa Zapada i da u taj obračun uđe potcenjujući protivnika.

Oružja nije bilo. Još uvek su svi oni bili u fazi obuke u kojoj se buduće ninde uče samo veštini korišćenja sopstvenog tela.

Na iznenađenje prisutnih, borba je trajala kratko. Nekoliko bezuspešnih pokušaja da se zada udarac, a onda telo uz telo,

pet ili šest sekundi nemog odmeravanja snaga i onda kratak, suv prasak koji je označio da Onićijevi vratni pršljenovi nisu izdržali pritisak Leslijevih šaka.

Stajali su licem uz lice, naravno, i Onićijeve oči bile su samo na nekoliko palaca od nje ga u času kada je Japanac shvatio da će umreti. Pogled tih očiju govorio je ono isto što i Klintonov pogled. Jedina razlika sada se sastojala u tome što je mladić iz Amerike naučio da ubija, a da ga mrtve oči više ne proganjaju u snu...

Sensei Tanaka sutradan je postavio isto pitanje, kao da se u međuvremenu ništa nije dogodilo i kao da pred njim po novo sedi osam učenika. Onićijevo telo nestalo je pre jutra i niko ga nikada nije pomenuo. Škole ninducua imaju svoja pravila koja će se mnogima učiniti okrutna, ali je i ninducu u suštini okrutna veština...

Ovoga puta Lesli je znao kakav odgovor stari učitelj očekuje od njega i nije oklevao da ga dâ.

— Ono što lice pokazuje samo je spoljašnja manifestacija onoga što se događa u čovekovom biću — rekao je mirno, sa dubokim ubeđenjem da ne greši. — Trenutak smrti razdvaja ljude: jedni polaze stazom koja vodi natrag, drugi samo trenutno zastaju na putu koji će

njihov duh uzdići do savršenstva...

— Da, to je to — klimnuo je lagano sensei. S tugom, učinilo se Leslieju.

— Šta to znači, učitelju? — s poštovanjem je upitao neko od preostale šestorice. — Budite dobri i objasnite nam...

— Staza koja vodi natrag — rekao je sensei — to je staza koja čoveka vraća među životinje od kojih je nekada i postao. Ljudi te vrste umiru kao životinje, bez dostojanstva, vrišteći i koprcajući se, u smradu sopstvene prljavštine. Oni drugi, pravi ljudi, umiru tiho. Što, naravno, ne znači da se sa mije upornosti ili snage bore protiv smrti.

A sada, ponovo jedne umiruće oči na nekoliko palaca pred njim...

Ovaj će biti životinja, svakako. I živio je kao uvek gladna zver, neprestano željna moći, novca, žena, krvi...

— To je sve, čoveče? — upitao je tiho.

— Sve... — jecao je Sandler. — Sve što mogu da ti kažem o Tigu, tako mi boga. Slušaj... nemoj me ubiti... do đavola, kakve koristi imaš od moje smrti?

— Nikakve.

— Eto vidiš. Ako me pustiš, obećavam ti da nikada više...

— Ali niko nema koristi ni od tebe živog, znaš...

Sandler je dreknuo promu-

klo, gotovo kao jedan od onih ružnih majmuna iz afričke džungle. Prsti su mu se raširili kao kandže i on je posegnuo za grlom ninde, dok mu se čitavo telo grčilo u borbi između gneva i straha.

Udarac ivicom dlana pogodi ga tačno među oči i on se sruči na palubu, teško lupivši potiljkom o daske. Ninda se uspravi i ne pogledavši ga; uostalom, čak i za njegove oči naviknute na smrt prizor ljudskog mozga koji se sporo razliva oko smrskane glave nije po sebnio prijatan...

Bacio je samo jedan pogled prema kopnu i čamcu obalske patrola koji se žurno približavao, dozvan verovatno malo-predašnjim oblakom dima iznad luksuzne jahte. Ima dovoljno vremena da siđe pod palubu, uključi motor i blokira krmu tako da se jahta smrskala o južnu obalu Kube ako pre toga ne nestane goriva.

On sam skliznuće ponovo pod ultramarimsku površinu mora, neprimećen i tih, nalik jednoj od onih ogromnih barakuda koje se gotovo smešnom lakoćom dolaze čak i do najtežeg plena.

Za njega plivanje do obale Jamajke nije nikakav poseban napor. Štaviše, prijaće mu i pružiti dosta vremena koje može posvetiti razmišljanju o svom sledećem potezu protiv Tiga, čoveka na čijem je tragu već mesecima...

Plivao je pod samom površinom, osluškujući kako se Tigova jahta udaljava i kako je zvuk čamca obalske patrola sve jači. Posle gotovo stotinu jardi okrenuo se na leđa, pomolio sa mo usta i nos nad površinu i duboko udahnuo.

Kada je izronio sledeći put već se nalazio iza čamca obalske patrola i to rastojanje povećavalo se iz sekunda u sekund. Policajcima neće pasti na pamet da se osvrću i on se oporuži po površini, potpuno opušajući svoje snažno telo.

To sunce tako prija. Gotovo isto tako kao sunce Kalifornije kada mu se vratio posle šest godina provedenih u školi ninducia senseija Tanake...

Naravno, tada je već znao svoj put. Jedino što nije mogao znati bilo je koliko će ga daleko taj put odvesti. Suprotstavljanje drevne veštine ninducia organizovanom zločinu Amerike sa kraja dvadesetog veka bilo je pre svega eksperiment sa neizvesnim ishodom.

Čak i sensei Tanaka morao je da uloži mnogo napora da na rastanku ne pokaže strah za svog najboljeg učenika. Leslie je to, naravno, osetio. Ona duboka duhovna veza između dva čoveka potpuno različitih kultura bila je sada mnogo jača nego na početku.

Srednjovekovni Japan ipak se razlikuje od Kalifornije osamdesetih godina, to je i sam

Leslie znao. Ninducu, međutim, ima odgovor i za sve takve razlike i zato je prvi period, period prilagođavanja, protekao u opreznom odmeravanju snaga sa sitnim zločincima Zapadne obale.

Išlo je čak mnogo lakše nego što je očekivao i Leslie je tada načinio svoju prvu veću grešku. Stao je potpuno sam pred bandu koja je bila odlučnija i bolje naoružana od onih sa kojima je do tada imao posla. Bila je to iskusna ekipa krijumčara oružja, rešena da do poslednje kapi krvi brani tovar ukrcan na brod spreman da otplovi u jednu od nemirnih srednoameričkih zemalja.

Jedna lakša rana od metka, sedam mrtvih tela za njim i ne jasna fotografija čoveka u crnom kostimu kako vitla nečim nalik na dugi štap, podučili su ga da je veoma opasno ako ne ko shvati da je jedan japanski ninda stigao u San Francisko. Negativ filma koji je neki ama ter načinio sa svog prozora ne stao je pre nego što su do njege uspeli da dođu kvalifikovani stručnjaci. Posle toga, umrli su svi oni kojima se pružila prilika da lice čoveka po imenu Leslie Eldridž povežu sa priča o nindži.

Gotovo svi. Tabasko Pit i Su miko postaće izuzetak, a Leslie se nijednog trenutka neće pokajati zbog odluke da im pokloni poverenje, iako je to pre

dstavljalo kršenje jednog od osnovnih zakona ninducia.

Nindama prijateljstvo nije dopušteno. Ljubav još manje.

I to je sve.

Odnosno, to je BILO sve pre nego što je ninda postao jedan čovek iz Amerike i otkrio da ni zakoni ninducia, kao ni svi ljudski zakoni, uostalom, nisu večiti i nepromenljivi...

Sa obale vetar je donosio miris tropskih biljaka: ogromnih cvetova, tamnozelenog lišća iz loženog suncu, karakteristični miris vlage koju toplota izvlači iz stabla biljaka i ostavlja u vazduhu.

Ali, bilo je i drugih mirisa, prepoznatljivih za nos ninde koji, ponekad, može da otkrije sve ono što i nos lovačkog psa. Zadah sagorelog benzina, kerozina iz snažnih motora na gliserima, zadah čelika i plastike vrelih od sunca i onaj karakteristično otužno-skupi miris negovanih ljudskih tela okupljenih u velikoj gomili na jednoj od plaža Frenčmens Kojeva.

Bilo je još rano, međutim, za one najveće gužve i on se bez zadržavanja probi kroz redove opreznih plivača načičkanih u vodi na desetak jardi od obale i uskog pojasa peska sa raznobojnim suncobranima. Vula koju su on i njegovi prijatelji za kupili nalazila se takođe na obali, ali u jednom od malih za tona odvojenih od ovog mesta

rtom načičkanim ostrim stena ma oko kojih nije bilo naročito prijatno plivati.

Uska asfaltna staza vodila je desno i on krete njom, zahvalan zbog dvostrukog niza kraljevskih palmi koje su sprečavale suncu da prodre do površine asfalta.

»Jamajka je odista raj na zemlji«, mislio je, »uprkos turističkoj industriji koja će je uskoro preplaviti gomilom glupana što ne umeju da cene nedimnutu prirodu. Šteta što će nas potera za Tigom već danas odvesti oдавде, jer...«

Nit njegovih misli se prekiđe, intervencijom jednog od čula za koje znaju samo ninde, a ponekad ga naslućuju i ljudi koji se ozbiljno bave ekstrasenzornom percepcijom...

Haragei!

Kao i druga ljudska čula, haragei služi za vezu sa okolinom, ali je bitna razlika u tome što on nema sopstveni opazajni organ, tako da ga možda i ne smemo zvati čulom. Bez obzira na termin, međutim, haragei je pouzdan način za otkrivanje čak i najmanjeg traga opasnosti i zato ga ninde već stotinama godina strpljivo razvijaju, čineći čitavo telo ninde jednim jedinim osetljivim prijemnikom utisaka iz okoline, a njegov mozak — podsvest, bolje rečeno — superbrzim procesorom koji sve te utiske pamti i analizira bez ikakve sve

sne kontrole i svesnog napora ninde.

U času kada procesor otkrije da određeni zbir utisaka iz okoline ima elemente koji najavljuju opasnost, proradi neka vrsta alarmnog zvona u mozgu ninde.

I to je haragei. Ništa više i ništa manje od toga.

*
* *

Na prvi signal harageija Le sli se stvori u šiblju kraj staze, jednim munjevitim skokom koji ga bez ikakvog šuma dovede u bezbedan zaklon. Čak i da ga je neko u tom trenutku posmatrao, ne bi uspeo da otkrije njegovo skrovište. Ma kako to nemoguće izgledalo, on je prošao kroz gusti zeleni zid, a da se pri tom ni jedan jedini list nije pomerio sa mesta!

I dalje ne stvarajući nikakav šum, trčao je kroz gustu tropsku šumu ispunjenu opojnim mirisima, ne uznemiravajući čak ni oprezne ptice koje su mirno nastavile da krešte i zvižduću u krošnjama nad nje govom glavom. Staza je vijugala kroz šumu, zaobilazeći ve liko drveće, pošteđeno mudrom odlukom graditelja puta, tako da je ninda uštedeo mnogo vremena i koraka time što se odlučio za putanju po pravoj liniji.

Malo manje oprezne oči ne bi uspele da razaberu zid vile,

obrastao puzavicama, ali ga je ninda video sa punih pedeset jardi, uprkos gustom rastinju. Pozadina je bila svetlija, direktno sa verande moglo se zagaziti u more i to mu pomože da potpuno precizno odredi sv oj položaj u odnosu na vilu.

Ako skrene malo ulevo doći će do mesta sa kojeg se vidi pročelje nevelike zgrade u kolo nijaalnom stilu i parking pred njom.

Policijska kola?

Zastao je, na samo desetak jardi od bočnog, slepog zida vile na onoj strani sa koje je do lazio. Sklopljenih očiju, prepu štajući sluhu da dozna nešto više o toj neočekivanoj poseti.

Mrtva tišina. Nema uobičajenog zvuka čak ni iz kuhinje u kojoj debela crnkinja Hermiona u ovo doba pevuušeći sp rema jedno od onih čudesnih jela koja uvek stavljaju Tabasko Pića na velika iskušenja.

Haragei mu reče da nad vilom lebdi atmosfera iščekivanja i da se ne radi o rutinskoj poseti inače efikasne i neupadljive policije Jamajke kojoj je poslednja želja da uznemirava bogate američke turiste...

Sada nekoliko koraka udesno. Njegove širom otvorene oči pre tražuju okolinu, nalik radaru...

Vrata policijskih kola su otvorena, ali u njima nema nikoga. Neobično. Štaviše, ne čuje se ni krčanje radio-uređaja.

Opet neobično. Veoma neobično...

Premda, opet, policija na Jamajci možda ima sasvim drugačije navike od ponekad i pre više opreznih američkih policajaca koji svaku svoju grešku skupo plaćaju.

Međutim, uniformisani čovek koji potpuno mirno stoji uz sa mu ogradu verande takođe se ne ponaša onako kako bi se po našao policajac na svom uobičajenom poslu.

Kao što ni skraćena dvocevka u njegovim rukama ne predstavlja standardno naoružanje policijskih snaga na ostrvu.

Čak iako ga nije mogao videti, ninda je bio siguran da se drugi čovek nalazi negde na suprotnoj strani vile, dok su ostali unutra.

Koliko njih?

Bar jedan koji će držati poslugu u šahu i jedan ili dvojica koji će motriti na Tabasko Pita i Sumiko. Dvojica, najverovatnije; sve što je do sada video govorilo je da lažni policajci — a bili su lažni, bez ikakve sumnje — ne žele ništa da reskiraju.

Petorica. Lak zalogaj za nindu, utoliko pre što su uvereni da će imati posla sa običnim čovekom, nimalo opasnijim od njih...

Gotovo istog trenutka kada je došao do ovog zaključka, ninda je imao i plan za eliminaciju te petorice. Tigovi ljudi,

svakako. Osetivši instinktom divije zveri da mu je neko na tragu, iskoristio je svoje uhode na ostrvu da otkrije skrovište američke trojke, a onda se mu dro uklonio iz središta zbivanja, ostavljajući svoje plaćenike da izvrše dvostruki napad.

Dvostruki?

Da li je Tig oprezniji od drugih kriminalaca, ili ga je nešto upozorilo da ovoga puta ima posla sa neobično opasnim protivnikom?

Postoji način da to dozna, ali taj način zahteva da u sledećih nekoliko minuta umru četvorica od petorice lažnih policajaca.

I dalje nečujan poput duha, jednog od onih »dupija« koji, po legendi starosedelaca Jamajke, nastanjuju stabla ogromnih banjana, on položi šake na glatku koru kraljevske palme i počeo hitro da se penje uz drvo.

Grana na kojoj se našao suviše je tanka da bi se po njoj prišunjavao bliže kući; lice čoveka na verandi svojom bojom odaje da on potiče sa ostrva i da će svaki neobičan šum u krošnji palme privući njegovu pažnju.

Bez oklevanja, ninda se odbaci jednom nogom od glatke kore i polete kroz vazduh.

Bose noge bez ikakvog šuma dotakoše blago nagnuti krak od drveta, potamnelog od

starosti i kiša. Savijen u pasu, ninda tiho krete prema verandi. a onda leže na samu ivicu krova i naže se preko nje, koristeći zaklon lakih drvenih žardinijera okačenih pod krovom verande.

Čovek je i dalje nepomično stajao uz ogradu. Jedna noga mu je podignuta i oslonjena na prečagu, duž njene butine skrivena dvocevka gleda pravo u guštaru u kojoj se ninda malčas nalazio. Košulja kakvi boje mokra je od znoja na leđima i to, kao i napeto držanje tela, govore kako je lažni policajac na oprezu.

Pomerajući se duž ivice krova, opipavajući daske pred sobom osetljivim vrhovima prstiju da ga njihova škripa ne bi izdala, ninda dođe u visinu vrata dnevne sobe koja su vodila direktno na verandu.

Tišina u prostoriji, ali ona neprirodna tišina koja odaje da se u njoj nalaze ljudi koji zadržavaju dah u iščekivanju.

Sklapajući oči, Lesli je u svom mozgu filtrirao zvuke koji su dopirali do njega, koncentrišući se na dnevnu sobu više...

Uzbudeno disanje dvojice na petih ljudi, jedva čujni dah Sumiko koja diše duboko i pravilno, obogaćujući krv kiseonikom neophodnim ako u sledećem trenutku stupi u akciju...

Usne mu se nakratko razvu-

koše u osmeh. Ona fotelja, tamo u uglu, škripa pod telesinom Tabasko Pita koji se nervozno vrpolti bez sumnje privlačeći oštre poglede dvojice čuvara. Strpljenje nikada nije bila Tabaskova jaka strana, a naročito kada ga na strpljenje primorava uperena cev vatrenog oružja.

Pit će morati da se strpi još nekoliko trenutaka, dok on pređe na drugu stranu zgrade i ispita situaciju u kuhinji i tračnjaku iza parkinga. Ako to situacija dozvoli, dragi stari Tabasko dobiće priliku da istrese sav onaj gnev koji sada tiho prikuplja u sebi...

U kuhinji nije bilo tako tiho kao u dnevnoj sobi. Ljudi su se nervozno premeštali sa noge na nogu, a do ušiju ninde dopiralo je tiho mrmljanje gotovo šapat. Molitva, na španškom, to će svakako biti Hermionu, silom odvojena od svog uobičajenog miroljubivog posla.

Tip koji motri na poslu ni je posebno opasan, sudeći po onome što dopušta Hermioni. Utoliko bolje; manji su izgledi da počne da puca unaokolo kad shvati da se nešto neplanirano događa.

Još samo stražar na drugoj strani zgrade, dakle...

Morao se nagnuti daleko van krova da bi ga opazio, priljubljenog uz zid obrastao puzevicama, u takvom položaju da

mu pažnja bude podeljena između prilaza asfaltnom stazom i obale na drugoj strani.

Neće ih, prema tome, biti više od petorice, inače bi se ovde nalazila dva čoveka. Stražar koji motri na dve strane istovremeno obično je uvek okrenut na pogrešnu stranu, kaže stara izreka nindži...

Motreći pokrete njegove glave, ninda se odbaci u vazduh, načini salto i dočeka se na noge iza leđa preneraženog čoveka koji nije stigao čak ni da okrene glavu i vikne kada je nešto teško i veliko uzburkalo vazduh iza njega. Dve šake obavile su mu se oko usta i vrata, stvarajući spreg sila kome se tako krhka stvar kao što je ljudski kičmeni stub ne može odupreti duže od delića sekunde.

Neprirodno iskrivljenog vrata, sa široko otvorenim mrtvim očima uprtim prema nebu, čovek se bez šuma sroza na negovanu travu pod nogama nindže. Ostavljajući ga da leži, ninda dohvati ispuštenu dvocevku i odmeri njenu težinu u ruci.

Nezgrapno oružje, ali veoma efikasno na malim rastojanjima. Naravno, ako vam je stalo da protivnika eliminišete sa što više buke. Za sve druge situacije, naravno, nimalo praktično, i pored teškog kunda-

I svakako ponajmanje pogo-

dno za bacanje, ali ninda nije imao drugog izbora...

Držeći pušku za cev, ninda je nekoliko puta zavrte, procenjujući njene aerodinamičke osobine. Da, može se njom pogoditi cilj udaljen dvadesetak jardi, dovoljno precizno da to ne privuče pažnju one trojice u kući.

Sada!

Nezgrapno oružje polete brzinom munje, obrćući se u letu. Ako neko u dnevnoj sobi i opazi da je nešto proletelo, proći će nekoliko sekundi pre nego što mu se to učini sumnjivim...

Nošena energijom zamaha nindže, dvostruka cev puške zari se u leđa čoveku na drugoj strani verande, naglo ga ispravljujući. Ako je i pokušao da krikne, nije stigao, jer mu je čelik razmrskao srce pre nego što je izbio na grudi, noseći pr ed sobom krvave i pokidane ostatke onoga na šta je cev naišla na svojoj putanji.

Dižući ruke uvis, čovek pada preko ograde verande i ostade u tom položaju, presavijen, sa kundakom koji mu je groteskno štrčao iz leđa dok je košulja oko njega dobijala crvenu boju sveže krvi.

Da li je neko od one dvojice u dnevnoj sobi čuo kakav šum? Da li je shvatio kakav je to neobični predmet maločas proleteo ispred otvorenih vrata?

Ne...

I dalje savršena tišina, za ne koliko stepeni napetija možda nego ranije...

Lako preskočivši ogradu, ništa stupi na verandu, primičući se duž zida otvorenim vratima dnevne sobe.

Sada više nema razloga za žurbu. Čekaće ako bude potrebno i deset, dvadeset minuta, iako je znao da nervi lažnih policajaca neće tako dugo izdržati. Pre ili kasnije oni će pokušati da učine nešto što će im se u tom trenutku učiniti mnogo pogodnijim i praktičnijim, a onda će doći trenutak za napad ninde...

Tabasko Pit već sada nije jedini koji se meškolji u udobnoj fotelji. Još neko to čini, čovek dosta lakši i niži od Tabaska, ali ipak prilično krupan, sudeći bar po zvuku.

— Sedi mirno, Ruiz, do đavola!

Hladan, promukao glas čoveka naviklog da kontroliše svoje misli i svoje postupke.

Taj neće brzo izgubiti strpljenje, zaključujući ninda. A kada dođe do gužve, reagovaće brzo i efikasno.

Sumiko i Tabasko Pit očigledno su samo taoci koje nepoznati drži za slučaj da se njegov plan za hvatanje trećeg čoveka iz ekipe izjalovi. Pre nego što bilo šta pokuša, ninda se mora pobrinuti za sigurnost njih dvoje i ukloniti ih van doma-

šaja tom tipu hladnog glasa koji veoma dobro zna kakve adute ima u rukama i kako ih treba upotrebiti.

Kako?

Zvuk glasa dopirao je iz samog suprotnog ugla prostorijske. Voda lažnih policajaca obezbedio je sebi najbezbednije mesto i mesto sa kojeg ima odličan pregled situacije, kako onog dela verande koji se vidi kroz vrata, tako i čitave prostorijske. Tabasko Pit i Sumiko sede direktno pred njim, na svega pet ili šest jardi rastojanja, a drugi čovek je pored vrata, njima sa desne strane.

Dva šurikena, smrtonosne čelične zvezde čiji su krakovi oštri kao brijač, rešila bi ovaj problem u deliću sekunde, ali ninda kod sebe nije imao nikakvog oružja.

Da je samo on u pitanju, bilo bi vremena da u dva skoka preleti preko dnevne sobe i eliminiše oba protivnika, izbegavajući njihove hite, čak i ako im refleksi budu tako dobri da uspeju da ih ispaše. Međutim, olovo nema oči i jedan od tih hitaca mogao bi povrediti jedno od dvoje ljudi do kojih mu je stalo koliko i do sopstvenog života...

Strategija ninducua kaže da se protivnik koji vlada situacijom može savladati tako što će mu se pažnja usmeriti na neki nevažni detalj pre nego

što se pokuša sa odlučnim udarcem.

Da li je to moguće izvesti ovde i sada?

Sklopivši oči, ninda dozva iz memorije izgled dnevne sobe, svakog detalja na njenom podu, zidovima, tavanici, svakog pojedinog komada nameštaja. Da je bilo potrebno, mogao je nabrojati čak i čvorove na sku pocenom rukom rađenom tepihu, ili do poslednjeg detalja opisati masku Aravak Indijanaca okačenu kao ukras na jednom od zidova.

Ti detalji, međutim, sada nisu bitni...

Neko od njegovih prijatelja mora odigrati sledeći potez. Su miko, svakako, jer njena oštrijanja čula i hitriji mozak lakše mogu shvatiti poruku koju će joj ninda uputiti.

Pribijen uza zid, Leslie podiže glavu, kako bi slušaocima u dnevno sobi izgledalo da zvuk koji ispušta dolazi iz krošnji drveća. Ovlaživši usne, on duboko iz grudi ispusti kreštanje koje je savršeno podržavalo glas jedne od onih ptica raskošnih boja koje ispumjavaju šume Jamačke...

* * *

Japanski jezik veoma je neobičan za uho čoveka sa Zapada i zato Ruiz i njegov šef u dnevnoj sobi nisu ni naslutili skriveno značenje onoga što je ninda uneo u imitaciju pti-

čjeg kreštanja. Ako je to kreštanje i privuklo njihovu pažnju, u opštoj kakofoniji šumova tropskih ptica, nisu imali vremena za ozbiljnije razmišljanje o tome, jer je Sumiko već bila u akciji.

— Oh! — rekla je devojkai naglo ustala sa svog mesta. — Oh... bože!

— Sedi! — prosiktao je čovek iz ugla. — Sedi, prokleta bila! Šta se dogodilo?

Po zvuku njenog glasa, Leslie zaključio da je devojkajoš na nogama.

— Dogodilo se... — nastavi ona nesigurno, sa tragovima suza u glasu. — Dogodilo se nešto... strašno!

— DOGODICE se nešto strašno, ako odmah ne sedneš! — režao je Ruiz. — Sedi, kučko!

— Na vašem mestu ja bih najpre saslušao šta ima da kaže — dobaci Tabasko Pit. On je veoma brzo shvatio šta se događa, brže čak nego što je to i ninda očekivao.

— Čekaj, Ruiz — opet onaj hladni, kontrolisani glas. — Sedi, mala, i reci šta ti je, boga mu!

— Ne... ne mogu! — Sumiko je sada glasno jecala. — Ohh, bože... kada bih samo znala...

— Ruiz! — sada je glas odjeknuo kao pucanj biča. — Umiri tu histeričnu drolju! A onda ćemo da vidimo kakav si to trik smislila, mala!

Ninda steže zube. Nepoznati ima izuzetno oštro uho, jer je Sumiko izvrsno odglumila strah. Iz trenutka u trenutak bio je sve ubeđeniji da pred sobom ima odista opasnog protivnika.

Nema sada, međutim, vreme na za razmišljanje o tome. Šum teških koraka kaže mu da je Ruiz preko prostorije krenuo ka Sumiko i da će se u jednom trenutku naći tačno između čoveka u uglu i širom otvorenih vrata verande.

Sada!

Kao izbačen iz katapulte, na go telo ninde stvori se nasred prostorije, na samo korak od Ruiza koji uhvati taj pokret krajičkom oka.

Krenuo je da umiri hysteričnu devojkicu, za glavu nižu od njega, i ruka sa pištoljem visila mu je niz desni bok. U skoku ninda vide kako se pod tankom košuljom mišić te ruke grči u pokušaju da podigne oružje, ali mu za to nije dao vremena. Saginjući se, čvrsto oslonjen o levo koleno, ninda obuhvati čoveka oko bokova i zavrtla ga prema fotelji u uglu, tamo gde se visok, mršav čovek u beloj tropskoj odeći naglo dizao, sledeći pokret svoje desne ruke i pištolja u njoj.

»Fantastična reakcija!«, pomisli Leslie bacajući se u stranu. »Ali ipak nedovoljno brza da bi sada mogla nešto da izmeniti u odnosu snaga!«

U padu je pratio pogledom kako se smenjuju izrazi na mršavom licu, žutom kao kod malaricara, sa dubokim tamnim očima...

Najpre iznenađenje, ali vrlo kratko, koliko traje jedan treptaj oka. Posle toga stigao je gnev, gnev na samog sebe što je dopustio da bude iznenađen, a gnev je smenila ledena odlučnost čoveka naviklog da sve situacije ove vrste rešava preciznim hicem iz svog automatskog pištolja.

Ruiz je vrisnuo u času kada se našao na najvišoj tački svog leta, jer je shvatio da će se u sledećem trenutku sresti sa projektilima koji napuštaju usta cevi njegovog šefa. Kratak krik, naravno; meci sa čeličnom košuljicom nemilosrdno su razorili njegovo srce, probili pluća i dušnik, gušeći u krvi glas koji je ostao da krklja negde duboko u Ruizovim grudima.

Ninda je do tog trenutka po novo bio u vazduhu, odbacujući se bosim nogama od ne baš sigurnog oslonca u dubokom tepihu. Energija udara metaka na trenutak je zaustavila mrtvo Ruizovo telo i sila gravitacije povukla ga je naniže, prema podu, otvarajući prolaz za sledeći hitac čoveka u uglu.

Lesli mu ne dopusti da ga ispali. Grabeći ponovo sa obe ruke mrtvo telo, on ga zavrtla prema protivniku, sa zadovoljstvom osluškujući tup udar sa

kojim se Ruizova glava zarila u njegov trbuh.

On sam stizao je, samo delić sekunde kasnije. Udarac ivicom dlana u slepoočnicu ovoga puta nije bio smrtonosan, ali samo zato što to ninda nije želeo. U suprotnom, mršavi čovek u beloj odeći ostao bi zauvek umiren pod telom svog revolveraša.

Ne prekidajući započeti pokret, ne zastavši čak ni da pogleda šta se događa sa njegovim prijateljima, Lesli u trku probi vrata od lakog drveta, razbacujući njihove komade po podu hodnika. Ovakvo će proći mnogo brže nego ako zastane da ih otvori, a posle onog rafala od malločas tišina više ni malo nije bitna...

Od mesta u kuhinji na kojem je stajao pa do mesta do kojeg je stigao, poslednji napadač imao je da pređe svega dva desetak stopa. To rastojanje prevalio je za isto vreme za koje je ninda savladao čitavih trideset jardi hodnika i hola.

Čovek koji hita prijateljima u pomoć, naročito pošto je čuo pucnjeve, mora biti spreman na sve i vitki crnac sa dugom kosom uvijenom u gomilu loknica ukrašenih raznobojnim uzicama, mislio je da je spreman na sve, možda zato što mu je pištolj već bio u ruci.

Nagi čovek pred njim, međutim, nije se zaustavio kada je opominjući kriknuo, pada-

jući na jedno koleno, i dižući oružje sa obe ruke prema njemu. Umesto toga skočio je, pravom napred.

Ili se crncu samo tako učinilo...

Jedan korak napred, koliko da protivnik pomisli da kreće u napad, laki skok u stranu i produžetak skoka prema prvo bitnom cilju; taj pokret ninde još u školi uvežbavaju tako mnogo da on postaje gotovo instinktivan, nalik pokretu s kojim će čovek trgnuti ruku kada dodirne nešto vrelo.

Hitac je promašio, naravno, iako je strelac bio ubeđen da sa tog rastojanja mora pogoditi svoj cilj. Nije imao vremena da se čudi što je njegov metak samo podigao prašinu na suprotnom zidu; dovršavajući svoj skok, ninda ga pogodi sastavljene šakama, kao maljevima, odozgo, u samo teme.

Uz tup zvuk lobanja pršte i crnac pade na leđa, ružno zgrčenih nogu, koje nije imao vremena da ispravi. Jedna ruka refleksno se pomeri i prsti se zariše među uvojke kose, izvlačeći odatle punu šalku sivkaste mase obojene svetlocrvenom krvlju...

Dug, prodoran vrisak uplašene žene iz kuhinje, uzbuđeni glasovi muškaraca...

— Ostanite tu! — povika Lesli punim plućima. — Ležite na pod i ne mičite se, biće još pucnjave!

Šumovi iz kuhinje rekoše mu da ga je posluga poslušala i on se kratko osmehnu, hitro se vraćajući prema dnevnoj sobi. Dobro je što se nikom od njih ništa nije dogodilo, naravno, ali je za sve najbolje ako još neko vreme ostanu u kuhinji, ne ometajući ničim pripreme njih troje za brzi odlazak.

A brzi odlazak je jedino što im preostaje, ne zato što će po sluga pozvati policiju, već zato što Tig bez sumnje ima načina da dozna kako su se završila dva njegova pokušaja da ukloni trojku koja ga tako uporno prati još iz Kalifornije. Do južne obale Haitija je manje od dve stotine milja i Tig je tamo do sada morao stići, makar i malim sportskim avionom.

Aerodrom »Fransoa Divalije« u Port-o—Prensu nije naročito veliki, ali puno kompanija iz Severne i Južne Amerike održava svakodnevne letove do njega. Za nekoliko sati najdalje Tig se može naći u jednom od tih aviona, a zatim produžiti u ko zna kojem pravcu...

Premda je ninda sumnjao da će to i učiniti. Kao i svi moćnici ove planete, Tig ima izuzetno mišljenje o sebi i svojim sposobnostima. Nenaviknut na izazove ove vrste, uzvратиće udarcima, a kada shvati da ti udarci padaju u prazno biće suviše kasno. Suviše kasno jer će jedan ninda stati pred nje-

ga i saopštiti mu da će uskoro umreti.

Sumiko i Tabasko Pit već su se bili bacili na posao kada se vratio do dnevne sobe. Duga torba od grubog platna, sa kompletnom opremom ninde, bila je nasred prostorije, preko stola prebačena Lesliejeva odeća. Sa malim koferom kraj svojih nogu, Sumiko je ispunjava la ček koji će ostaviti Hernandezu, šefu posluge, dok je Tabasko u svoju torbu nervozno gurao poslednje delove svog ne velikog prtljaga.

— Šta sa njim, Les? — doba ci preko ramena. Glavom je pokazivao na onesvešćenog čoveka u beloj tropskoj odeći.

— Povešćemo ga. Nemamo vremena da ovde brbljamo s njim.

— O kej. Samo... kuda idemo?

— Haiti. Nemaš ništa protiv?

— Ja ne. Bez obzira na to što mi »Bejbi Dok« nije nimalo simpatičan. Tig je zbrisao kod njega, a?

— Aha... njih dvojica bi se lepo slagali. Ili se možda već lepo slažu, ko zna? Plantaže nisu jedino iz čega porodica Divalije izvlači svoje bogatstvo, Pite. Ako si završio s pakovanjem, uzmi njihova kola i otiđi do marine. Za deset minuta Sumiko i ja stižemo čamcem kod severnog kraja rta. Možeš da stigneš?

— Deset minuta? Čoveče, imaću vremena da popijem i pi vo dok vas čekam!

Izleteo je dugim koracima, noseći u ruci svoju torbu kao da je to obično perce, a pod se ugibao pod njegovim nogama. Trenutak kasnije do njihovih ušiju dopre brujanje motora i škripa guma na asfaltu ispred kuće.

— Les.

— Šta je bilo, devojčice?

— Les, šta se ovde događa?

On se osmehnu, ali mu lice ostade ozbiljno. Sa uživanjem je posmatrao hitre pokrete devojke koja je još jednom obišla čitavu prostoriju u metodičnoj potrazi za nekom zaboravljenom sitnicom.

— Ništa naročito. Tig je uma kao u pravcu Haitija, a mi ide mo za njim.

— To znam. Čemu žurba?

— Žurba? Zaboga, devojko, umaći će nam!

Prišla mu je i naslonila obe šake na nage grudi pod još nezakopčanom košuljom.

— Koliko je njih do sada uspelo da ti umakne, Leslie Eldridže?

— Niko — osmehnuo se.

— Tačno. Zbog čega misliš da će Tigu to uspeti?

— Tig je spretniji i inteligentniji od dosadašnjih protivnika. I ima mnogo bolje organizovanu bandu, kao što si već mogla da se uveriš. Ne smemo mu do pustiti da organizuje novi na-

pad, moramo ga slediti i ne do pustiti mu da razmišlja i pripremi neki opasniji plan.

— Mi njemu? A šta je s našim razmišljanjem?

On klimnu glavom, privlačeći je u zagrljaj.

— Sada govori tvoja ljubav — reče meko — a ne razum, Sumiko. Ona ti kaže da je ova potera opasna. Ja sam već dovoljno dugo razmišljao o svesmu dok sam plivao prema obali.

— Možda. Ovaj malopredašnji napad nije izmenio situaciju?

— Ne, ne vidim da jeste. Ti misliš drukčije?

— Mislim. Imam i razloga za to. Da si zastao da malo bolje pogledaš tog čoveka na podu, i ti bi ga video, Leslie.

Spustila je ruke sa njegovih grudi i on se okrenuo i nagnuo nad splet udova dvojice ljudi, jednog mrtvog i jednog onesvešćenog.

Odvukao je Ruizovo telo u stranu i kleknuo kraj čoveka u do maločas blistavoj beloj odeći. Sada je bila gotovo crna od skorele Ruizove krvi i barutnih mrlja od hitaca ispaljenih u ne posrednoj blizini.

Pažljivo je proučio usko lice sa izbočenim jagodicama i ku kastim nosom. Da, neprirodno žuta koža, što je odmah i primetio, ali je to jedino što ovog čoveka izdvaja od ostalih. Sem ako...

Naglim pokretom zavrnuo je levi rukav nepoznatog i otkrio mu podlakticu.

Tragovi igle bili su vidljivi. Jedan vrlo svež, drugi stari, od pre tri-četiri dana, neki čak i mnogo stariji.

Tiho je zviznuo i uspravio se.

— Zašto je tako brzo reagovao, a? — reče tiho.

— Da. Primetila sam da su njegovi pokreti užasno brzi čim je ušao ovamo, sa pištoljem u ruci. Ti znaš da i ja i Pit imamo izvanredne reflekse, ali protiv njega nismo imali nikakvih šansi.

— Koja droga, Sumiko?

Ona sleže ramenima.

— To ne znam. Morali bismo uraditi detaljnu analizu krvi u vrhunskoj laboratoriji. Kakve, uzgred, nema na hiljadu milja unaokolo...

— Hmm... Čuo sam da se govori o tom novom sredstvu koje čoveku daje natprirodnu snagu i energiju, ali sam mislio da trgovci drogom preteruju kako bi digli cenu svojoj robi. Džet, tako ga zovu, zar ne?

— Da, džet. Mlaznjak. Nije loš naziv.

— To te plaši, devojčice?

— Da, to — uzdahnu ona.

— Sam uvek govoriš da jedan nepoznat element može iz osnova izmeniti situaciju.

— U redu — on se vrati do nje i ponovo je privuče u zagrljaj, osećajući njene napete čvr-

ste grudi kroz tanku tkaninu bluze. — Obećavam da ću na jahti razmisлити o tom novom elementu. I pokušati da doznam sve što se može doznati od našeg prijatelja ovde. Zadovoljna?

Sumiko klimnu glavom, nasmunjajući obraz na njegove moćne grudi.

Izraz nežnosti, ili...

Ili pokušaj da se skriju suze koje je maločas naslutio u tim divnim očima?

Zaista, ponekad čak ni sve veštine ninducua ne mogu dati odgovore na pitanja koja već hiljadu godina čovečanstvu postavljaju ženske suze...

*

* *

— Kako ti izgleda, devojčice?

Sumiko nemo odmahnu glavom. Na palubi jahte za čijom krmom je bio Tabasko Pit bilo je izgovoreno malo reči od trenutka kada su sa svojim zarobljenikom Lesli i Sumiko prešli iz čamca i ukricali se za putovanje prema južnoj obali Haitija. Reči, zapravo, nisu ni bile potrebne, jer je svako od njih troje bio zauzet svojim delom posla.

Tabasko Pit je uživao u brzini kojom su leteli preko mirne površine Karipskog mora, gundajući tek pokatkad zbog drskog vetra koji ih je malo usporavao. Sedeći prekrštenih

nogu pod razapetom nadstrešnicom koja ga je štitila od sunca, Leslie je razmišljao i pogledom pratio ono što se zbiva ne koliko stopa dalje, tamo gde je Sumiko strpljivo proučavala po gledom i dodirom nepomično telo čoveka u beloj odeći.

Njegova nesvestica trajala je suviše dugo. Svaki udarac ninde prava je mala studija anatomije i Leslie je tačno znao koliko dugo mora ostati u nesvesti čovek ovakve konstitucije i otpornosti.

Po njegovom proračunu, nepoznati je morao doći sebi još pre jednog sata.

— Džet? — upitao je tiho.

Sumiko neodlučno sleže ramenima. Njenom racionalnom duhu nagađanja i pretpostavke bez osnova bile su strane, a ta janstvena nova droga po imenu džet još uvek je bila gotovo nepoznata.

— Ne mogu reći. Još ne. Logika kaže da bi efekti mogli biti ovakvi, ali...

— Šta, u stvari, znače bolji refleksi, veća brzina i izdržljivost organizma, Sumiko? Trebalo bi da to već znaš. Uzmi mene za primer, ako želiš.

— Vrlo rado — devojka se blede osmehnula. — Bolji refleksi i veća brzina stiču se vežbanjem, zar ne?

— Da. I na veštački način, kao što je učinio ovaj naš prijatelj ovde. Po skupu cenu, ve-

rovatno. Pogledaj njegovo lice i kožu.

— Da, koža mu je, labava, kao kod čoveka koji naglo izgubi deset-petnaest funti telesne težine.

— Baš tako. Svaki čovek ima svoj ritam razmene materija i posledice poremećaja mogu biti veoma opasne. Džet očigledno daje samo energiju koja održava čoveka veoma dugo na samom vrhuncu njegovim mogućnosti. Pre ili kasnije utrošena energija mora da se nadioknadi odmorom i jakim ishranom. Ovaj ovde to očigledno nije činio.

— Ili mu nisu dopustili da čini, devojčice. Koliko znam o Tigu, on je gospodar koji jako mnogo zahteva od svojih slugu.

— Da, i to je moguće. Tig je verovatno pravi gonič robova sa svojim ljudima, ma kako ih dobro plaćao za prljave poslove koje mu obavljaju.

— Dobro, imaš li ideju kako da ovog momka vratimo u stvarnost. Haiti nisu više jako daleko, znaš; potrebne su nam neke informacije o Tigu i njegovoj plantaži na Il-a-vaš. Ne suviše potrebne, pazi; mnogo sam doznao od onog tipa na Tigoj jahti, ali bih želeo da uporedim njegovu izjavu sa nekom drugom.

— Nemam ništa što bi moglo dati spektakularne rezultate, na žalost. Kako bi bilo da

pokušamo sa nečim sasvim običnim?

Osmehnuvši se, Lesli se uspravi i dohvati vedro na dugom užetu, pričvršćeno u uglu palube za ogradu. Zahvatio je svetlozelenu vodu iz mora, sačekao da se Sumiko malo odmakne, a onda pijusnuo čitavo vedro po licu i grudima čoveka u beloj odeći.

— Pomaže?

Sumiko se nagla nad nepoznatog, skupljajući obrve.

— Ne vidim nikakve promene. Pokušaj još jednom, Les.

Posle četvrtog »tuširanja«, nepoznati malo pomeri ruku i otvori usta, a čitavo telo mu se zatrese kao od udara električne struje.

— Ah, konačno neka reakcija — nasmeja se Lesli, odlazeći svoje oruđe. I on i devojka nagli su se nad lice svog zarobljenika, pažljivo posmatrajući pokrete na njemu.

Otvorio je oči iznenada, bez prethodnog trzaja mišića i kože oko očiju, karakteristično za čoveka koji se vraća iz duboke nesvestice.

I ne samo to: pogled mu je bio bistar i prodoran, pokazujući da je gotovo istog trenutka stekao kontrolu nad svim svojim psihičkim i fizičkim sposobnostima.

— Šta se dog...? — počeo snažnim, sigurnim glasom, ali naglo zaćuta. — Ah, da — doda-

de malo tiše. — Sada se sećam...

— Vrlo dobro — hladno se osmehnu ninda. — Upravo mi je potreban jedan momak sa dobrom memorijom.

Nepoznati se lagano ispravi u sedeći položaj i strese vodu sa sebe. Lice mu je bilo savršeno mirno, čak sa nekom vrstom osmeha na usnama.

— Ko si ti? — upita oštro, gotovo arogantno.

— O? — ninda podiže obrve. — Tek došao sebi, a već postavlja pitanja? Na tvoju sreću, nisi u položaju da to činiš; štaviše, moraćeš da odgovaraš na moja pitanja!

— Pitanja o Tigu, pretpostavljam?

— Da, pitanja o Tigu — klimnu ninda glavom.

Ovo što se događalo iznenađilo je čak i njega, a po licu Sumiko shvatio je da se devojka nalazi u nekoj vrsti šoka.

Nepoznati se ponašao kao da su svi konci igre i dalje u nje govim rukama, bez obzira što je od početka morao znati da stvari stoje sasvim drukčije; to je bila prva nelogičnost. Druga se sastojala u samoj brzini sa kojom je još jednom reagovao u, za njega potpuno novim okolnostima...

»Taj džet je, izgleda, fantastično sredstvo«, mislio je ninda, proučavajući pogledom lice i telo nepoznatog. »Ovo je prilika da doznam nešto više o

njemu dok traje potera za Tigom... i nimalo me ne bi iznenadilo kada bi se otkrilo da naš dragi biznismen poseduje tajnu njegove proizvodnje!»

— Ne mogu odgovarati na pitanja o Tigu — mirno reče nepoznati.

Lesli odlučio da odapne naslepo jednu strelicu. U svakom slučaju, njeni efekti mogli bi biti zanimljivi...

— A o džetu?

Ni pokreta na licu nepoznatog! Da li pred sobom odista ima jednog od najboljih igrača pokera na svetu, ili...?

— Rekao si da ne možeš da odgovaraš na pitanja o Tigu — umeša se Sumiko tihim glasom. Ni njoj, očigledno, nije promaklo značenje glagola koji je nepoznati upotrebio. — Zbog čega?

— Zato što ne mogu. Jednostavno ne mogu.

— Ne znaš? — ponovo Lesli jevo pitanje, upućeno strogim, hladnim glasom.

— Znam mnogo toga — izgovori sa osmehom. — Ali vam ne mogu reći ni reči. Čak ni kada bih to želeo.

Lesli potraži pogledom oči Sumiko. U njima je još uvek bilo tragova šoka, iznenađenja, čak...

Straha!

— Znam nekoliko trikova — reče ninda lagano, preteći — koji bi i nemog naterali da progovori...

— Ne sumnjam u to, prijatelju. Samo, ni takvi trikovi neće pomoći, veruj mi. Tig se obezbedio, veoma dobro.

— Kako? Ili ni o tome ne možeš da govoriš?

— Mogu — uzdahnu nepoznati. — Bilo je to preko, na Haitiju. Tig je pokupio nas nekoliko ljudi u organizaciji i odvuкао nas džipom u neko selo usred džungle. Nismo znali o čemu se radi sve dok u tu kolibu u koju nas je smestio nije ušao crni dripac pod nekom čudnom maskom i počeo da igra oko nas mumlaući nešto što nismo razumeli...

Lesli opet pogleda u Sumiko. Njene pobebele usne bešumno su oblikovale jednu reč.

Vudu.

— I šta se onda dogodilo? — zapita ninda, izvlačeći iz svoje memorije sve ono što je znao o toj neobičnoj animističkoj religiji koju su crni robovi preneli iz Afrike, zajedno sa ko zna kakvim fantastičnim moćima.

Ili do sada nepoznatim drogama, možda?

— To zaista ne znam, prijatelju. Mislim da je taj obred, ili kako bismo ga već nazvali, trajao danima. U svakom slučaju kada sam konačno došao sebi, lice mi je bilo obraslo u bradu, razumeš.

— I sve to vreme nisi ništa jeo?

— Ni jeo, ni pio. Ako ne ra

čunam neko sitno, gorko lišće koje nam je čarobnjak često gurao u usta. Uglavnom, kada je Tig opet došao po nas, otkrili smo da ne možemo da izgovorimo ni reč o njemu i njegovim poslovima. Vrlo čudno, a?

— Provereno? — upita ninda.

— Provereno — nepoznati klimnu glavom. — Momak po imenu Landon umro je na moje oči tvrdoglavo pokušavajući da mi kaže nešto o Tigu što do tada nisam znao...

— Ti znaš šta je vudu? — sada je opet progovorila Sumiko.

— Znam. Možda je to vudu. U svakom slučaju ona prokleta maska tako je izgledala, a bubnjevi su negde u daljini prestali udarati. U stvari... Znaš, kada se takvo nešto događa čovek više ne zna šta je iluzija, a šta se stvarno događa.

— U redu. Znaš li šta se s tobom događa kada ti daju džet?

Koža na licu nepoznatog se rasteže u pokušaj osmeha.

— Postaneš bog, čoveče. Bog! Vidiš sve, čuješ sve, možeš sve!

— A posle?

— Posle? Posle nije važno — On iskosa baci pogled na svoju ogoljenu podlakticu. — Posle... posle moliš Tiga da te što pre pošalje na neki gadan posao kako bi ga opet mogao

dobiti. Ne... niko ne može da zamisli kako to izgleda...

— Koliko traje dejstvo jedne doze?

— Deset sati, dvadeset... Za visi koliko si aktivan u međuvremenu — čovek nervozno obližnu usne. — Ja sam naučio da produžim efekte. Potrebno je da u međuvremenu miruješ, što više, da ga ne trošiš.

— Džet te ubija. To si do sada morao primetiti.

— Da. Pa šta?

Ninda pogleda u devojkicu. Stara na njenom licu smenilo je drugo osećanje: sažaljenje.

Zaista, čovek pred njima nije prvi koji misli da je kratalk život pun uzbuđenja mnogo bolji od dosadnog bitisanja, nije prvi koji akciju stavlja ispred meditacije. I njih dvoje, kao i Tabasko Pit, u osnovi su ljudi od akcije, ali to ne čine samo zato da bi kod sebe stvorili osećanje nadmoći nad ostalim, običnim ljudima...

— Gde se Tig sada nalazi? — iznenada upita ninda.

Čovek odmahnu glavom, kri veći usne u onaj ružni osmeh.

— Još uvek sam bezbedan tu — reče. — Ne znam.

— Gde bi mu se javio kad obaviš svoj posao, do đavola?

— Ne znam. Okrenem jedan broj u Port Antoniu, a oni mu posle na neki način proslede poruku. Putem radija, pretpostavljam. Kad sam ja njemu

potreban, on mi se javi na sličan način, ili pošalje nekoga po mene.

— Gde je Tigova plantaža na Il-a—Vaš?

Lice nepoznatog se zgrči.

— To ne — reče prigušenim glasom. — Nemoj pokušavati...

— Ipak ti se ne umire, je li?

— Ne, do đavola — uzdahnu ovaj. — A kome se umire? Iako je lako umreti za Tigu.

— Lako?

— Da. Telo ne oseća ništa, znaš. Zato nikakvo mučenje ne bi pomoglo. Tig kaže da je jednom, još u eksperimentalnoj fazi, gledao čoveka koji se histerično smeje gledajući kako mu seku ruku.

Lesli klimnu glavom. Ono malo podataka koje je do sada imao o džetu, uz reči nepoznatog, stvarali su već potpuniju sliku. Sliku koja mu se nije dopadala.

Ipak, znao je šta još mora pokušati, i to odmah, pre nego što stignu do južne obale Haitija.

— Kako se zoveš? — upita tihim umirujućim glasom. Gledao je pravo u oči svom zarobljeniku, podvrgavajući ga svojoj volji onako kako to čine najbolji svetski hipnotizeri.

— Morel. Džom Sebastijan Morel...

— Lezi ponovo, Džone Sebastijane. Ti si umoran i potreban ti je odmor pre nego što se vratiš Tigu. On će ti dati

novu dozu džeta i ti ćeš ponovo biti ono što želiš da budeš. Sklopi oči, Džone Sebastijane; sve je u redu i mi te sada vraćamo Tigu. Ono na Jamajci bio je samo tragičan nesporazum, jer mi nemamo ništa protiv Tiga. Stavije, dolazimo da mu pomognemo i želimo da radimo za njega. Ti si video da smo dobri i da će naša pomoć Tigu biti dragocena... Bićemo prijatelji, Džone Sebastijane... rađićemo zajedno... za Tigu...

Morel lagano opusti mišiće, ispružajući se po vlažnoj palubi. Očni kapci su mu podrhtavali, ali su još uvek odbijali da se sklope.

— Da, bićemo prijatelji, Džone Sebastijane... možda i više od toga... Ti se dopadaš ovoj devojci, vidim to u njenim očima... Možda, možda će ti i ona pripasti... I njoj ćeš pokazati koliko si jak, koliko si mu škarac... Te divne grudi biće gole pred tvojim očima... ljubićeš ih i milovati... bacićeš se na nju kao oluja i dovesti je do ekstaze... Džone Sebastijane...

Čitavo Morelovo telo se opusti i on sklopi oči sa osmehom na usnama. Potpuno mokre pantalone nisu mogle sakriti da je Leslijeva sugestija kod nje izazvala jaku reakciju.

— Idemo sada zajedno kod Tiga... Što pre stignemo, ti ćeš je pre dobiti... Gde ćemo naći Tiga, Džone Sebastijane?

Da li će biti na plantaži?

— Ne... znam...

Morelovo lice sada je još više podsećalo na mrtvačku lobanju. Glas mu je bio nesiguran, prigušen, dah kao da je s naporom prolazio kroz njegovo grlo da bi pokrenuo glasne žice.

— Plantaža je na samoj obali, zar ne?

— Da... da... na obali...

— Ko će nas tamo sačekati? Naoružani ljudi?

— AAAHHHH!

Morelovo telo odskoči od palube u jednom jedinom snažnom grču svih mišića, čak i onih najmanjih. Podsećalo je to na udar visokog napona.

Po svemu, pa i po posledicama...

— Nemoj se truditi — reče Lesli metalnim glasom devojci koja se hitro nagla nad sada ne pokretno telo. — Mrtav je...

— Mrtav? Ali...

— Vudu — mađija ipak deluje, kao što vidiš. On zaista nije mogao da nam da nikakvu vitalnu informaciju o Tigu. Žao mi je, devojčice...

— Žao? Koga?

— Žao mi je što sam morao upotrebiti tebe u pokušaju da ga hipnotišem. Znam da ti nije bilo prijatno, ali...

Ona ga ućutka, polazući mu ruku na rame, preko mrtvog tela.

— Videla sam kako... kako gleda moje grudi — reče tiho.

— I savršeno shvatam da si morao iskoristiti njegove najniže instinkte da bi ga hipnotisao...

— Da li sada znamo nešto više o delovanju džeta?

— Mnogo više nego do sada. Samo što to još uvek nije dovoljno...

— Dovoljno da znamo da će Tig biti mnogo opasniji protivnik nego što sam pretpostavljao. I da si ti ipak bila u pravu kada si upozorila da ne sme mo srljati u poteri za njim.

Devojka lagano klimnu glavom i uspravi se, okrećući leđa i Lesliju i mrtvom telu na palubi. Krenula je lagano prema stepeništu koje je vodilo pod palubu.

Lesli nije gledao za Morelovim mrtvim telom koje je nekoliko sekundi ostalo na zapenjenoj površini vode iza jahte. Prišao je Tabasko Pitu koji je sve dotle bio nemi svedok događaja na palubi, vodeći računa samo o tome da što pre dosegne obalu Haitija.

— Loše, a? — dobaci plavokosi džin preko ramena.

— Da, prilično. Imam utisak da smo potcenili protivnika, Pite.

— Potcenili? Koji ti je đavo, Les?

Ninda ga potapša po širokom ramenu.

— Kad malo bolje razmislim — reče — više i nema razloga za žurbu.

— Šta?!

Morao se nasmejati izrazu na Tabaskovom licu.

— Nema razloga za žurbu, kažem. Taj Tig je mnogo oprezniji nego što sam mislio i bilo bi opasno krenuti direktno na njegovo skrovište. On daje svojim ljudima džet, Pite!

— Da, čuo sam vaše prijateljsko časakanje na palubi — isce ri se Tabasko. — Morelu džet nije baš pomogao protiv tebe, a?

— Ne, nije. Ali, pitam se šta bi se dogodilo da su ga dobila sva petonica.

— Ništa se ne bi dogodilo. Sredili bismo ih opet. Coveče, mi smo rođeni sa tom prokletom stvari u žilama, zar ne?

*
* *

Šum vode dopirao je u salon pod palubom. Zbacujući u hodu sa sebe odeću, Lesli odgrnu vrata kupatila i zastade na njima, uživajući u prizoru.

Svetlost sunca dopirala je kroz uski prozorčić, obojena zelenom nijansom zraka odbijenih od glatke površine mora. U toj svetlosti raskošno telo devojke podsećalo je na telo morske sirene, uzbudljivo i zagonetno u svojoj nagoti.

Osmehnula mu se, sklanjajući dlanovima duge, vlažne vlasi sa lica.

— Ovakve stvori ponekad u-

čine da se čovek oseća prljavim, zar ne, Les?

On odmahnu glavom, stajući i sam pod mlaz sveže, hladne vode.

— Pogrešno osećanje, devojčice. Ono što mi činimo zapravo je čišćenje površine planete od prljavštine.

Položio joj je ruke na ramena i privukao sebi. Uzdrhtala je, osetivši njegovu želju na svom telu, a onda mu uzvratila poljubac, željno, zarivajući mu prste u kosu na potiljku i pribijajući se čvrstim grudima uz njegove grudi.

Spustio se na kolena, lagano prelazeći usnama i jezikom po glatkoj koži devojke. Zbacila je glavu u ekstazi, izbacujući grudi napred snažnim pokretom, približavajući bokove njegovom licu i ramenima.

— Uzmi me, Les! — prostenjala je. — Uzmi me brzo, odmah!

Zario se u nju, grubo, ne ona ko kako je obično činio i devojka je vrisnula, krikom u kojem su se mešali bol i strast. Znao je da joj je upravo to potrebno, bio je to ritual očišćenja posle dodira sa silama zla koje deluju čak i ovde, na izgled mirnoj i neuprljanoj površini mora...

Podigao je još više, balansirajući krhko telo devojke na snažnim rukama. Prvi talas uzbuđenja prošao je njenim telom, a on je sada jezikom opet

dotakao napete bradavice dojki, hitajući da taj talas još jednom privuče natrag, prema površini.

Oslanjajući se šakama o ramena ninde, nogu obavijenih oko njegovog pojasa, Sumiko pokrete bokove, sklapajući oči i zabacujući glavu unazad. Stezala je donju usnu zubima dok je on vrhom jezika milovao jednu pa drugu bradavicu. Ubrzavali su ritam, i jedno i drugo, sve dok devojka još jednom ne otvori usta da ispusti trijumfalni krik ljudskog bića koje doživljava vrhunac zadovoljstva.

— Oh, Les...

— Sve je u redu, devojčice.

— Pitam se... pitam se nije li me Pit čuo, gore na palubi?

— Pit je veliki dečko i zna šta se događa između dvoje ljudi koji se vole — osmehnu se Lesli. — A onda, i taj motor prilično je bučan, zar ne? Želiš me još?

— Da li...? Les, kakvo je to pitanje?

— Pravo. Kao da si zaboravila da sam ovde, još u tebi. Pogled ti stalno luta prema pramcu. I Pit nije razlog što želiš da prekinemo, je li tako?

Ona klimnu glavom.

— Da... Sad, kada si ti to rekao, uhvatila sam sebe kako mislim na ono što nas čeka na obali...

— Nemoj misliti na to — on

joj usnama dotače meki obraz. — Sada misli samo na mene i ništa drugo. Đavolski je neprijatno voditi ljubav sa ženom koja za to vreme razmišlja o tome što će se nositi idućeg proleća u Santa Moniki ili Akapulku.

Devojka se zvonko nasmeja.

— Ti si lažov! Lesli Eldridže! Od svih žena na svetu, poslednja sam koja se bavi takvim mislima!

Ipak, oči su joj blistale i nje ni kukovi ponovo se pokrenuše u onom hiljadama godina starom, a opet iznova svežem i uzbudljivom ritmu ženskog tela koje se predaje muškarcu. Ovoga puta vodili su ljubav nežno, bez žurbe, dopuštajući svojim telima da čak i u tom naizgled neudobnom položaju lagano dosegnu zajednički vrhunac i produže taj trenutak do krajnjih granica.

Odmorni i osveženi, vratili su se u kabinu i Sumiko se sa dubokim uzdahom spusti na udobni ležaj, prateći pogledom Leslijevo kretanje.

— Vraćaš se gore?

— Da. Želim da se dogovorim sa Pitom gde je najpogodnije mesto da se iskrčamo. On je proučavao pomorske karte ovog dela Karipskog mora, ja nisam.

— Želiš da neopaženo stigneš na ostrvo?

— Što neupadljivije. Zato Le Kaje otpada, moramo naći ne-

ku drugu luku, ali ne predaleko od Il-a—Vaš.

— Nema drugih luka tamo, Les. Aken je najbliži, na dva-
desetak milja dalje.

— Vidim da Pit nije bio jedini koji je proučavao pomorske karte — osmehnulo se ninda već na stepenicama koje su vo dile navise. — Da, može se dogoditi da odaberemo Aken. Ako ni zbog čega drugog, ono zbog toga što je podjednako daleko od Il-a—Vaš koliko i Le Ka-
je...

Kada je stigao na palubu, još jednom se uverio da njih troje veoma često u istom trenutku misle o istoj stvari. Držeći jednu ruku na točku krme, Pit se naginjao nad pomorsku kartu raširenu pred njim i proučavao je nabranog čela.

— Dakle? Šta si odabrao, Pite?

— Uh! — trže se plavokosi džin. — Opet si mi se prišunjao sa leđa kao duh, proklet bio!

— Izvini. Nisam hteo da te iznenadim, zaista.

— U svakom slučaju, uspeo si. Šta kažeš za Aken, ortak?

— Aken nije loš. Pitam se samo da li ćemo neopaženi doći do njega...

— Obalska patrola?

— Aha. Bejbi Dok ima prilično jaku mornaricu. Istina, ti momci više vode računa da neko ne umakne sa ostrva od nje gove diktature nego o onima

koji dolaze na Haiti, ali... nikad se ne zna!

Pit se isceri.

— Bojim se da oni ipak više paze na brodove koji dolaze; zbog robe u potpalublju, znaš. To je najbolji način da malo napune i sopstvene džepove, pre nego što Bejbi Dok zgrabi sve.

— Može biti. Hmm... da li i Tig ima svoje veze u obalskoj patroli?

— Ne bih znao, ali me ne bi iznenadilo da ima. Taj tip, izgleda, ima svoje prste u svim prljavim poslovima na zapadnoj hemisferi, ortak!

— Pauk?

— Šta?!

— Pauk — ponovi ninda. — Upravo tako ga zamišljam: kao debelog pauka koji je ispleo svoju mrežu i strpljivo čeka da u nju ulete neoprezne muve...

— Da, pauk — složi se Tabasko. — Samo što taj Tig nije ni debeo, ni ugojen, video si slike. Pravi pletboj, proklet bio!

— Svejedno... on je pauk. A pauka je vrlo teško iznenaditi, Pite, ne zaboravi. Najmanji dodir jedne od niti njegove mreže izaziva alarm i on hitro beži u neki mračni kut.

— Drugim rečima, bolje bi bilo da izbegnemo patrolu mornarice, Les?

— Da, ali nije strašno i ako nas zaustave. Tig nije mogao znati ime i registarski broj ove

jahte, nismo joj ni prišli sve vreme boravka u »Frenčems Kouvu«. A što se našeg opisa tiče... pa ni to nije naročiti problem, a?

— Ne, nije — Pit se sa uživanjem isceri, sećajući se uspelih prerusavanja koje je trojka često koristila, zahvaljujući velikoj veštini ninde. — Šta ćemo biti ovoga puta? Bogati turisti, šta misliš? Umeo bih da se uživim u tu ulogu, boga mu!

— U to ne sumnjam — osmehnu se Lesli. — Uostalom, u turiste ćemo se najlakše i prerusiti. Nas dvoje mislim... ne misliš valjda da će bogati turisti sami upravljati svojom jahtom, a naročito kada je vlasniku jahte sedamdeset godina!

— Sedamdeset? Kome je, do đavola, sedamdeset godina?

— Meni... ili će uskoro biti — nasmeja se Lesli. — Što se Sumiko tiče, moraćemo da je pretvorimo u jednu od devojaka sa Jamajke. Droljicu koju smo pokupili u Montigo Beju, na primer. Kako ti izgleda moja zamisao?

— Izvrsno. Iako već vidim svoju masku — uzdahnu Tabasko. — Crna kosa, ruke i lice zamazani uljem, a?

— Tako nešto. I sanduk sa pivom uz noge. Odgovara?

Ekstaza na licu Tabasko Pita bila je dovoljan odgovor, i ninda se smejući udalji. Posao nije trajao dugo: dvadesetak

minuta kasnije duga kosa Sumiko bila je upletena u mnoštvo vitica, a prirodna boja nje ne kože dobila tamnu nijansu, karakterističnu za stanovnice karipskih ostrva. Uz boju kože, išla je i vatreno crvena haljina, jako dekoltirana i priljubljena uz uzbudljive bokove devojke.

Znatno više posla bilo je kod samog ninde, ali je on radio hitro i promišljeno. Seda kosa, smežurano lice, vrat i ruke, štap sa upadljivo velikom srebrnom drškom i konzervativna odeća bogataša koji svoje poslednje dane provodi na krstarenju Karibima, konačno od lučivši da digne ruke od biznisa kojem je posvetio čitav svoj život, sve to je dopunjavalo sliku.

Naravno, sve troje bili su spremni i za mogućnost da neko slučajno prozre njihove maske. U Leslijevom štapu krio se katana, dugi samurajski mač, omiljeno oružje nindi. Jedino oružje Sumiko bila je jedva vidljiva čelična žica, upletena u kosu tako da je može izvući je dnim pokretom. Takva žica u rukama majstora borilačkih veština — a Sumiko je to bila — može odseći glavu svakom protivniku ako se ona nađe u takvoj zamci.

Što se Pita tiče, najviše se oslanjao na svoje moćne šake, ali je pištolj velikog kalibra, njegovo omiljeno oružje, bio

vešto skriven tako da ga brzo može dohvatiti. Za svaki slučaj, tako je rekao, zadovoljno se cereći. Posle jurnjave brzim kolima — ili brzim brodovima — nije bilo ničeg u čemu bi Ta basko Pit uživao više nego u dobroj pucnjavi ili borbi pesni cama.

Plava linija južne obale Haitija već se jasno videla na horizontu pred pramcem jahte ka da se odnekud sa zapada prema njima ustremio niski i hitri patrolni brod mornarice Haitija, jedan od onih malih raketnih čamaca američke proizvodnje čije je naoružanje u stanju da izađe na kraj čak i sa najvećim ratnim brodovima. Pod uslovom da mu oni dopuste da im priđe, naravno...

Mornar u beloj uniformi na pramcu patrolnog čamca užurbano je signalizirao zastavicama i Pit posluša njegova uputstva: da se zaustavi i pripremi brod za pregled. Nekoliko minuta kasnije mornari crnih lica okretno su preskakali na palubu jahte, radoznalo se osvrćući oko sebe. Oružje im je bilo u rukama, ali su njihovih lica govorila da se radi o rutinskom pregledu od kojeg ne očekuju ništa spektakularno.

Pit i Sumiko sačekali su ih pod nadstrešnicom, ugodno za valjeni u stolicama od trske, sa čašama ledenog pića pred sobom. I treća stolica je bila tu;

nimalo slučajno. Prizor na palubi neizostavno je morao biti veoma privlačan za vrlo mlado kadeta lepuškastog mulatinskog lica koji je predvodio mornare.

— Dobar dan, mister — po zdravi on na lošem engleskom, prinoseći dva prsta štita svoje kape.

— Samo napred, kapetane! — srdačno reče Lesli šupljim, staračkim glasom. — Izvolite, sedite malo sa nama? Raspoloženi ste za piće, pretpostavljam, dok pregledate naše pa-soše i brodske papire...

Kadet klimnu glavom i skide kapu sa glave spuštajući se u praznu stolicu. Iza njega, mornari su se cerili i podrugivali, drsko i otvoreno zureći u izrez devojčine haljine.

Otrgavši s naporom pogled od istog objekta, kadet počeo da pretura po hartijama na stolu. Nije to trajalo dugo; sa blistavim osmehom, Sumiko se nažepreko stola da mu doda čašu, otkrivajući skoro potpuno svoju uzbudljivu bistu. Pocrvenevši do ušiju, kadet prihvati zbu njeno se zahvaljujući na engleskom.

— Uhh — reče konačno, uspravljajući se, lica oblivenog znojem. — Mislim da je sve u redu... ovaj, siguran sam da je sve u redu, mister... Želim vam prijatan boravak na Haitiju...

Mornari se razočarano zgle-

daše. Smešeci se kadetu, Lesli je razmišljao o jadu mnogobrojnih vlasnika sličnih jahti koju su verovatno posle jedne od ovakvih poseta s tugom proučavali spisak sitnica koje više ni kada neće videti.

Pozdravivši ponovo, sada sa kapom na glavi, kadet iskosa baci poslednji pogled na grudi Sumiko, i dade rukom znak mornarima da se vrate na patrolni čamac. Ovaj jurnu tek što je i poslednji čovek preskočio natrag na njegovu palubu; zapovednik je verovatno rezonovao da još ima vremena da potraži neki unosniji plen.

Zgledavši se, Sumiko i Lesli se nasmejaše jedno drugom.

— Kako ti to uspeva, devojčice? — tiho upita ninda.

— Kako mi uspeva — šta?

— Da izgledaš tako uzbudljivo, do đavola! Taj momak je skoro počeo da kopa nogom po palubi, a i ja bih činio isto, samo da mi to ne zabranjuju mo je poštovanja dostojne godine!

Ona se nasmeja, izazovnim pokretom ponovo izlažući dojke njegovom pogledu.

— Moja uloga je to zahtevala, Lesli Eldridže, a, sem toga...

— Sem toga?

— Kojoj normalnoj ženi ne pričaju vatreni muški pogledi, Les? Ti kao da si zaboravio na to...

— Ne, nisam zaboravio — osmehnu se i ninda. — Štavi-

še, računao sam s tim... ali iz gleda da ću ubuduće ređe morati da izlažem tvoje draži po gledima drugih muškaraca. Za svaki slučaj, što bi rekao Tabasko Pit...

*
* *

Zvezde su se ogledale na mirnoj površini mora koje je, sa svoje strane, svetlucalo prigušenim vatrama koje tako romantično izgledaju, a potiču od nimalo romantičnih naslaga planktona. Tek ponegde nad glatku površinu iskočila bi poneka leteća riba, graciozno zaplo vila kroz vazduh i uz tih šum opet nestala pod svetlucavim slojem.

— Il-a-Vaš — prošaputa Tabasko Pit pokazujući rukom prema tamnoj masi na horizontu. — Nemamo još mnogo da plivamo, ortak...

Njihova jahta ostala je skrivena gustom tamom uz obalu jednog od manjih ostrva koja se nižu od južne obale Haitija do ostrva koje nosi naziv Il-a-Vaš. Prešavši za manje od pola sata retko naseljeno ostrvce, ninda i Tabasko Pit bacili su se u svetlucavu vodu i lagano zaplivali ka svom cilju, svesni da će svaki neoprezan pokret izazvati jače svetlucanje mora oko njih i tako ih odati Tišovim stražama duž obale.

Il-a-Vaš, međutim, nije malo ostrvo i potrebna je čitava

armija da obezbedi svaku stopu njegove obale. I više od toga, možda, ako imamo u vidu da oni moraju sprečiti da na ostrvo stigne jedan od fantastičnih japanskih nindži...

Ovoga puta Leslie je na sebi imao kompletnu opremu u kojoj ninde pokazuje u obračun. Ko stim od guste crne svile, sa kapuljičom sa dva uska proreza za oči na glavi. Preko leđa uko so prebačene kanije sa dugim mačem, oko pojasa kožni opasač sa čitavim mini-arsenalom koji nindžu i čini tako smrtonosnim protivnikom. U poređenju s njim, Tabasko Pit bio je samo lako naoružan; sva njegova snaga, međutim, ne bi mu bila dovoljna u pokušaju da prati nindžu plivajući nekoliko milja pod nekim većim opterećenjem nego što je pištolj zataknut za pojas pantalona.

Nisu znali koliko će se zadržati na ostrvu, naravno, i za to je u paketiću zaštićenom od morske vode ninda vukao za sobom i nešto koncentrisane hrane i minijturni radio-predajnik s kojim će biti u vezi as Sumiko. Dobar deo noći proteći će u plivanju, posle čega će morati malo i da predahnu, naročito Tabasko Pit. Izgledi da do jutra pronađu Tigovo skrovište i probiju lanac njegovih straža bili su minimalni i stoga nisu naročito ni žurili, štedeći snagu.

Pokazaće se, međutim, da će

njihovo plivanje potrajati mnogo duže nego što su i očekivali...

Kao i obično, haragei je prvi uznemirio misli ninde, upravo u času kada se ponovo divio lepoti prizora pred sobom. Prvi signal prošao je gotovo neprimećeno, dok je on pogledom uranjao u nepregledne dubine nebeskog svoda načičkanog zvezdama koje su prijateljski treptale.

Lak dodir rukom opomenu Pita da bude tih i njih dvojica ostadoše da lebde pod samom svetlucavom površinom, oprezno se osvrćući oko sebe.

Haragei je i dalje opominjao, ali ne pojačavajući intenzitet. Ma o kakvoj se opasnosti radilo, zaključujući ninda, ona im se ne približava, već vreba negde u tami, tamo uz samu obalu ostrva.

Polu milje rastojanja. Previše da se roni, čak i za jednog nindžu.

Da li plivati neko vreme paralelno sa obalom, dok se ne zaobiđe opasno mesto? I hoće li Pit imati snage za takav poduhvat? Njegovo šumno disanje odaje da je već na granici snaga, iako to plavokosi div ni samom sebi još ne želi da prizna...

Primakao je usne pod kapuljačom do samog Pitovog uha. Ko bolje od ninde zna kako se daleko zvuk noću prenosi po površini vode.

— Pite, ostani tu i predahni. Otići ću napred, u izviđanje...

Ruka prijatelja steže se oko njegove mišice.

— Ne! — dahtao je Pit. — Idemo zajedno, prokletstvo!

— Nemaš snage za to, Pite...

— Imam. Još koji sekund od mora i mogu da plivam do Me ksika, ako treba!

Zdrav razum i hiljadugodišnje iskustvo ninducua govorili su Leslieju da ne sme poslušati Tabaska, ali postoji nešto ja če i od tih osećanja. Osećanje koje se zove prijateljstvo.

Tabasko Pit bi pre umro ne go što bi priznao da ga je strah da ostane sam, tu na svetluca-voj površini mora, svestan da je pri kraju svojih snaga...

Ne može ga ostaviti. Sada više ne...

— U redu — šapnu Leslie. — Idemo, ali vrlo polako i oprezno... Želiš još da se od-maraš?

— Još malo... samo malo...

Sklapajući oči, ninda isturi glavu iz vode, osluškujući jed-va čujne šumove koji su dopi-rali sa ostrva, uvlačeći u no-zdrve mirise tropskog bilja ko-je je sunce grejalo čitav dan, nastojeći da čitavim telom upi-je slabašne signale koji dopi-ru sa te strane.

— Idemo — šapnu Pit ne-koliko minuta kasnije. — Ide-mo, do đavola!

Zaplivali su, još sporije ne-go maločas, svesni da svaki po-

kret ostavlja fosforescentni tr-ag na površini mora. Leslie je odabrao pravac: pravo prema mestu na obali gde je predose-tio opasnost.

Ako već moraju da se suko-be sa tom silom što preti iz mraka, onda bolje što pre, dok poslednji ostaci snage kod Ta-basko Pita pružaju ovome pri-liku da učini nešto za sebe i svog prijatelja...

Dve stotine jardi. Signali ha-rageija postaju sve snažniji, ali ne i određeniji i ninda još u-vek ne može da nasluti kakve je vrste opasnost koja ih vre-ba.

— Kako ide, Pite? — šapu-tao je jedva čujan, ali čak i ta-kav predstavlja novu opasnost za obojicu.

— Uh... može...

Sledećih stotinu jardi, tem-pom od nekoliko stopa u minu-tu. Tako sporo plivanje ume-da bude zamornije od brzog, ali oni više nisu imali izbora.

Oštro oko ninde čak i u tami već razabira konture krošnji-koje štrče nad beličastim poja-som što pokazuje mesto gde se dodiruju voda i zemlja...

Da, tamo...

Jedna tamna masa, upravo na tom pojasu, ima sumnjivo-pravilan oblik. To je ono što traži!

Pokretima je pokazao Pitu to mesto i Tabasko je potvrd-no klimnuo glavom. Blizina o-bale umirila ga je, jer je znao

da će sada sigurno imati snage da se dočepa tvrdog tla, a svaka prepreka na tom putu samo će mu dati dodatnu snagu, stimulisanu gnevom.

Mali čamac sa pažljivim osmatračima skriven u tami pod krošnjama drveća i lišćem što se nadnosi nad samu vodu. Dve prilike u njemu, bez sumnje naoružane do zuba.

Duboko udahnuvši, Lesli ne stade pod površinom vode. Pravo je čudo što ih osmatrači još nisu primetili, ali će ta njihova greška uskoro biti kažnjena.

Procena rastojanja, kao i uvek kod nindi, bila je savršena. Izronio je neposredno uz bok čamca, iako je poslednjih nekoliko stopa gotovo otpuzao po peščanom dnu, pod samom površinom.

Bez šuma, naravno; dvojica ljudi u čamcu nisu imali zaista nikakvih izgleda!

Odbacujući se sa obe noge od dna, ninda raširi ruke. Njegove šake snažno se stegoše oko vrata oba čoveka istovremeno, povijajući im istovremeno glave naniže.

Njegove raširene noge padoše onde gde je i želeo, na ivicu čamca; težina ninde i silina njegovog zamaha bili su dovoljni da prevrnu laki čamac, tako da se sva trojica nađu u plitkoj vodi.

Površina se nekoliko trenutaka komešala, sitni talasići po

juriše od tog mesta prema širokom moru, u jednom trenutku ljudska ruka izroni iz vode, šireći prste kao da želi da se za nešto uhvati...

Borba je trajala kratko, kao i uvek kada se jedan ninda bori sa dvojicom običnih ljudi, ma kako oni biliiskusni i opasni borci. Ostavljajući dva nepomična tela na peščanom dnu, Lesli izađe na suvo i tiho zvižnu.

Haragei mu je rekao da više nikoga nema u blizini i da i Tabasko Pit može bezbedno da izađe na obalu. Nekoliko trenutaka kasnije, plavokosi džin bučno dogaca i pade na tle porad ninde, šumno dišući.

— Prokletstvo! — zastenja. — Ono lenčarenje u »Frenčmenz Kouvu« potpuno mi je uništilo kondiciju! Totalno sam ispao iz forme!

— Šest milja plivanja nije igra — uteši ga ninda. — Dobar smo posao obavili ove noći, ortak...

— Šest milja?! Jesam li te dobro čuo? Rekao si — šest milja?

— Tačno toliko. Par stotina jardi tamo ili ovamo ne menja stvar, zar ne?

— Čekaj malo! — uprkos umoru, Tabasko se uspravi u sedeći položaj. — Kad smo polazili na ovaj plivački maraton rekao si da nema više od četiri milje do ostrva!

— Jesam — priznade ninda

kroz smeh. — Žao mi je, Pite, ali nisam imao izbora. Da sam ti unapred rekao da ćemo plivati šest milja, ti bi automatski odbio pomisao da je to moguće. I zaista ne bi mogao da ih preplivaš. Jeftin trik, ali efikasan, zar ne?

— Prokletstvo... šest milja — gundao je Tabasko ponovo ležuci na svežu travu, još toplu od sunca. — Zar je ljudsko telo moguće tako lako prevariti?

— Moguće je. Znaš, niko još nije odista odredio gde su krajnje granice čovekovih mogućnosti...

— Mislim da sam te shvatio: treba najpre da ubediš sebe da je nešto moguće, i onda ćeš to i uspeti da izvedeš, a? Ortak, to mi malo previše smrdi na neku orijentalnu religiju... Šta ako ubedim sebe da mogu da dohvatim mesec?

— Pokušaj da ubediš sebe, Pite — nasmeja se Lesli. — Ko zna, možda je čak i to moguće.

— Moram pokušati ovih dana — sasvim ozbiljno odvrati Tabasko čim nađem nešto slobodnog vremena...

Nasmejali su se obojica, ali taj smeh je trajao kratko. Šum vetra u krošnjama iznad njih, pomalo preteći, kao da ih je podsetio da se nalaze na neprijateljskoj teritoriji i da opasnost ponovo može zapretiti svakog trenutka.

I još nešto ih je podsetilo na to. Nešto što je ninda osetio čitavim telom, ispruženim po tlu, mnogo pre nego što je vetar iz dubine ostrva doneo do njegovog uha potmule udarce nekog ogromnog bubnja.

— Čuješ li, Pite?

— Ja? Ništa naročito... premda mi u ušima još tutnji od umora...

— Ne čuješ bubnjeve? Priklakni uho tlu.

Pit ga poslušao. Osluškivao je nekoliko dugih trenutaka, a onda podiže glavu i potvrdno klimnu.

— Kao da dopire ispod zemlje — prošaputa. — Šta je to, Les? Vudu čarolije, opet?

— Da. Negde u dubini ostrva u toku je obred. Šteta što nemamo vremena da prisustvujemo; malo je ljudi, osim domorodaca, koji su dobili takvu priliku.

— Ima li neke realne osnove u njihovim činima, Les? Čuo sam svašta, znaš, ali još nika da nisam video nijedan primer koji bi to potvrđivao.

— To nije mnogo važno. Bitno je da onaj na koga su čini bačene veruje u njihovo delovanje. Obično je to sasvim dovoljno... kao kada ubediš sebe da možeš da preplivaš šest milja.

— Sugestija? Da, mislim da znam šta hoćeš da kažeš. Ako čarobnjak nekome kaže da će

umreti, taj momak jednostavno se sklopča i crkne, je li tako?

— Upravo tako. Ne računajući druge trikove koje vudu-čarobnjaci sigurno poznaju; otrov u hrani ili vodi, ujed otrovnog insekta, druge nesreće koje je veoma lako aranžirati u divljim predelima. Krajnji ishod je smrt odabrane žrtve, što samo pojačava verovanje ostalih u moći čarobnjaka.

— Uhh! — strese se Tabasko.
— Onda je možda ipak bolje da idemo pravo na tu plantažu, a?

— Sačekaj — prigušenim glasom reče ninda, zadržavajući ga rukom. — Sačekaj još koji trenutak...

— Šta se, do đavola, događa?

— Ne znam... Još ne znam. Ali mislim... mislim da ćemo to uskoro doznati!



Prvi vatreni stub osvetlio je nebo, dižući se odnekud iz središta ostrva, možda čak baš sa onog mesta odakle je do malčas dopirao zvuk vudu-bubnjeva. Dizao se i dizao, ne šireći se, do visine od stotinak stopa, i ostao tako, osvetljavajući krov džungle crvenom svetlošću koja kao da je dopirala iz samog pakla.

Drugi stub iznikao je pola milje dalje, treći odmah za njim. Nepokretni, dvojica prijatelja pratili su pogledom ka-

ko se jedan za drugim diže niz koji je lagano odvajao jedan deo od ostatka ostrva.

I ne samo da je odvajao. Niz vatrenih stubova, postojano zračeci crvenu svetlost, bešumno je smanjivao međusobno rastojanje tako da je ta paklena ograda postajala sve gušća...

— Les...

— Da, Pite. Vidim.

— Misliš... misliš da je ovaj đavolski vatromet zbog... nas?

— Da. Ti stubovi maršuju prema ovom delu ostrva, sve bliži jedan drugom...

— Kao da žele da nas opkole, je li?

— Da, Pite — kao i obično, ninda je sa savršenom preciznošću proračunao međusobno rastojanje vatrenih stubova i površinu dela ostrva oko kojeg će se sklopiti neprobojni zid od crvenkastog plamena. — Zamanje od pola sata, ako nastave ovim tempom, naći ćemo se u njihovom obruču.

— Tigova plantaža im nije na putu, pretpostavljam?

— Ne, nije. Ako požurimo, možemo još proći pre nego što se obruč sklopi.

— Šta onda čekamo, do đavola? Idemo!

— Sačekaj...

Vazduh nad ostrvom treperio je crvenkastom svetlošću najdubljih jama pakla i na toj svetlosti lice Tabasko Pita izgledalo je staro, umorno, čak...

Čak izobličeno strahom!

— Šta čekamo, čoveče? Kada nas zatvore, mi...

Lesli mu čvrsto položi ruku na rame.

— Ma ko da je izazvao ovaj vatromet, Pite, zna da smo mi ovde. Ako sada bezglavo potražimo prolaz između stubova, uletećemo im pravo u šake. A oni su spremni da nas dočekaju.

Pit pređe šakom preko čela i zatrese glavom, malo postideno.

— Da, u pravu si, ortak. Panika me uhvatila, a? Ti imaš neki bolji predlog? Ili se bar nadam da ga imaš?

— Samo ako nije matematika, ortak... Znaš da mi se od tih brojeva uvek zavrti u glavi.

— Nije matematika. Pokušaj da mi odgovoriš kakva nam opasnost preti od tih stubova.

Pit skupi obrve, zureći u crvenkastoj polutami u lice svog prijatelja.

— Ne znam — reče neodlučno. — Ali...

— Strah od nepoznatog.

— Molim?

— Strah od nepoznatog de-luje, Pite. Naš nepoznati suparnik računa sa tim. Nemoj da se ljutiš što pominjem reč »strah«. To je sasvim normalno ljudsko osećanje. I veoma bitno u održanju vrste.

— Te tvoje teorije me ne zanimaju, ortak — progundā Ta-

basko. — Strah je osećanje kojeg se stidim, ma šta ti mislio o tome. Ali bih bio prokleta budala kada ne bih priznao da se bojim te đavolske crvene svetlosti!

— Samo glupi ljudi ne znaju za strah. Hrabar je onaj ko svoj strah savlada.

— Da, to znam. Da li se varam što mislim da je tvoj predlog da poznatog đavola zamenimo nepoznatim?

— Ne varaš se. Ako poletimo u pravcu plantaže, naletećemo na zasedu, u to sam siguran. Tig je već pokazao koliko je lukav i ima puno sposobnih ljudi na svom platnom spisku. Ta zaseda biće veoma opasna, Pite.

U međuvremenu, luk stubova od vatre sužavao se oko njih, sporo, ali sigurno, oivičavajući sada prostor ne veći od jedne kvadratne milje džungle i stenovite obale.

Iznenada podigavši glavu, Pit se gromko nasmeja.

— Les, ti si zaista u pravu! Taj vatromet je običan lovački trik, do đavola! Žele da nas uhvati panika i da im uletimo pravo u šake!

— Tačno. Na ovoj strani neće biti nikoga i mislim da ćemo lako uspeli da prodemo između stubova od vatre. Uostalom, jedno od pravila ninducia i zahteva da se uvek odigra po-tez koji protivnik najmanje o-

čekuje, ma šta savremena teorija igara mislila o tome...

I ne trudeći se da budu posebno tihi, oni pođoše pravo prema temenu sve užeg luka od vatre, probijajući se između drveća uz čije je korenje raslo gusto tropsko žbunje. Ninda je išao napred, oslanjajući se na haragei koji će ga na vreme upozoriti na postojanje neke nove pretnje.

Ovde, pod zelenim svodovima džungle, svetlost je izgledala manje opasno i preteći. Štaviše, njen odblesak pomagao im je da lakše odaberu prolaz za sebe, tako da su već posle desetak minuta hoda stigli gotovo do najbližeg stuba od vatre.

Iz zaklona gustog žbunja, ninda je pogledom proučavao taj neobični fenomen.

Samo podnožje stuba nije mogao videti, zaklonjeno rasti njem, ali je sve drugo bilo upravo onako kako je i zamišljao; pravilni vitki valjak od plame na, prečnika osrednjeg debela i visok gotovo stotinu stopa...

Kako je ta hladna crvena vatra nastajala? Kako se kretala?

— Idemo li? — šapnu Pit nervozno iza njega. — Sve se više približavaju jedan drugom, vidiš li! Nema ni dvadeset stopa, između ova dva stuba ovde, a vreline...

— Nema vrelina, Pite. Ovaj je plamen hladan.

— Hladan plamen? Čoveče, znaš li kakvu si glupost upravo izgovorio?

— Pogledaj. Drveće kraj kojeg je stub prošao ostalo je nedirnuto, a sa ovog rastojanja morao bi osetiti vrelinu na koži lica.

— Boga mu!

— Ne znam. Ili bar još ne znam. Idemo... plamene stubove možemo proučavati i sa one druge, bezbednije strane, zar ne?

Poleteo je dugim skokom na pred, Pit za njim, sa prigušenom psovkom na usnama. Zaista nisu osetili da je vazduh oko usijanog stuba topliji, iako su prošli na svega desetak stopa rastojanja od onog najbližeg pre nego što su se bacili u zaklon rastinja na drugoj strani.

— Uhhh! — prostenja Pit, uklanjajući šaku sa trnovitog žbuna u koji je neoprezno uletela. — Les., šta ako...

— Šta, to, Pite?

— Ma ne, to je glupo!

— Navikao sam na tvoje gluposti — osmehnu se ninda pod kapuljačom. — Reci slobodno.

— Šta ako ta prokleta stvar ima načina da otkrije da nismo više u obruču i vrati se po nas?

— Ne... to bi već bilo suviše. Gledaj stubovi nastavljaju svoj nemi marš prema obali, kao da se baš ništa nije dogodilo.

— A mi?

Lesli se osvrte unaokolo, du boko udišući, kao da čulom mirisa pokušava da odredi šta sve krije tama koja se sada pomovo sklappala oko njih.

— Bubljevi se opet čuju, Pite — reče tiho. — A iz pravca plantaze vetar donosi zadah sa gorelog dizel-goriva.

— Šta to znači?

— Za bubljeve ne znam... A ovo drugo moglo bi značiti da neko u džipu kreće da vidi ko se to uhvatio u zamku vatrenih stubova.

— Oh! — Pit sa zadovoljstvom proteže telo. — Biće gužve, dakle?

— Samo ako je Tig u tom džipu. Ako nije, idemo prema plantazi. Hajde da potražimo mesto odakle ćemo dobro moći da vidimo šta se događa...

Dok su se oni mnogo opreznije probijali kroz džunglu prema obali, vatreni stubovi su se zaustavili. Kako je ninda i procenio, sada su stvarali neprobijnu ogradu oko onog mesta gde su se njih dvojica iskricali.

Zvuk motora sada je sasvim razgovetno odjekivao u potpunoj tišini ostrva, jer su se čak i noćne ptice utišale u času kada je prvi vatreni stub iznikao usred džungle. Po tom zvuku Lesli zaključio da pravcem kojim se džip kreće nema nikakvog puta i da će uskoro, osim tog zvuka, začuti i lomljivu žbunja koje snažna mašina bezobzirno krši pred sobom.

— Ovamo, Pite — reče. — Iza ovog hibiskusa... Džip mora proći blizu nas...

Povukli su se u zaklon od raskošnih cvetova, dok im je zamamni miris ispunjavao pluća. Džip im se već približavao, nalik prepotopskom čudovištu što se probija kroz džunglu u potrazi za svojim plenom.

Metalni bok, obojen zaštitnom bojom prođe na stopu ili dve od njihovog zaklona, tako blizu da ga je ninda mogao doći rukom da je to želeo.

Na crvenkastoj svetlosti vatrene stubova, lica četvorice ljudi u džipu izgledala su kao isklesana u kamenu. Osim vozača, koncentrisanog na volan, ostala trojica su u rukama držala sasvim nove automatske puške američkog porekla.

Kratko ošišana kosa, odeća nalik na uniformu, vojničko držanje. Uz puške koje im sasvim prirodno leže u rukama dovoljno elemenata da u ovoj četvorici prepozna profesionalne vojnike, plaćenike koji svoju veštinu ubijanja prodaju svakom ko poželi njihove usluge, u bilo kom delu sveta i u bilo kakve ciljeve.

Tig zaista nije štedeo na sopstvenoj bezbednosti. Uz klasične revolveraše ovde, na ostrvu, držao je i sopstvenu privatnu armiju...

Osim njega samog, postoji li ovde još nešto što zavređuje

da se uloži toliki novac u zaštitu ostrva?

Džet?

O toj pomisli vredelo je razmisliti, ali sada nije bilo vremena za to. Četvorica plaćenika uskoro će otkriti da se zamka od vatrenih stubova zatvorila u prazno i o tome obavestiti svog gazdu. Ako Tig naredi detaljnu pretragu ovog dela ostrva, uprkos tami, Pit mora biti što dalje od ovog mesta.

Da, samo Pit. Jer on je već znao kako će neprimećeno prodrći na dobro čuvanu Tigovu plantažu...

Nagnuvši se prema uhu prijatelja, on prošaputa nekoliko užurbanih reči, na što Tabasko potvrdno klimnu glavom. Nekoliko stvari pređe iz jedne ruke u drugu, a onda se Pit izgubi u tami, nastojeći da poveća rastojanje od obale pre nego što motor džipa prestane da radi i šunjanje kroz džunglu učini mnogo opasnijim.

Klizeći kao senka u svom crnom kostimu, ninda je napredovao od zaklona do zaklona, sledeći vijugavu putanju koju je vozilo ostavilo za sobom.

Snažni farovi konačno osvetliše ogradu od hladnog crvenog plamena i džip se zaustavi.

Iskočili su, hitro i lako, sva četvorica, vozač samo delić se künde kasnije, sa velikim automatskim pištoljem koji mu se iznenada stvorio u ruci.

Vrlo hitro i vrlo lako...

Pokreti su im bili glatki i ekonomični dok su se raspoređivali u streljački stroj, bez ije dme izgovorene reči, kao da ovaj posao rade po stoti ili hiljaditi put. Ninda ih je pažljivo proučavao, opazajući brze i koordinirane pokrete njihovih udova koji ga iznenada podsetiše na atletičare čija je tehnika u jednoj određenoj disciplini dovedena do savršenstva.

Veoma je malo boraca na svetu koji postižu takvu hitrinu i koordinaciju pokreta. Većina od njih su japanske ninde.

Što se ove četvorice tiče, Lesli je bio sasvim siguran da bi i na njihovim podlakticama otkrio sveže tragove uboda iglom. Tig je bio oprezan kada ih je poslao u napad i čudesna droga kolala je njihovim venama, dajući im za izvesno vreme nadljudske sposobnosti.

Koje ovoga puta neće doći do izražaja. Nindi su oni još uvek bili potrebni živi, da ga uvedu u Tigovo skrovište. Posle toga... posle toga, već će videti...

Isto onako iznenadno kao što su se pojavili, stubovi od crvenog plamena, nestadoše, ostavljajući samo na trenutak svo je vizuelne otiske na mrežnjaci ninde.

Četiri čoveka napredovala su prema obali hitrim skokovima, sa oružjem na gotovs. Njih o-

no što se dogodilo očividno ni malo nije iznenadilo...

Slegnuvši ramenima, ninda se spusti na tle i skliznu pod džip, opipavajući osetljivim prstima metal iznad sebe. Klizav od ulja i nataložene prašine, ali se oslonac za prste ruku i nogu mogao naći, dovoljno siguran da ga poskakivanje vozila po neravninama ne izbacila iz ovog neudobnog skrovišta kada džip krene natrag na plantažu.

Sklapajući oči, Lesli se koncentrisao na šumove koji su dopirali iz pravca obale. Šušta nje lišća, tihi koraci, jedva čujni dodir talasa sa obalom...

— Kidnuli su! — progovori neko tiho. I bez iznenađenja, učini se nindi.

— Zaviri prvo u čamac, do davola! — drugi glas.

— Nema potrebe. I odavde se vidi da u njemu nema niko ga...

Neko je zagazio u vodu kraj čamca. Trenutak kasnije začu se tiha psovka i zvuk kapljica vode koje se slivaju sa nečeg teškog podignutog sa dna.

— Stražari su tu. Neko ih je sradio.

— Nesposobnjakovići.

Jedna jedina reč, nalik epitaflu. Izgovorena bez uzbuđenja, tek kao konstatacija.

— Vraćamo se?

— A šta bismo drugo? Valjda će sad šef konačno shvatiti

da ima ljudi kod kojih ti prokleti krikovi ne pale.

— Oni ne mogu biti daleko, Loueri... možda...

— Možda ti uživaš da se šunjaš kroz mračnu džunglu izlažući se svakog trenutka opasnosti da naletiš na zasedu. Me ni je tog sporta bilo sasvim do sta preko u 'Namu, hvala... Dodaj da malo bolje pogledaš ovu dvojicu, Šuster!

Tih zvižduk iznenađenja.

— Ubijeni golim rukama, a?

— Ili zadavljeni kao mačići — pljesak teškog ljudskog tela prezrivo odbačenog natrag u vodu. — Hajde, idemo odavde. S malo sreće, moći ćemo i da odspavamo pre nego što nas u zoru dignu da pročešljavamo prokletu džunglu!

Vraćali su se prema džipu, ali je i sam šum njihovih koraka nindi govorio da u njihovom držanju nema opuštanja i da su im puške još uvek spremne da svakog trenutka počnu da bljuju plamen. Kao što će na to biti spremne i sve dok se za njima ne zatvore vrata Tigove plantaze.

Džip se zatresao dok su uskakali u njega, i on se čvršće uhvati za neravnine na donjem delu šasije. Ova vožnja neće biti naročito prijatna, ali neće previše dugo ni trajati.

Četiri čoveka nad njim nisu progovorili ni reči. Nijedan od njih nije čak ni cigaretu zapalio, znak da Tig — ili šef nje-

govog obezbeđenja — ne toleriše ni najmanji znak nediscipline.

Ili je to možda samo znak koliko su ti ljudi iskusni, u skladu sa onom starom vojničkom izrekom koju neki pripisuju još Cezarovim legionarima. Stari vojnik je oprezan vojnik, zato i jeste STARI vojnik.

Desetak minuta kasnije točkovi džipa sa travnatog tla džungle predoše na stazu označenu samo mnogobrojnim ukrštenim tragovima točkova. Sa mesta gde se ninda nalazio nije se videlo bogzna šta, ali mu čulo mirisa reče da je iz vlažne zapare džungle izašao na otvoreni prostor, oivičen samo urednim redovima drveća plnataže.

Tigovo skrovište nije moglo biti više daleko i on pokuša da spusti glavu malo niže kako bi mogao videti ponešto od okoline, ali od toga nije bilo mnogo koristi.

Džip je usporavao kada je konačno ugledao niz belih betonskih stubova između kojih su paralelno tekli gusti redovi bodljikave žice.

Odnekud sa strane i odozgo blesnu snažni reflektor, bacajući senku vozila niz stazu kojom je došlo. Vozač zaustavi džip; ne ču se nijedan glas protesta, iako je jaka svetlost morala smetati očima one četvorice nad nindom.

»Standardna procedura za u-

lazak«, pomisli on. »Još jedan dokaz da Tig ne veruje čak ni svojim ljudima. To nije loše znati...«

— U redu je! — reče jedan dubok, promukao glas. — otvori!

Motor džipa ponovo jače zavrta i vozilo lagano krete, sledeći krila široke čelične kapije koja je škripala, klizeći po šinama ugrađenim u beton.

Ninda u prolazu, pre nego što se reflektor uz kapiju ugasi, ugleda betonsko podnožje pravog bunkera podignutog uz samu kapiju i zavrte glavom u svom skrovištu.

Sandler nimalo nije preterivao kada mu je rekao da je Tigova kuća na ostrvu Il-a-Vaš prava tvrđava, oko koje bi se morala pomučiti čak i armija ako bi želela da je zauzme.

Tvrđave, međutim, imaju i jednu nezgodnu stranu; veoma lako se pretvaraju u smrtonosnu zamku za one koje, zapravo, treba da čuva... a naročito kada u srce takve tvrđave prodre jedan ninda!

✱

✱ ✱

Točkovi džipa sada su jedva čujno klizili po glatkoj stazi od solidnog betona koja je, pravo kao strela, vodila prema kući, upravo onako kako je Sandler i opisao. Oko nje nije bilo drveća, samo nisko žbunje raskošnog tropskog cveća sa kojeg

je širio težak, sladak miris, nad uredno ošišanom gustom travom.

Džip se na trenutak zaustavi i jedan čovek iskoči. Ninda je pratio pogledom kako njegova stopala odmiču po betonu do stepeništa kuće, ali vozač odmah ponovo pokrete vozilo, obilazeći kuću u širokom luku.

Prošavši pored dugog niza sličnih džipova i kamioneta parkiranih pod nadstrešnicom, džip se konačno zaustavi i motor zaćuta.

— Uhhh! — proteže se čovek koji je prvi iskočio. — Idemo li u krevet, Šarp?

— Sačekaj Louerija — škljocanje upaljača, zadovoljan uzdah pušača koji već dugo čezne za duvanskim dimom. — Ko zna šta će šef još izmisliti?

— Do đavola s njim — te reči su bile izgovorene bez gneva; videlo se da čovek zapravo nema ništa protiv svog šefa. Sem što misli da je posao koji on sada radi isto tako mogao obaviti i neko drugi.

— Vi momci ostajete tu do jutra? — to će biti glas vozača. Sa svog mesta ninda vidi kako je zastao ispred prve dvojice, široko razmaknutih nogu. Čak i njegov glas odaje kako ima loše mišljenje o svojim sagovornicima.

— Aha — leno, drsko. — A ti ideš kod neke mačke u krevet, Mik?

— Dobra ideja, Šuster. U o-

vo doba noći žene su najtoplije...

Grubo se nasmejavši, vozač pođe betonskom stazom. Ona dvojica ćutke su ga pratili pogledom dok nije odmakao. Iskoristivši šum koraka, ninda se spusti na beton prošaran mrljama od ulja i kao zmija šmugnu pod susedni kamion, odakle će bolje moći da vidi tu dvojicu Tigovih plaćenika.

— Taj prokleti Irac mi već ide na živce! — progunda prvi i besno otpljunu sebi pred nose.

— Ostavi ga.

— Hoću... ali neka on ostavi mene na miru, proklet bio! Ponaša se kao da je on ovde gazda!

— Malo je duže tu nego mi. to je sve, Šuster — reče drugi čovek umirujućim glasom.

— Možda. Ali šta ako se Loueri vrati sa naređenjem da odmah ponovo krenemo u poturu?

— Šta te briga? To je Mikov problem, a ne naš...

— Gubimo vreme, boga mu! Dok ga Loueri vrati, proći će puno vremena!

Drugi čovek se promuklo nasmeja.

— Ne znam kuda se tebi žuri, Šuster. Tipovi koji su stigli na ostrvo meni izgledaju prilično nezgodno. Ne umirem baš od želje da se noćas šunjam kroz džunglu za njima. Šta je s

tobom, do đavola? Ne sviđa ti se ovde?

— Ne znam... biće da mi je dosadno...

— Dosadno? Nedostaju ti uzbuđenja?

— A-ha... prokletu dosadno. Te crnkinje ti u prvo vreme iz gledaju živa vatra, ali posle shvatiš da i nisu nešto naročito. Znaš, dao bih ne znam šta da spustim ove dve šape na je dnu od onih krupnih, rasnih plavuša. Crno meso je možda dobro, ali nije za mene, do đavola!

— Nije samo to, Šuster...

Iznenadno podozrenje u Šusterovom glasu:

— Šta time hoćeš da kažeš, Tejt?

— Ništa više od onoga što sam rekao. Tebe još nešto griže... Šta, Šuster?

— Ne znam... ipak će biti da je samo dosada, a? Čoveče, prošlo je dva meseca kako sam ispalio poslednji metak iz ove gvožđurije!

— Ako je samo to, nije problem. Predosećanje mi kaže da će ovaj dan biti veoma vruć, a ti znaš moja predosećanja...

— U redu, u redu... Ah, evo Louerija!

Ninda je mnogo pre njih čuo korake koji su se približavali iza ugla kuće i sada je oprezno izvirio iz zaklona da pogleda još jednom Louerijevo lice.

I pri svetlosti male sijalice pod nadstrešnicom njegovo li-

ce ponovo je izgledalo kao da je isklesano iz kamena, a kretao se onom urođenom lakoćom i gipkošću pravog borca. Droga u njegovim žilama mora da je od njega stvarala fantastično opasnog protivnika, jer je čitava njegova pojava govorila da je opasan čak i bez doze džeta u sebi.

— U krevet, momci — reče kratko. — Gde je Mik?

— Otišao.

— Otišao, a? Vrlo dobro. Idi te u krevet. Šef kaže da će već ujutru biti posla...

— O kej. Laku noć, Loueri...

— Laku noć, momci...

Njih dvojica su otišli na suprotnu stranu gde se, po Sadlerovom opisu, nalazila baraka za Tigove ljude. Sa cigaretom u zubima, Loueri je još neko vreme stajao pred redom vozila i osvrtao se oko sebe.

»Njemu je priroda darovala nešto što predstavlja dobru osnovu za razvoj harageija«, mislio je Ninda. »Oseća da nešto nije u redu, ali odbija da poveruje svojoj podsvesti. Moja je sreća što nije bolje razvio tu sposobnost u sebi...«

Odbacivši opušak cigarete, Loueri se konačno udalji u pravcu barake. Ninda je izašao iz zaklona tek kada se šum njegovih koraka izgubio u daljini.

Najpre je pogledom proučio zadnju stranu visoke kuće, upoređujući ono što vidi sa Sandlerovim opisom. Da, sve je upra-

vo onako kako je i zamišljao: prozori prizemlja zaštićeni su gustim rešetkama, ali je Tig smatrao da je prvi sprat nepriступaćan i da takva predostrožnost nije potrebna.

Varao se, naravno. Običan zid od cigle i maltera nije nikakva prepreka za ljude koji su neopaženi uspevali da prodru u mnogo puta bolje čuvane kamene tvrđave ratobornih japanskih feudalaca.

Ninducu poznaje dvadeset tri razne tehnike koje poznavao ci ma otvaraju prolaz u zatvorene i zaštićene građevine. Za ovu priliku Lesli je mogao iskoristiti jednu od najjednostavnijih, s obzirom da se Tig oslanjao na straže na kapiji i oko ograde od bodljikave žice. Ako neka partola i krstari unutar ograde i oko gomilice zgrada, oštri sluh ninde na vreme će ga upozoriti na njen nailazak.

On kao senka skliznu preko kratko očištanog travnjaka koji ga je razdvajao od zadnjeg zida kuće. Crni kostim stapao se sa tamnozelenom pozadinom čineći ga neprimetnim, i to je bio lakši deo posla.

Glatki beli zid, međutim, blešti i u tami i on će biti veoma upadljiv u narednih nekoliko minuta, pre nego što se dokopa krajnjeg prozora na desnoj strani. Ali, to je jedan od rizika koji se mora prihvatiti...

Ležeći u podnožju zida, on na prste ruku navuče po tri če

lične kandže, veoma nalik oružju kojim je priroda naoružala tigrove i druge velike mačke. Probe radi, tiho je zario kandže na desnoj šaci u zid nad svojom glavom.

Lako su prodrle kroz površinu, možda čak isuviše lako. Mora biti veoma oprezan ako ne želi da se za minut ili dva ponovo nađe na ovom istom mestu, u podnožju zida.

Stao je uz sam ugao kuće, još jednom se hitro osvrnuo oko sebe, a onda tiho zario kandže na levoj ruci u zid nad svojom glavom. Ponovio je to sa desnom rukom, a onda pola ko preneo težinu čitavog tela na ta dva oslonca, oslanjajući se stopallima o zid sa obe strane ugla.

Da, ovako će ići. Držanje je dnom rukom i oslonac na stopala čvrsto pritisnuta uza zid omogućiće mu da kandže druge ruke zarije malo više, napredujući stopu po stopu.

Prošao je kraj prozora prize mlja i malo zastao da se nadviri kroz njega. Oči su probijale tamu prostorije, ali se ništa zanimljivo nije dalo videti. Taj pogled potvrdi ono što mu je sluh već govorio: da gotova čitava kuća mirno spava.

Desetak minuta kasnije on je lebdeo, opkoračivši ugao zida, na visini od petnaestak stopa nad tlom, spremajući se da kao muva po glatkom zidu pre

de popreko, do prozora koji će ga uvesti u unutrašnjost kuće.

Ispužio je levu ruku što je mogao dalje i vrlo tiho zario kandže još jednom u zid. Prozor je bio otvoren i zaštićen mrežom protiv komaraca, a osetljivi sluh ninde već pre izvesnog vremena čuo je ravnomerno disanje osobe koja je spavala u prostoriji iza prozora. Jedan jedini upadljiviji šum sa njegove strane zida može biti dovoljan da upozori spavača na opasnost.

Pridržavajući se obema rukama, on iskorači levom nogom u prazninu, ispužavajući je sve dok vrhovima prstiju nije dosegao donju ivicu prozora.

Balansirajući na tom nesigurnom osloncu, on privuče desnu ruku telu i još jednom zari kandže u zid. Neko će ujutru razogačiti oči kada otkrije duboke i uske rupe u glatkoj površini, ali će on do tog trenutka biti daleko odavde.

Ili se bar nadao da će tako biti...

Koristeći oslonac o kandže, on i desnu nogu prebaci na ivicu prozora, ostajući priljubljen uza sam zid kako se njegovo telo ne bi upadljivo ocrtavalo na svetlijoj pozadini neba posmatraču koji se možda nalazi u unutrašnjosti prostorije.

Disanje spavača, međutim, bilo je i dalje mirno i ravnomerno i ninda osetljivim prstima opipa ivice mreže. Bila je prič-

vršćena iznutra, što znači da će morati silom da otvori sebi put.

Šuriken je namenjen prvenstveno za borbu na distanci, ali oštre ivice njegovih krakova ovoga puta poslužiše kao sečivo koje bešumno raspára mrežu duž desne vertikalne ivice prozora.

Provukao se kao zmija kroz uski otvor, ispitujući pogledom unutrašnjost prostorije.

Nevelika spavaća soba sa mirisom žene koja upotrebljava skupe parfeme i soli za kupanje. Postelja na samo korak od prozora, toaletni stočić preko puta nje, orman za garderobu u suprotnom uglu. Vrata koja bez sumnje vode u hodnik; druga, odškrinuta, tako da sa ovog mesta može videti da je tamo kupatilo.

Šišao je tiho na pod i najpre se pozabavio time da svuče će ličke kandže sa prstiju, naginjući se nad ženu ispruženu pod lakim svilenim pokrivačem.

Visoka i vitka, lepo građena. Spava na levom boku, lica skoro zarivenog u jastuk po kojem je neuredno razbacana duga svetla kosa. Desno rame i ruka su joj goli, jedna krupna i čvrsta dojka sa tamnom bradavicom pomera se sa disanjem žene.

»Lep prizor«, pomisli ninda, osmehujući se ispod kapuljače. »Šteta što ovamo nisam došao zbog lepih ženskih grudi, već da ubijem Tiga...«

Ravnomerno disanje žene, međutim, iznenada se prekide i u njenom grlu se začu zvuk nalik jecanju.

Ninda se baci na pod, munjevito, misleći kako mnogi ljudi imaju urođeni dar da čak i u snu osete nečije prisustvo u blizini.

Suštanje posteljine nad njim, šum koji je pokazao da se žena naglo ispravila u sedeći položaj, tražeći zamućenim pogledom po polutami ono što je iznenada probudilo. Lesli je znao da će njen sledeći pokret biti da upali lampu na stočiću pored kreveta i zato se bez šuma otkotrljao u stranu, na pod ispod kreveta.

Svetlost bljesnu. Trenutak kasnije do ušiju ninde dopre dubok uzdah olakšanja kad je na pomisli da je njeno naglo buđenje bilo bezrazložno.

Šta će sada učiniti? Ugasiti svetlost i ponovo zaspati?

Teško... Čak i ono malo što je video bilo mu je dovoljno da shvati da pred sobom nema osobu koja se odmara od napornog dana. Ova žena vreme provodi u dokolici, a tenis je verovatno aktivnost na koju troši najviše energije. Takvi ljudi su uglavnom noćne ptice, i ako se njihov san jednom poremeti, posle toga vrlo teško uspevaju da ponovo zaspe.

Obično se to u ovo doba noći rešava pilulama za spavanje.

Ako tako radi i ova plavuša, za desetak minuta najviše moći će da napusti svoje skrovište i na stavi potragu za Tigom...

— Oh, boga mu! — reče žena tiho nad njim, sa malo gneva u glasu. Lesli vide kako se vitke noge spuštaju na pod. Sa mesta na kojem se nalazio video je samo duge noge, lepo izvajane bokove i ljupku stražnjicu dok je žena išla prema vratima kupatila.

Malo je žena koje hodaju kao kraljice dok su same u sobi i šetaju do kupatila da zadovolje jednu od onih prozaičnih potreba, ali je ova žena učinila upravo to.

»Glumica ili model«, zaključio ninda. »Njima je takav način hoda postao druga priroda...«

Šum vode iz kupatila prekinde ga u tim mislima, i on se zapita da li ima vremena da izađe ispod kreveta i skoči do vrata pre nego što se žena opere.

Ona je, međutim, već stizala nazad, trljajući se peškirom koji je nemarno odbaci na pod pre nego što se sa uzdahom ponovo spustila na krevet.

Trenutak docnije Lesli ču zveckanje stakla i oseti blagi miris dobrog konjaka. Pilule za spavanje, dakle, ne dolaze u obzir, premda i konjak često ima slično dejstvo. U svakom slučaju, proći će prilično vremena pre nego što se usudi da izađe iz svog ne baš udobnog zaklona.

Samo stopu-dve nad njim, žena je srkotala konjak iz svo je čaše, tiho pevušeći. Čuo je šum njenih kukova na posteljini kada su se ritmično pokrenuli i osmehnuo shvativši šta radi.

Ono ogledalo iznad toaletnog stočića preko puta kreveta? Da li bi mogao nešto videti u nje-mu?

Pomerio se bešumno na po-du i malo izvukao glavu ispod postelje.

Da...

Ne slučajno, ogledalo je bilo postavljeno tako da se može videti gotovo čitav krevet. Žena je upravo to i činila: u jednoj ruci bila joj je čaša, drugu je spustila među raširene noge, miľujući pogledom svoje telo u ogledalu i tiho pevušeći.

Vrlo lepa žena; pravilne crte lica, sočne usne, krupne tamne oči. Dojke joj sada stoje skoro sasvim uspravno, izazovne sa svojim napetim bradavicama.

Ritam njenih pokreta se malo ubrza i ona sklopi oči, ujedaćući divnim belim zubima donju usnu. duboko je uzdahnula, stresla se čitavim telom, a onda otvorila oči i osmehnula se svojoj slici u ogledalu, otpijajući poslednji gutljaj iz čaše i pažljivo je vraćajući na stočić.

Da li će sada zaspati? Ili...? Ne... vatra koja gori u tom

raskošnom telu ne da se ugastiti tako lako...

Lesli je čuo kako se obrće brojčanik telefona.

— Halo, dragi! — mazno reče žena kad joj se sa druge strane žice javi nervozni muški glas. — Mogu li da dođem kod tebe?

— Ne sada, do đavola! Imam posla! — na mestu gde se nalazio, za nindu nije bio nika-kav problem da čuje glas muškarca iz telefonske slušalice.

Da li je to Tigov glas? Da li je ova dama, što se tako lagodno proteže na stopu iznad njega, žena kojoj on trenutno poklanja deo svoje pažnje? Ne naročito veliki deo, sudeći bar po tonu kojim joj se obratio...

— Zašto? — otegla je ona, iako uho ninde oseti neiskrenost u njenom glasu. — Ti me ne voliš više, je li, dragi?

— Nosi se do đavola! — odreza njen sagovornik oštro. — Čula si, imam posla!

U slušalici krcnu i veza se naglo prekide.

— Prokleti kućkin sim — tiho reče žena, ne ispuštajući slušalicu iz ruke. — U redu, prijatelju... sam si tako hteo...

Još jednom brojčanik se okrete.

— Halo! — sada je ženin ton bio zapovednički, arogantan. — Vanda Hejs... ne mogu da zaspim, neka mi Eulalio donese vruć čaj.

Osvetnički je tresnula slušalicom o aparat i zadovoljno se protekla, puneći sebi još jednu čašu konjakom. Oprezno vireći ispod postelje, ninda vide kako se ponovo pokrila tankim svilenim pokrivačem, ali tako da joj nago telo pod njim deluje još izazovnije.

Korake u hodniku čuo je mnogo pre nje. Lak, elastičan korak vrlo krupnog i visokog čoveka, jednog od onih koji bez napora nose svoje telo zahvaljujući snažnim mišićima.

Eulalio je zaista bio visok i krupan. I veoma skladno građen, vide ninda kada su se vrata otvorila. Blistavo bela livreja sapinjala mu telo, ali je crnpu rasto lice nad njom bilo neobično nežno i mlado. I verovatno vrlo privlačno za usamljene žene čiju strast nije lako zadovoljiti...

— Vaš čaj, gospodo Hejs — reče mladić s poštovanjem. Iako se povukao pod krevet da ga sobar ne bi video sa vrata, Lesli u njegovom tonu oseti samo poštovanje. Ako je Eulalio i mislio o zgodnom telu Vande Hejs, onda se zadržavao samo na praznom maštanju, i ne sanja jući da je zaista može dobiti.

— Prospi taj prokleti čaj negde u kupatilu i dodi ovamo, Eulalio — reče ona tiho.

— Da, gospodo?

— Ne čuješ dobro — glas joj je već promukao od želje. —

Baci taj glupi poslužavnik, izgledaš smešno sa njim u ruci.

— Gospodo, ja...

— Zaveži, Eulalio — Lesli ču šuštanje svile i pokrivač pada, gužvajući se, na pod pored njega. — Sviđa li ti se ovo što vidiš, dečko? Dobra sam, zar ne?

— O, da, gospodo... Vi... vi ste divni!

U svom zaklonu ninda zavrte glavom, smešeći se. Eulalio nije tako naivan kao što bi se zaključilo gledajući mu u lice. Kada je jednom shvatio šta se događa, veoma brzo će preuzeti inicijativu.

— I ti si lep dečko, Eulalio. Skinij to sa sebe... hoću najpre da vidim kakav si...

Da, mladić je već imao iskustva sa damama kao što je ova ovde. Svlačio se lagano, šapući vatrene reči na engleskom obilato pomešanom sa kreolskim koji se govori na Haitiju.

— Oh, čoveče — reče promuklo žena. — Pa ti si dobar, davaljski dobar! Znala sam da si dobar, ali to... Dodij ovamo!

Krevet zaškripa pod težinom mladog čoveka i ninda se osmeli da još jednom pogleda u ogledalo. Klečeći na ivici kreveta muškarac tamne kože držao je ženu obema rukama za kukove i lagano je privlačio sebi.

— Ooooo! — zastenja ona. — Još, Eulalio... još...

Nagli pokret koji izazva pri gušen vrisak na usne žene.

— O, bože, kako si veliki! O, bože, čekaj... ne pomeraj se sada... čekaj... čekaj...

Doveden i protiv svoje volje u poziciju voajera, ninda je razmišljao da li bi ovaj neplanirani događaj mogao biti od koristi za njega.

Možda bi i mogao... ako je prvi poziv maločas bio namenjen Tigu, onda će čuvenog plejboja verovatno zanimati s kim trenutno provodi vreme njegova ljubavnica. Pa čak i ako nije, prevareni ljubavnik, ma ko bio, verovatno će napraviti priličnu gužvu i izazvati mnogo galame.

Ovu uspavanu kuću treba malo razmrdati, jer se ninde mnogo bolje nego ostali snalaze u komplikovanim situacijama...

*
* *

Oprezno je izvirio ispod kreveta, motreći u ogledalu vatrene pokrete dvoje ljudi. Video je samo široka Eulalijeva leđa i dve duge bele noge ukrštene na njima. Mladićevi energični i vešti pokreti izazivali su pri gušene krike na usne žene; u ovom trenutku ni jedno ni drugo ne mare mnogo za ostatak sveta oko njih.

Utoliko bolje...

Brzinom zvečarke, ruka ninde izroni ispod kreveta i svuče na pod telefonski aparat, ne

izazivajući nikakav šum. Maločas je Vanda obrnula samo dva broja kućne centrale i on ih je urezao u memoriju, iako ih je mogao odrediti samo na osnovu zvrjanja brojčanika koji se vraća u osnovni položaj.

Okrenuo je ista ta dva broja, vrlo tiho, a onda pokrio slušalicu šakom ostavljajući mikrofona otkriven.

Ležeći na leđima, on oprezno podiže mikrofona do same ivice kreveta. Onaj ko je sada na drugoj strani linije neće imati mnogo muke da razazna kakvi to tajanstveni šumovi stižu do njega.

I ćutaće, koncentrisan na zvuke iz slušalice. Sada može tiho vratiti aparat na stočić, ostavljajući, naravno, slušalicu i dalje pored njega.

— Ooohhh, čoveče! — stenjala je Vanda Hejs. — Tako... još... tako, tako!

Povukavši se dublje pod krevet, ninda je čekao. Znao je da neće morati dugo da čeka.

Muškarci su, uglavnom, ljubomorni. A čak i oni najširih shvatanja vrlo teško oprašaju ako ženu uhvate u krevetu sa sobarom tamne boje kože. Bez obzira na to koliko im je, zapravo, stalo do te žene.

Koraci u hodniku bili su brzi i žustri. Čovek koji je dolazio nije zastao pred vratima, nije se potrudio čak ni da ih normalno otvori. Snažan udarac nogom izbio ih je iz ležišta

tako da su tresnula o zid, odki-
dajući jednu šarku, u čitavom
oblaku prašine.

Zena vrisnu, visoko i prodo-
rno. Eulalio skoči sa kreveta i
njegova stopala nadoše se na
stopu pred licem ninde. Listovi
nogu nekontrolisano su mu dr-
htali i Lesli jasno ču kako di-
še ubrzano, kratkim gutljajima
vazduha, tipičnim za uplašenog
čovaka.

Pažnja ninde, međutim, bila
je koncentrisana na čovaka ko
ji je sada zastao u okviru vra-
ta, sa rukama oslonjenim o bo
kove, široko se cereći.

Usko, preplanulo lice finih,
aristokratskih crta. Lepo i mu
ževno, lice plejboja koji pokla-
nja mnogo pažnje svom izgle-
du.

Samo što ovaj plejboj nije
bio mekušac. Naprotiv...

— Ti, droljo! — reče prido-
šlica kroz smeh. — Ti prljava,
mala, kurvinska kučko!

Možda je taj smeh ohrabrio
ženu, ali je ninda već po tonu
glasa znao da čovek na vrati-
ma, iako nalazi da je prizor za
bavan, neće biti manje strog u
kažnjavanju prestupnika.

Jer, to je bio Tig. Judžin Tig,
jedan od najbogatijih i najopa-
snijih ljudi na svetu...

— Dragi! — počeo je žena histe-
rično. — Nemoj mu verovati!
Naručila sam čaj, a taj prokle-
ti crnac se bacio na mene i...

— Zaveži, Vanda. Ti... kako
se ono zoveš... Eulalio? Eula-

lio, ti ćeš umreti! Sada, ovog
trenutka!

Govoreći to, Tig načini ne-
koliko zagonetnih pokreta ru-
kama, fiksirajući sobara pogle-
dom koji je blistao crvenim
plamenom.

Ta boja... kao oni visoki va-
treni stubovi koji su na volše-
ban način prošetali džunglom
Il-a—Vaša!

Vudu — mađija ponovo, bez
sumnje. Ko zna kako i kada,
Tig je savladao tajne veštine
prenete pre nekoliko stotina go-
dina iz srca crne Afrike na ovo
karipsko ostrvo!

Prsti na stopalima pred li-
cem ninde naglo se zgrčiše i
Lesli jasno ču krkljanje, šum
kakav čoveku izbija iz grla ka-
da ga neko stegne sa obe ru-
ke.

Nije to trajalo dugo, nekoliko
sekundi. Mnogo kraće nego uža
snuti vrisak žene kada je shva-
tila šta se to zbiva pred nje-
nim razrogačenim očima.

Teško telo sruči se na pod,
zatresavši ga, ali ne onako ka-
ko obično pada telo tek umr-
log čovaka, meko, nalik vreći
sa krpama. Eulalio se sručio
već ukrućen, poput jedne od
onih vitkih kraljevskih palmi
kada se stablo preseče iznad sa-
mog korena...

— Judžine! — šaputala je
žena, povlačeći se po postelji
prema prozoru. — Nemoj...
nemoj me ubiti... ja... nisam

htela, zaista... Zvala sam te, a kada ti nisi... ja... Neeee!

I dalje se smešeci. Tig je pri lazio postelji. Lagano, bez žurbe.

»Koncentrisan je na njeno lice i oči, u želji da joj zada što više straha pre nego što pređe na samo kažnjavanje. To je trenutak koji bih ja mogao iskorištiti...«

Zakotrljao se po podu prema suprotnoj strani ležaja, jer je na drugoj strani ležala pre preka od Eulalijevog tela. Na trenutak mu je kroz glavu proletela pomisao da bi vudu — mađila možda mogla delovati i na njega, bez obzira što ne veruje u njene moći, ali je tu pomisao odmah odbacio od sebe, koncentrišući se na glatki, hitri pokret kojim će iskočiti ispod kreveta i ispraviti u onom uskom prostoru između ležaja i prozora.

Izveo je taj komplikovani pokret hitro i vešto, unapred se naslađujući izrazom iznenađenja na Tigovom licu kada se po javi pred njim.

Stao je, šireći ruke, podignut na vrhove nožnih prstiju, spreman da munjevito reaguje. On, ninda, stvorenje užasa iz starih japanskih legendi, stvorenje čija sama iznenađna pojava mora uterati strah u kosti svakom ko se nađe pred njim!

Bilo je iznenađenja na Tigovom licu, zaista, ali je to trajalo kratko, kraće od treptaja

oka. Odskočio je elastično una zad, vrlo dugim skokom, i sam šireći ruke pokretom koji je morao imati neko značenje.

— Hilai! — zaurla iz punih grudi, dubokim, grlenim glasom, nimalo nalik njegovom prirodnom glasu. — Mir-r-roa-no!

Tigove šake sklopiše se pred njegovim grudima, uz glasan zvuk, nalik na eksploziju. Munja pakleno crvene boje polete preko prostorije, naglo se šireći i izazivajući treperenje vazduha koje trenutno pomuti vid ninde.

HARAGEI!

Nikada još do sada haragei nije tako glasnim krikom upozoravao na smrtnu opasnost!

Iznenađni impuls kojem ni sam nije znao uzrok nagna nindu da sa obe ruke istrgne katana iz korica pričvršćenih uko so preko leđa. Plavi blesak ple menitog čelika sukobi se sa crvenom vatrom i vazduh zapucketa kao od jakog električnog pražnjenja. Ispred ninde, telo žene zahvaćeno crvenim, hladnim plamenom zakoprcsa se na postelji i ona ispusti još jedan prodoran krik krajnjeg užasa.

Novi blesak, samo delimično ublažen time što je trenutak ra nije ninda zaštitio oči kapcima, novo pucketanje u vazduhu, snažnije nego maločas. Ninda oseti kako mu obe ruke trnu, ali katana ostade nepomičan pred njegovim licem i telom

dok su sa oštrice od plemenitog čelika vrcale bele iskre.

Novim skokom Tig se izgubi kroz vrata, ali je ninda osećao njegov pogled na sebi sve do trenutka kada ga je zaklonio zid.

Pogled koji može da ubije, taj izraz često se čuje u običnom razgovoru. Za ovaj pogled čak ni ninda nije bio siguran da ne bi mogao ubiti...

»Neverovatno!«, pomisli trećući očima da odagna svetlucave tačke koje su još lebdele na mrežnjači. »Nečega opipljivog ima u tim vudu — madija ma... opipljivog i smrtonosnog!«

Sta sada da učini?

Da potrči za Tigom i još jednom izazove odmeravanje sna ga drevne japanske veštine i afričkih čarolija?

Ninde ne čine ništa, a da nisu sigurni u ishod takvog dela. Ne iz straha. Svaki od njih spreman je da umre, ali tek pošto najpre izvrši svoj zadatak...

Ne, biće vremena za nove obračune. Pre toga mora pokušati da dozna nešto više o prirodi i opsegu moći kojima Tig raspolaže. Sa malo sreće, Taba sko Pit je do sada otkrio bar mesto sa kojeg može nastaviti traganje. Pridružiće mu se pre nego što sunce izađe iz mora; dan pred njima neće biti ugodan, jer Tigovi ljudi će uskoro početi detaljnu pretragu čitave okoline.

Okrenuo se prema prozoru, hitajući da nestane u tami pre nego što Tig uspe da dozove svoje straže. Jedan skok i...

Još jednom haragei ga upozori u poslednjem trenutku na opasnost, iako to upozorenje ni je imalo onakav intenzitet kao maločas. Još jednom je reagovao na najbolji način, elastično odskačući u stranu pred novim napadom.

Telo žene iznenada se pokrenulo na postelji iza njega i ona je pokušavala da mu se baci na leđa, ispuštajući iz grla dubok zverski krik.

Izbegao je njen napad, ali se ona dočekala na noge tako da mu preseče put prema prozoru. I ne samo to...

Čim su njena bosa stopala dotakla pod, ona se ponovo bacila na njega, pružajući prste kao kandže prema očima ninde. Kretala se brže, snažnije i skladnije nego što bi njeno telo normalno moglo da se kreće, ali to nije bilo ono najstrašnije.

Njene oči otvoriše se kada je bila na vrhuncu drugog skoka. Nindi se učini da kroz dva mala okrugla otvora gleda direktno u pakao!

Beonjače i zenice nisu se dale videti; iz oba otvora na licu žene bleštao je onaj isti užasni orveni plamen s kojim se već borio!

Podižući sa obe ruke katana popreko ispred sebe, ninda od-

baci telo žene snažnim pokretom unazad, udarcem u nagi, napeti trbuh. Vratila se, odbijena od zida, kao elastična opruga, izobličenoj lica, iskeženih zuba, sa plamenom koji joj je izbijao iz očnih duplji.

Nije imao izbora, zaista ga nije imao...

Drvene stepenice u dubini zgrade tutnjale su pod mnogim nogama koje su hitale naviše. Oni će stići za najviše trideset sekundi, sa već punim i otkočenim automatskim puškama.

Vrh katana zari se tačno među dve savršene dojke i prođe lako dalje, kao kroz vodu. Zauzavljena na vrhuncu svog skoka, žena sklopi obe ruke oko plavkastog čelika, nastojeći refleksnim pokretom da spreči da joj prodre dublje u telo.

Crvenila naglo nestade iz nje njih očiju i dva obična, lepa ženska oka užasnuto se zagledaše u nindū. Otvarajući usta, žena vrisnu, ali taj vrisak priguši talas krvi koji joj navre na usta, prskajući kao vodoskok sve oko sebe.

Trzajem leve ruke nindā iščupa mač iz njenih grudi, puštajući da se nago telo meko sruči na pod. Skočio je istog trenutka prema prozoru, kidajući mrežu za komarce težinom svog tela i silinom skoka.

Skok sa prvog sprata nije nešto neobično za jednog nindū. Čak ni sa mnogo veće visine, jer njihova tela mogu da pod-

nesu mnogo više od tela običnih ljudi...

Sklopio je oči na trenutak dok je izletao kroz prozor. Taj pokret imao je dvostruku funkciju: da zaštiti oči od eventualnih povreda od pokidane mreže i da ih prilagodi tami koja će vladati napolju. Mnogi su ljudi umrli zato što su širom otvorenih očiju naglo izjurili iz osvetljene prostorije u mrak.

Otvorio je oči u pravom trenutku da vidi dvojicu ljudi pod sobom, njihova bleđa, iznenađena lica podignuta naviše, ruke koje žurno podižu cevi pušaka prema toj senci što tako nenadano stiže sa prozora prema njima.

Šuriken zazvižda kroz vazduh, izbačen iz Leslijeve desne ruke. Jedan od dvojice Tigovih ljudi, pogođen pravo u levo oko, ispusti pušku, prinoseći obe ruke pogođenom mestu, ali je silina udara bila takva da on ne stiže da dovrši taj pokret. Okrenuvši se jednom oko sebe, kao ošamućena mačka, on se bez glasa sruši u travu.

Nindā se meko dočeka na noge na samo korak od drugog čoveka. Shvativši da nema vremena da upravi pušku prema njemu, čovek otvori usta da krične. Da li je hteo da se pobuni protiv dolaska smrti, ili jedno stavno da dozove u pomoć, neće se nikada doznati...

Već krvav, kosi vrh katana kratkim pokretom mu prereza

vrat, odvajajući bez napora glavu od tela. Vazduh koji je iz pluća navirao kroz dušnik, izjuuri sa glasnim uzdahom kroz stvoreni otvor, pre nego što je mogao pokrenuti iznenađenjem ukočene glasne žice.

Tih kao sama smrt, ninda pretrča uski travnjak i izgubi se u ukrasnom žbunju raskošnih tropskih boja.

Svako drugi na njegovom mestu bezglavo bi potrčao u tamu, što dalje od kuće pune gnevni ljudi, ali ninda uvek čine suprotno od onoga što njihovi protivnici očekuju...

Ostao je u neposrednoj blizini kuće, posmatrajući kako se pale svetla u gotovo svim prostorijama, slušajući uzbuđene glasove ljudi koji su trčali unao kolo, mašući puškama i dovikujući jedni drugima glupe i nepromišljene reči.

»Kao uznemireni mravi«, proleće nindi kroz glavu. »Zar je moguće da Tig tako loše zapoveda svojim ljudima?«

Sve što je do sada znao o plejboju — kriminalcu govorilo je suprotno.

Šta, dakle, znači ovaj zaključak?

Slično nindi, ni Tig ne želi direktnu konfrontaciju, nesiguran u njen ishod. Prema tome...

Kao i do sada, Tig se ne za država dugo na jednom mestu, svestan prednosti begunca nad proginiteljem. Jer, kako kaže

stara japanska izreka, begunac ima sto puteva, a onaj koji ga goni samo jedan...

Prepuštajući svojim ljudima poteru za nepoznatim uljezom, Tig će brzo napustiti ostrvo.

Brzo.

To znači ponovo nekim brzim gliserom, ili...

Ili avionom?

Sandler mu je opisao položaj malog sportskog aerodroma u blizini plantaže. Skriven u džungli i vešto kamufliran, naravno.

Jedini problem je što najkraći put do aerodroma vodi preko sada jarko osvetljenog prostora oko kuće. Čitav taj prostor već je do sada prepun ljudi koji neće oklevati da pucaju na prvu sumnjivu senku.

Osmehnuvši se pod svojom kapuljačom, ninda pognut počeo da se probija kroz žbunje, i to pravcem iz kojeg je i došao.

Neko će se uskoro setiti da bi patrola na džipovima mnogo brže i lakše mogle da pročešljaju plantažu. Pre nego što se to dogodi, on se mora naći u neposrednoj blizini nadstrešnice pod kojom sada mirno dremaju Tigova motorna vozila...

*
* *

Njegova procena, kao i obično kod nindi, bila je savršeno tačna. Jedino u čemu se pre

vario bila je brzina sa kojom je Loueri reagovao...

Skriven u dubokim senkama rastinja, ninda je posmatrao krupnu Louerijevu figuru kako energično govori ljudima okupljenim oko sebe ispred nadstrešnice. Pokreti njegovih ruku bili su precizni i jasni, čak i sa ove razdaljine.

Grupe od po tri vozila krenuće na sve četiri strane sveta, vozeći u cik-cak sve do ograde plantaže. Ukoliko ne otkriju tragove da je neko tuda izašao, ponovo natrag, sporije, detaljno pretresajući svaki žbun.

Zamisao koja obećava. Na Louerijevu nesreću, ne bi dala rezultate, jer ovoga puta njegovi ljudi kreću u poteru za jednim nindom.

Prost račun pokazaće da je tuce vozila nedovoljno da istovremeno pretraži čitavu površinu plantaže unutar jake ograde od bodljikave žice načičkane alarmnim uređajima. Čo već sa dovoljno nerava mirmo će sačekati da vozila prođu po red njega ili im se tiho uklanjati sa puta, ne mareći za buku motora i svetlost farova koja klizi po žbunju, travi i drveću. Loueri, naravno, računa da će se uljez odati nekim nerovnim potezom, što bi se verovatno i dogodilo da je u pitanju običan protivnik.

Razmislivši o Louerijevom planu, ninda se povuče stotinak jardi dalje od kuće i odabra je

dno hleбно drvo u čiju se krunu podigao bez imalo napora, ostavši da leži skriven među krupnim mirišljivim lišćem.

Jedan od džipova mora proći ispod njega, vozeći u cik-cak među drvećem. Ostala dva koja krenu na ovu stranu, do ovog mesta biće dovoljno daleko kada ninda započne napad. Pažnja ljudi u njima okrenuta je okolini, niko neće ni gledati šta se zbiva na susednim vozilima.

»Požuri, Loueri«, reče ninda u sebi, posmatrajući kako ljudi u grupama od po trojica hitaju prema džipovima. »Tvoji ljudi su jedini sačuvali hladno krvnost i ostali na okupu, što pokazuje da si ih naučio šta je disciplina, nasuprot onim galamdžijama koji su se zatekli u velikoj kući. Nemoj sada gubiti vreme, inače će mi tvoj ga zda umaći...«

Motori vozila, međutim, već su tutnjali i prvi džipovi silazili su sa betonskih staza da bi se ustremili u tamu, probijajući je dugim mlazevima bele svetlosti.

Pazeći da ga ne izda blesak oštrice, ninda lagano izvuče katanu iz korica i položi ga uz bok, skupljajući mišiće.

Njegov džip je onaj koji je sada sasvim levo. Zastao je da bi ljudi na njemu bolje ispitati žbunje puno mračnih senki. Utoliko bolje; ako malo za-

ostane, posada druga dva vozila neće imati ni prilike da primeti da se nešto dogodilo ovome...

Još trideset jardi. Sada već sasvim vidi ramena i glavu vozača i siluete dvojice strelaca koji pažljivo motre napred i u stranu, stežući automatske puške u rukama.

Još dvadeset jardi... još deset...

Duboko udahnuvši, ninda sa čeka da prednji deo džipa dođe pod mesto na kojem je čekao, a onda ga mišići nogu od baciše kroz lišće, naniže.

Prvi udarac mačem zadao je pre nego što su mu noge dotakle veštačku kožu zadnjeg sedišta otvorenog džipa. Glava onoga koji je sedeo desno razdvoji se uz zvuk koji je podsećao na škripu kore od lubenice pod ostrim nožem; drugi čovek trže glavu da vidi šta je to sa neba palo u džip, ali je ninda do tog trenutka već imao oslonac za svoju desnu nogu. Nesiguran oslonac, istina, ali sasvim dovoljan da prstima leve noge zada strahovit udarac u slepoočnicu svoje druge žrtve.

Ispuštajući mač iz desne ruke na pod džipa, on pade na kolena, oslanjajući se o povijena leđa dvojice mrtvaca. Nje gove šake sklopiše se otpozadi oko vrata vozača koji se iznenađeno okrenuo čuvši komešanje iza sebe.

Čovek ispusti volan, nastojeći da se oslobodi stiska koji ga je ubijao, ali su reakcije ninde, kao i uvek, bile strahovito brze.

Pršljenovi u vratu vozača glasno škljocnuše, propuštajući pod pritiskom. Iako mu oslonac nije bio siguran, ninda uspe da snažnim pokretom od baci mrtvo telo u stranu, u mrak, i hitro se prebaci na sedište vozača, čvrsto prihvatajući volan i polažući nogu na papuču gasa.

Džip poskoči, kao rasni konj koji je na sebi prvi put osetio jahača koji će mu svojom veštinom omogućiti da zaista pokaže sve što zna i može. Naginjajući se da jednom rukom dohvati katana sa zadnjeg sedišta, Lesli drugom hitro počeo da menja brzine, sve dok motor džipa nije počeo da prede sa maksimalnim brojem obrtaja.

Sada je ponovo morao da se vrati volanu, naravno. Vožnja po neravnom terenu punom prepreka čak i za refleksne jednog ninde nije bez opasnosti.

Neko je zauvrao u džipu desno od njega kada je proleteo najvećom brzinom, ali oni neće još pucati. Tama i drveće sprečiće ih da vide ko je za volanom, a prvo što će im pasti na pamet biće da je posada ovog džipa nešto ugledala i krenula u poturu za njim.

Buka sada više nije bila važna. Za nekoliko minuta on će

uskoro preseći plantažu i stići do ograde na drugoj strani, tamo gde se skoro paralelno sa njom pruža pista aerodroma. Pripreme za poletanje aviona svakako su već pri kraju i on više nema vremena za gubljenje...

Na vlažnoj travi džip se naglo zanesse, dokačivši desnim bokom stablo drveta. Lim za škripa, ali to jedva da na trenutak umanjuje brzinu zahuktalog vozila iz čijeg je motora ninda izvlačio maksimum.

Druga dva džipa daleko su zaostala za njim. Ma kako dobri bili, njihovi vozači jednostavno ne mogu slediti tempo koji im Leslie diktira. Njihovi refleksi, čim brzina pređe pedeset ili šezdeset milja na sat, više nisu dovoljni da izbegnu prepreke koje tako neočekivano izbijaju iz tame u ovom be-sputnom predelu.

Lavirajući među krupnim drvećem i bezobzirno kršeći pred sobom niže žbunove, džip se probijao, nalik bolidu koji više ništa ne može zaustaviti. Još najviše jedna milja do ograde, manje od jednog minuta vožnje...

Da li će stići na vreme?

Pogled mu je bio uprt pravo napred, tako da je samo krajičkom oka opazio trenutak kada je svetlost sa tla odozdo obasjala krošnje udaljenog drveća.

Stežući zube, on dodade gas,

ne mareći za škripanje izmučenog lima u dodiru sa još jednim drvetom koje džip nije mogao da potpuno zaobiđe. Te svetlosti pred njim govore da su upaljene svetiljke duž piste i da će travnatom površinom uskoro zaurlati jedan od onih malih sportskih aviona kojih Il-a-Vaš, po Sandlerovom iskazu, ima dva ili tri u svakom trenutku.

Još pola milje...

Kroz buku motora probi se još jedan šum, veoma sličan. Negde na početku još uvek jedva vidljive piste počeo je da radi i motor aviona.

Ograda... visoki i vitki betonski stubovi koji se bele u tami. Redovi bodljikave žice razapeti između njih još se ne vide u mraku, ali haragei jasno najavljuje njihove čelične bodlje koje čine barijeru između ninde i njegovog cilja.

Kroz drveće sada se jasno na zire pravac pružanja piste i njenu dužinu, jer se svetlost probija kroz lišće. Izbiće gotovo na sam kraj, otprilike kod mesta gde će se točkovi aviona odvojiti od tla.

Sagnuo se, zaklanjajući glavu i ruke u času kada se džip punom brzinom zario u elastičnu prepreku od bodljikave žice. Lim ponovo zaškripa, ovoga puta drukčijim tonom, i na trenutak se činilo da će gusti redovi žice doleteti tom nasrtaju.

Uz melodičan zvuk, međutim, žica se pokida i naglo oslobođeni krajevi zazujaše kroz vazduh, šibajući oko sebe. Džip poskoči na neravninama, ali Leslie ne skide nogu sa papučice gasa.

U pitanju su bili sekundi, možda i delovi sekunde, jer motor aviona već radi punom snagom postepeno povećavajući brzinu na travnatoj pisti.

Stežući zube, Leslie usmeri džip u najveći gustiš. Zakon verovatnoće rekao mu je da u čitavom tom spletu mora postojati bar jedno drvo dovoljno debelo da zaustavi džip u njegovom naletu, ali se on ovoga puta odlučio na totalno hazarderski potez.

Najzad, kako je to Tabasko Pit veoma rado govorio, možda je taj prokleti zakon baš u ovom trenutku na odmoru...

Mora da je ovoga puta zakon verovatnoće odista bio na odmoru, jer zahuktalo vozilo gotovo bez otpora probi poslednju prepreku. Preletevši između svetiljki postavljenih na tlu da označe ivicu piste, džip zavora po ravnom, travnatom tlu dok je Leslie svom snagom pritiskivao papuču kočnice, boreći se sa volanom.

Desno od njega, mali avion srljao je pravo na tu iznadanu prepreku na pisti. Nalazio se u onom najkritičnijem trenutku poletanja kada i najmanji gubitak brzine znači katastro-

fu; pilot sada ne može da učini ništa drugo već da pokuša da što pre podigne avion u vazduh i preskoči džip.

Razbacujući unaokolo travu i parčad zemlje, džip se ukopao nasred piste. Dugim skokom, Leslie iskoči i otkotrlja se u stranu, motreći na čeličnu pticu koja je jurila na njega. Još je previše blizu, jer ako do sudara zaista dođe, rezervoari aviona buknuće kao zapaljena šibica, razbacujući unaokolo zapaljeno gorivo.

Kao oko kiklopa, reflektor aviona probijao je tamu između dva paralelna niza svetiljki, nje gov motor je urlao, kao da time potpomaže očajničke napore pilota što sada svom snagom vuče palicu naviše nastojeći da podigne letelicu i odvoji je od tla pre nego što naleti na smrtonosnu prepreku.

Još trideset jardi. Točkovi aviona napustiše površinu piste, ali da li će to biti dovoljno da ga spase?

Poslednjim dugim skokom ništa se baci u zaklon jednog drveta motreći preko ramena na ono što se zbiva na pisti.

Njegova procena bila je gotovo sasvim tačna: da je na pistu izleteo samo nekoliko stopa desno od mesta gde se sada džip nalazi, avion ne bi uspeo da preleti prepreku. Ovako, odlučili su delovi jednog jedinog palca!

Gume aviona čak s mekim šumom dotakoše najviše delove džipa, ali to više nije bilo dovoljno. Podižući glavu da bi pogledom ispratio pticu koja se naglo uzdizala, Lesli izbaci za njom promuklu psovku, jednu od retkih koju je ikada sebi do pustio.

Osećanje nemoći kod nindži je zaista prava retkost. To je možda jedini razlog zbog kojeg moramo oprostiti tu psovku na šem junaku...

Osluškujući kako se brujanje aviona gubi na nebu, ninda se lagano uspravi. Motori džipova, još uvek daleko od ograde palntaže, nisu ga uznemiravali; ovde, u džungli koja prekrija dobar deo ostrva, čista je iluzija tražiti jednog jedinog čoveka, čak i usred dana. Loueri i njegovi ljudi će to odmah shvatiti, a naročito sada, kada im gazda više nije tu.

Međutim...

Neko se kretao kroz šiblje levo od njega. Tiho i oprezno, ali ipak nedovoljno tiho i oprezno za čula jednog ninde.

Povukavši se nekoliko koraka dublje, Lesli se priljubi uz stablo jednog drveta, stapajući se s njim. Taj koji dolazi kroz šumu nema nikakvih izgleda da živ izađe iz nje.

Zvuči gotovo neverovatno, ali Lesli u tim jedva čujnim neodređenim šumovima prepoznađe korake Tabasko Pita.

Samo, šta Pit ovde radi? Trebalo je da se nađu na drugom kraju ostrva, skoro deset milja od ovog mesta?

— Hej? — dobaci poluglasno u tamu.

Tišina.

— Ti si, Les?

— A ko bi drugi bio? Naše ptičice su odletele, proklete bile!

Ne trudeći se više da hoda tiho, Tabasko izroni iz žbunja, tražeći pogledom prijatelja.

— He-he-he! Neće daleko...

— Šta si rekao, Pite?

— Rekao sam da neće daleko — Pit u tami srdačno steže ruku ninde ispruženu prema njemu. — Imao sam dosta vremena pre nego što su oni stigli, pa sam se malo poigrao sa pumpom za dovod goriva, he-he-he!

— Ti si... šta!?

Umesto odgovora, Pit podiže glavu prema nebu, osluškujući.

I do tada tiho zujanje aviona iznenada se prekide, a nebo na severu naglo osvetli vatrena lopta koja na trenutak procveta nad morem. Tutnjava eksplozije stigla je nekoliko sekundi kasnije, kada se svetlost na severnom nebu već ugasila.

— Do đavola! — tiho reče Lesli. — Kad samo pomislim da je ona luda trka kroz mrak bila sasvim nepotrebna...

— Žao mi je, ortak! — cerio se Tabasko. — Kao što vidiš, i mi obični ljudi, ponekad uspemo da izvedemo ponešto što čuvenim japanskim nindama ne polazi za rukom. Hajde, budi pošten i priznaj: bio si ubeđen da ti je Tig još jednom umakao?

— Naravno da sam bio — osmehnu se i ninda skidajući kapuljaču, već vlažnu od znoja. — Ali, kako si se, do đavola, stvorio ovde, Pite?

— Uhh... to je prilično dugačka priča. Verovatno zato što je ono što si hteo da doznam bilo mnogo bliže plantaži nego što smo mislili...

— Zaista? Šta si doznao?

Pit zavnte glavom u tami, ok levajući.

— Čuj... nisam siguran da ću najbolje umeti da opišem ono što sam video, Les...

— Toliko neobično?

— I više nego neobično — uzdahnu Tabasko. — U stvari, najbolje će biti da odemo zajedno i pogledamo još jednom, a? Ovde će ionako uskoro postati veoma vruće, ako ovi motori što čujem znače da su ti Tigovi siročići za petama.

— U pravu si, treba se ukloniti odavde — klimnu ninda glavom. — Hajde, pođi napred...

Krenuli su na jug, u dubinu ostrva. Ne naročito tiho, jer buka motora njihovih gonilaca pri gušiće sve šumove, a i Tabas-

ko Pit je nedavno prošao ovim istim putem, što znači da na njemu ne vrebaju nikakva opasnost. Bar ne do onog mesta ko je toliko iznenadilo Pita svojom neobičnošću.

Ninda se iznenada ukopa u mestu.

Kakav je sad to zvuk?

Drugi avion na pisti? Da li je to moguće?

— Pite...

— Šta je bilo?

Tabasko zastade, nekoliko koraka ispred ninde, jer je i do njegovih ušiju dopro novi zvuk.

— Prokletstvo — reče tiho.

— Prokletstvo...

— Ti si se, naravno, poigrao samo sa prvim avionom, zar ne? Niko ga nije čuvao?

— Ma jeste. Dripac koji mora da je dremao na straži. Nije ni shvatio šta mu se dogodilo kad sam ga lupio pesnicom u potiljak i učutkao. A što se aviona tiče... paaa, jeste, samo taj prvi sam sradio. Trebalo je i ostale, a?

— Trebalo je, Pite. Slušaj...

Sa mesta u džungli gde su se našli pista se više nije mogla videti, ali je ono što je dopiralo do njihovih ušiju govorilo dovoljno: drugi mali avion prešao je pistu i sada se dižao u mračno nebo.

Progundavši nešto, Pit tresnu otvorenom šakom o obližnje deblo.

— Ne ljuti se — tešio ga je

ninda. — I sâm sam smetnuo sa uma Tigovu opreznost...

— Tigovu? Ali...

— Tig je u tom drugom avionu, Pite. Kad je video da nema čuvara, shvatio je šta se moralo dogoditi i nije hteo da reskira. U tom prvom avionu bio je verovatno samo pilot, možda sa nekim od Tigovih ljudi. On sam lukavo je sačekao da se situacija raščisti, a zatim odleteo na sever. Prema Haitiju, bez sumnje, ako pre toga ne skrene nekud na drugu stranu. Ono što sam doznao o njemu samo potvrđuje zaključak da je zaista nepredvidiv...

— Proklet bio! — procedi Pit. — Šta sada? Zovemo Sumiko i nastavljamo poteru, ili...?

— Ne zovemo Sumiko. Ona sada ima pune ruke posla.

— Posla? — Kakvog posla, do đavola, sem da sedi u onom zatonu i čeka da dođe sa jahtom do nas?

— U jednom od onih zagonetnih sanduka u skladištu bila je i jedna zanimljiva igračka, Pite. Radar.

— Radar?

— Da, radar. Sumiko je dovoljno spretna da ga sama postavi na jahtu. Tigov avion je na njenom ekranu i u ovom trenutku, a ja sam joj naredio da ga prati, ako to bude potrebno.

— Ne može, Les. Avion je mnogo brži od naše jahte!

— Tačno. Ipak, površina okeana je idealna za tako nešto. Verujem da se Sumiko po pravcu leta otkriti krajnji Tigov cilj i da će se posle toga vratiti po nas.

— A dotle? Šta mi radimo? Sedimo u džungli i pričamo loše viceve jedan drugom, ili idemo do onog mesta koje sam hteo da ti pokažem? Mislim, ako je Tig odista umakao, sve to više nema nikakvog značaja.

— Verovatno. Međutim, pruža nam se prilika da naučimo nešto novo... a takve prilike ne treba propuštati, zar ne, Pite?

* * *

— To je to mesto, Les — šaputao je Tabasko uzbuđeno. — I prvi put sam došao samo do vde i nisam se usuđivao da prođim. Ne znam... ti znaš da nisam kukavica, ali ovo...

Lesli bez reči klimnu glavom. Niz maski u prirodnoj veličini, poređanih po obodu male čistine usred džungle, zadavao je strah čak i sada, kad crvenilo na nebu najavljuje svetlost dana. U tami, čak i neustrašivi Tabasko Pit mudro se zadržao na distanci, naročito posle iskustva sa tajanstvenim stubovima od paklene vatre.

— Da, to su vudu-maske, bez sumnje. Oni koji su ih protekle noći nosili sada su otišli, ostavljajući ih tu, na ugaženoj

travi. Pred svakom maskom je bubanj obojen živim bojama prošaranim nerazumljivim značima.

— Oni su još bili tu kada si dolazio, Pite?

— Da... sve te maske kre-tale su se monotono ukrug, izgovarajući neku litaniju koju nisam razumeo, uz pratnju bubnjeva — Pit se strese. — Čudan zvuk imaju ti bubnjevi, znaš. Naježim se čak i sada kad pomislim na to.

— Da, čudan zvuk. Ljudska koža nije baš najbolji materijal za izradu bubnjeva, ali ovim mocima ovde očigledno se dopada.

— Ljudska koža? Šališ se?

— Ne, ne šalim se. Siguran si da su svi otišli, Pite?

— Do đavola, i sam vidiš da nema nikoga!

— Vidim, ali... iz one kolibe tamo dopire miris dima... a sada se dim i vidi.

— Boga mu... Hmm, da li je to skrovište prvosveštenika, ili samo momka čiji je posao da ove maske čisti i sredi posle svakog obreda, šta misliš?

— Ovo drugo, verovatnije — osmehnu se ninda, svlačeći sa sebe kostim od crne svile. — Daj mi drugu odeću iz torbe, Pite; tek što nije svanulo i više ne moram da izigravam vampira...

— Ući ćeš... tamo?

— Da. I ti sa mnom. Ili možda nećeš?

Pit se isceri.

— Čoveče, smem da učinim sve što i ti. Ne kažem da ću USPETI da učinim sve što i ti, ali đavolski dobro znam da ću to bar pokušati. Je li to odgovor na tvoje pitanje?

— I to odgovor koji sam očekivao. Hajdemo.

— Čekaj malo. A mač? Oružje?

Lesli odmahnu glavom.

— Nosim mač, ali mislim da mi neće biti potreban. U ovoj igri oružje neće biti direktno upotrebljeno. Ili mi tako bar govori instinkt.

— Haragei?

— Ne, nije haragei. Samo instinkt koji kaže da stvari obično nisu onakve kako izgledaju na prvi pogled.

Na Lesliejev znak, obojica su izašli na čistinu, zagledajući iz bliza vudu-maske i bubnjeve koji su sada čutali. Išli su pravo prema kolibi, niskoj građevini od širokih listova palme naslaganih preko kostura od drveta, čiji je mračni otvor gledao pravo prema njima.

Dim je sada izbijao kroz drugu, manji otvor u lišću na najvišem delu krova i do njih je dopirao prijatan miris sagorelog drveta.

Pit u hodu progunda nešto nerazumljivo.

— Samo napred — ohrabri ga ninda. — On već zna da dolazimo. Da je hteo da napadne, odavno bi to učinio...

Morali su se sagnuti da uđu kroz niski ulazni otvor. Čak i u sredini, prostoriya nije imala dovoljnu visinu da se sasvim isprave.

Starac je sedeo uza zid, nasuprot ulazu. Ispred njega, plameni jezici lizali su oveću posudu okačenu iznad vatre lancem pocrnelim od čađi.

Gledao ih je mirno, sitnim ptičjim očima pod neurednom gomilom sasvim bele kose. Sitno, mršav starac u beloj pamučnoj haljini, neobično čistoj za ovo mesto.

Lesli se osvrte unaokolo. Sem ležaja od trave u jednom uglu, koliba je bila sasvim prazna.

— Ti si onaj koji ima moć — reče starac gledajući u njega. Govorio je onom vrstom engleskog jezika koja se govori na Jamajci, izmešanog sa mnogim španskim i indijanskim rečima, ali ipak sasvim razumljivog za Leslija. — Sedi. Hoćeš da govoriš sa mnom?

— Da, želim da govorim sa tobom — odgovori Lesli ozbiljno, spuštajući se u sedeći položaj na pod kolibe. Tabasko se nespretno smesti kraj njega, zverajući začuđeno okolo i verovatno se pitajući čega se to, do đavola, plaši u ovoj primitivnoj kolibi, pred starcem ko ga može savladati i sa jednom rukom vezanom za leđa.

— Da, ti imaš moć — progovori starac ponovo pošto je izvesno vreme pogledom proučavao

Leslija. — Osetio sam to onog časa kada si stupio na moju zemlju. Neobična moć; nikada još takvu nisam sreo.

— Ni tvoje moći nisu manje obične, starče — reče Lesli sa poštovanjem.

— Ne, nisu. Moramo li da budemo protivnici? I nemoj mi sliti da to pitam zato što osećam strah pred tobom!

— Znam da ne osećaš strah. Ne želim da budem tvoj protivnik, ali ću to postati ako na staviš da podržavaš čoveka koji je moj neprijatelj.

— Čovek koji je tvoj neprijatelj više nije na mojoj zemlji. Prema tome, ne moram da ga podržavam. Prema tome, ni ti ne moraš da se boriš sa mnom.

— A šta je sa njegovim ljudima? Šta ako ti se oni obrate za pomoć?

— Ja njih ne poznajem, stranče. Moje obećanje odnosi se samo na senjor Euhenuja.

— Senjor Euhenio je Judžin Tig, je li tako?

— Da. Kažu da ga tako zovu na drugim mestima. Ne znam. Nikada nisam stupio nogom van svoje zemlje.

— Zašto si mu dopustio da živi ovde? Da li znaš uopšte čime se sve bavi?

— On se bavi svojim poslom. Ja se bavim svojim poslom. Moj narod je zadovoljan. Senjor Euhenio je zadovoljan. Bolji ti odgovor ne treba.

— Da li od tebe Tig dobija drogu koja čoveka čini jačim i bržim, starče?

— Da, od mene. A meni je daju duhovi koji žive u velikom drveću i koji žele dobro mom narodu. Senjor Euhenio daje bogate darove i štiti nas od ljudi sa velikog ostrva na severu. Oni su loši ljudi; ako oni dođu ovamo, moj narod će biti uništen, kao što se to dogodilo pre stotinu godina na Hispanioli...

— Vi ste begunci sa Haitija? Sa Hispaniole, kako je ti zoveš?

— Rekao sam Hispaniola zato što su prvi beli ljudi tako zvali veliko ostrvo. Haiti je na še ime za njega. Moj narod ga je uvek tako zvao. To znači »visoka zemlja« na jeziku Aravak Indijanaca.

Ninda klimnu glavom. Poznavao je istoriju ovih krajeva, kao i svi beli ljudi, uglavnom od vremena Kolumbovog dolaska do danas. Aravak Indijanaca u to vreme bilo je možda gotovo milion na Haitiju. Sada, možda manje od pedeset hiljada...

Tako progonjen narod, pre nego što iščezne, stiče kolektivnu svest o činjenici da je progonjen zato što mu bogovi nisu skloni. Njegovi pripadnici spremni su na sve da bi sebe i svoje potomke sačuvali od uništenja...

— Starče, šta ćeš učiniti ako

ti kažem da drogu koja čoveka čini jačim i bržim Tig prodaje zlim ljudima i samo njima?

— Učiniti? Zašto bih bilo šta učinio? Ja je prodajem senjor Euheniu u zamenu za zaštitu koju nam pruža. Zadovoljan sam tom zaštitom i nastaviću da je prodajem njemu, sve dok je bude želeo.

— Kako si preneo svoju moć na njega, onda? Ne bojiš se da je može zloupotrebiti?

— Ne, ne bojim se. Onaj ko moć zloupotrebi biće i sam kažnjen od bogova zbog toga. A onda, moć postoji samo na mojoj zemlji; van nje ona se ne može upotrebiti...

— Hvala ti — klimnu ninda glavom. — Sada znam dovoljno. Želeo bih samo da te upozorim da se Tig najverovatnije nikada neće vratiti ovamo. Ja ću ga ubiti pre nego što to učini.

Još jednom starac ga je proučavao dugim, upornim pogledom.

— Da — reče na kraju — ti bi to mogao učiniti. Ako uspeš, vrati se ovamo. Govorićemo o mojim i tvojim moćima. Podučavaćemo jedan drugog, a ti bi možda bolje i od senjor Euhenia mogao da nas štitiš od ljudi sa severa.

— Nastojaću da se vratim — Leslie s poštovanjem pogru glavu. — Tvoja mudrost i snaga bili bi mi dragoceni, ali ja im-

am još mnogo neprijatelja u velikom svetu izvan tvoje zemlje.

— Da, to se vidi u tvojim očima. Progoniš nepravdu, sine moj, a nikada se ne pitaš da li je ponekad i sam ne nanosiš...

— Nanosim je i svestan sam toga. Ali neću prekinuti svoju borbu protiv zla. Nikada.

— Šta je zlo? Kako bismo mogli da shvatimo šta je dobro da nema zla?

Lesli se osmehnu, posmatrajući ispod oka kako Tabasko Pit počinje da se vrpolti čim je razgovor zagazio u duboke filozofske teme.

— Potrebno je mnogo dana da se približimo odgovoru na ta pitanja, starče, a još uvek nemam vremena koje bih ti smeo pokloniti. Kada dođem ovamo sledeći put, stariji i zreliji nego što sam sada, govorićemo i o tome.

— Da, osećam ogromno nestrpljenje u tebi, ali i nešto drugo: snagu koja to nestrpljenje obuzdava u času kada te može povesti u opasnost. Mlad si, ali poseduješ duboku mudrost. Biće pravo zadovoljstvo učiti te i učiti od tebe. Čekaću da se vratiš ovamo i znam da nećeš doći brzo, ali da ćeš doći. Neka bogovi Aravaka budu sa tobom, to je sve što ti u ovom trenutku mogu pokloniti!

Starac ceremonijalno raširi

ruke i sklopi oči, mrmljajući neke nerazgovetne reči.

Plamen vatre naglo se podiže, bez ikakvog vidljivog uzroka, obavijajući na trenutak okačenu posudu. Tečnost u njoj proključa, izbacujući u vazduh isparenja oštrog, ali ne neprijatnog mirisa. Tabasko Pit se trže, ali ga Lesli umiri pokretom ruke.

Duboko je udahnuo mirisni vazduh, zadržavajući ga u plućima. Dao je znak Pitu da uči ni to isto i ovaj ga poslušao, iako bez velikog oduševljenja na licu.

Efekti su došli gotovo trenutno; ninda oseti kako mu se telom širi osećaj topline, osećaj gotovo bezgranične energije. I ne samo to: sva njegova čula iznenada su delovala efikasnije nego ikada do sada!

Bio je potpuno svestan svakog, pa i najmanjeg šuma koji je dopirao iz okoline, činilo mu se da pogledom sada može da probije zidove od lišća, da prstima opipa mikroskopski sitne pukotine na glatkom drvetu.

Kraj njega Pit duboko uzdahnu, napinjući mišiće. Na licu mu je lebdeo blistav osmeh, iz očiju sevala plamen ogromne energije.

Plamen vatre još jednom liznu oko posude i počeo da se povlači. Pognute glave, starac je gledao pred sebe, i dalje nerazumljivo mrmljajući. Isparenja

prestadoše da se dižu iz posu de, ali njihovi efekti još uvek su se osećali.

— Idemo, Pite — tiho reče ninda.

Uspravili su se i krenuli prema izlazu. Starac nije gledao u njih, ali su sada obojica bili svesni oreola ogromne snage koji je obavijao tu krhku priliku zgrčenu u svom mračnom uglu iza vatre...

Pit je progovorio prvi, ali i on tek kada su odmakli čitavih stotinak jardi kroz šumu i kada im se čistina potpuno izgubila iz vida.

— Les... osećaš li ono što i ja?

— Da, osećam. Vudu — madija, Pite. Ovoga puta njene dobre strane, srećom.

— To što matori kuva u onom njegovom loncu... to je džet, a?

— Da, džet. Taj koncentrat Tig posle daje svojim ljudima u malim dozama ili ga prodaje za basnoslovne sume. Delovanje mu je zaista fantastično!

— Fantastično je blaga reč za ovo što osećam! Čini mi se da bih bez napora mogao da iščupam ono drvo tamo iz korena i bacim ga stotinu jardi daleko od sebe!

— Nemoj to činiti, Pite — ozbiljno upozori ninda.

— Šta? Ne misliš valjda da...?

— Mislim. Ko zna, možda bi

mogao i uspeti... a starcu se to nimalo ne bi dopalo!

*
* *

— Ma do đavola s njima! — prošaputa Pit. — Hajde da iskočimo iz ovog žbunja i ščepamo ih, a?

Lesli odmahnu glavom, pručavajući pogledom lica ljudi koji su im se približili u širokom streljačkom stroju, sa puškama na gotovs.

— Suvviše je opasno, Pite. Ti ljudi znaju svoj posao; čim nas ugledaju, baciće se u zaklon i otvoriti vatru, a te puške mogu za nekoliko sekundi da izbace đavolski mnogo olova!

Tabasko se isceri.

— Zujanje olova u vazduhu je zvuk kojeg se nikada nisam plašio, ortak, ali shvatam šta hoćeš da kažeš. To džet govori iz mene, a? Čudno, efekti još ne prolaze, iako su malo slabiji nego jutros.

— Da, efekti su dugotrajni. A kad smo kod toga, ne smeš zaboraviti da su ga i oni dobili, zar ne?

— U redu, ali oteraće nas da lje od obale, prokleti bili!

— Ne smeta. Sumiko još uvek ne odgovara na pozive, što znači da je van domašaja te male stanice. Kad dođe vreme za to, ponovo ćemo se približiti obali.

— Nije to... smeta mi što čitav dan samo bežimo kroz

džunglu pred tim tipovima, do đavola!

— Biće i borbe, ne brini. Vre me prolazi i umor čini svoje. I oni će uskoro postati neoprezni, a onda dolazi naš čas. Hajde, idemo polako natrag, već su nam se dovoljno približili...

Još jednom su dva prijatelja zaronila u džunglu izmičući pred mnogobrojnim patrolama Tigovih ljudi, koje su se od ranog jutra ukrštale po prilično predvidljivom obrascu, nastojeći da do detalja pretresu okolinu plantaže, pomičući se lagano prema dubini ostrva.

Sada su njih dvojica bili na pet milja od severne obale Ila-Vaš, na kojoj su se prethodne noći i iskricali. Kretali su se po luku, paralelno sa obalom, ne želeći da se previše udaljavaju od nje kako bi se brzo mogli vratiti na ugovoreno mesto u času kada im se Sumi konačno javi.

Njeno ćutanje značilo je da je Tig odlučio da poveća rashtojanje između sebe i svojih progonitelja i to se nije dopadalo Lesliju, dok je Tabasko Pit gotovo ključao od besa pri pomisli da bi im plejboj mogao umaći. Ništa drugo, međutim, nije se moglo učiniti: i jedini preostali avion i čamci u marini plantaže bili su pod jakom stražom. Plivanje do susednog ostrva u ovom trenutku bilo bi čisto gubljenje vremena i energije, uz dodatnu opasnost da

ih neko opazi na površini mora osvetljenoj žarkim suncem.

Sat kasnije, ponovo su zastali da se odmore u podnožju grupice kokosovih palmi i Pit još jednom pokuša da dozove Sumiko minijaturnim radio-ure dajem.

— Slušaj, Les! — izgovori šapatom. — Slušaj!

Sumiko je dolazila, to je tiho, ali jasno tvrdio slabašni signal koji je dopirao iz malog zvučnika!

Lesli klimnu glavom i osmehnu se.

— Dobro smo proračunali — reče. — Ako odmah krenemo prema obali, stići ćemo tamo gotovo u isto vreme kada i ona, sudeći po jačini ovog signala.

— Ahhh! — Tabasko skoči na noge zadovoljno se protežući. — A ako taj Loueri, ili neko od njegovih ljudi, pokuša da nas zadrži, slomiće mu kičmu golim rukama i baciti ga u džunglu kao đubrivo za kokosove palme!

— Oprezno, Pite — upozori ninda, osmatrajući okolinu. — Oni nisu ni neoprezni, ni neiskusni, a umeju da upotrebe oružje koje imaju u rukama. Ni kome nećeš pomoći ako završiš sa metkom u trbuhu. Sem možda Tigu... a nadam se da to ne želiš?

Krenuli su pravo na sever, ninda na čelu, dopuštajući svojim čulima, ojačanim delova-

njem tajanstvene droge sa ostrva Il-a-Vaš da ispituju put ispred njih.

Nije prošlo ni dvadeset minuta, a pred njima se ponovo ukazao niz ljudi u odeći kaki-boje. Njih šest svega, ali postavljenih tako da zahvataju široke prostor šume koja je ovde, u blizini obale, bila mnogo reda nego u unutrašnjosti.

— Nemoj samo reći da ćemo ih zaobići, ortak! — prošaputa Pit iza njega. — Nemoj samo to reći, molim te!

— Nećemo. Iza njih i bočno su još dve slične grupe, postavljene tako da se preklapaju delovi šume koje pretražuju. Šahovski raspored potere, zar te nisu tome naučili u Vijetnamu?

— Naučili su me da onaj koji iznenada napada iz zaklona ima đavolski veliku prednost, bez obzira na sve te šahovske poteze!

— Da, to je mudra taktika. Jedina razlika u odnosu na Vijetnam sada je to što moramo biti tihi, da ne bismo privukli pažnju ostalih grupa.

— Tihi? Boga mu, kako borba može da bude tiha? Te njihove puške ne umeju da govore tiho, znaš!

— Onda im ne smemo dati priliku da progovore... Dođi, treba da pronađemo bolje mesto za zasedu...

Neprestano bacajući poglede prema ljudima koji su im se

bez žurbe približavali, Lesli se najpre postara da nađe zaklon za Tabasko Pita i vešto ga kamuflira lišćem i granjem, iako je ovaj neprestano gundao protiv toga.

Maskirao je Pitovu ogromnu figuru tako da je sa sigurnošću mogao tvrditi da će potera proći na korak od njega, a da ga ne primeti, a onda potražio i zaklon za sebe.

Još stotinak jardi i kratki streljački stroj stići će do njih. Osetljivi sluh ninde već registruje i šumove koji u džungli stvaraju koraci druge dve patrole, bočno i iza one koja im se približava.

Pedeset jardi...

Suženim očima ninda motri, nastojeći da jednim pogledom obuhvati svu šestoricu ljudi, iako je to teško, zbog drveća i žbunja koje ih povremeno zaklanja.

Onaj koji zaostane, makar nekoliko koraka, biće njegova prva žrtva. To je važno, jer ostali ne smeju odmah primetiti da se nešto događa. Drugi uslov je da krilo patrole bude u blizini skrovišta Tabasko Pita, kako bi u istom trenutku i njegov prijatelj mogao preći u napad.

Savršeno miran u svom zaklonu, on je strpljivo čekao. Katana u levoj ruci, dva šuriken u desnoj, sve oružje koje će mu u narednih nekoliko sekundi biti potrebno. Sasvim

dovoljno, jer će napasti iznenada, kao otrovnica skrivena u travi...

Dvadeset jardi.

Sada jasno razaznaje oznoje na lica ljudi koji vuku noge kroz šiblje, osvrćući se oko sebe. Čak i najbolji i najiskusniji borci doživljavaju trenutke u kojima monotonija nadvladava opreznost i to je pravi čas za protivnika da napadne.

Desna ruka ninde lagano se dizala u vazduh, da ne bi naglim pokretom privukla pažnju jednog od njih.

Čovek koji je išao sasvim levo zastade nekoliko koraka od Tabasko Pita, brišući znoj sa čela. Sa podignutom rukom, Le sli je čekao da on produži svoj put, iako je već mogao lansirati prvi šuriken prema žrtvi koja je zaostala nekoliko jardi iza streljačkog stroja.

Nesvesni da su na samo korak od smrti, ljudi produžiše, teško dišući u toplom, vlažnom vazduhu.

Ninda je čekao još uvek vre bajujući pravi trenutak. Ovo ne može potrajati još dugo, jer će onaj sasvim levo suviše izmaći Tabasko Pitu.

SADA!

Šuriken siknu; ako je neko i čuo taj šum, nije obratio pažnju na njega. Petorica ljudi iz patrole nastaviše da hodaju kao i do tada, ne primetivši da je onaj šesti, iza njih, naglo zastao kada se komad čelika sa

oštrim kracima iznenada zario u njegovo grlo.

Šum granja na koje se sručio bi je za njih prvi znak da nešto nije u redu. Poskočili su, sva petorica gotovo istovremeno, ali je tada već bilo prekasno da bilo šta učine za sebe.

Kao tigar, Tabasko Pit izroni iz svog zaklona i baci se na leđa čoveku pred sobom. I ninda je takođe delovao: drugi šuriken je zujao u vazduhu kao razlućena osa, a katana bleсну na suncu što se probijalo kroz zeleni pokrov džungle.

Čovek koji je se našao najdalje od ninde umro je prvi, sa šurikenom zarivenim u srce. Dvojica najbližih gledali su na pogrešnu stranu, privučeni šušanjem grmlja pod prvim mrtvim telom, kada je mač zviznuo, paralelno sa tlom. Jednom, pa drugi put, jer je ninda jednim jedinim dugim skokom savladao rastojanje koje ga je delilo do sledeće žrtve.

Udarcu kojim se poslužio ne dostajalo je elegancije, ali je zato bio utoliko efikasniji. Oštrica katana u ruci ninde, kada se kreće horizontalno, reže sve pred sobom: tanak čelični oklop, tanko drveće, ljudske vratove...

Iza njegovih leđa, Tabasko Pit već je skakao na noge, ostavljajući u grmlju svoju žrtvu sa slomljenim vratom. Nadoao se da će za njega biti još posla, ali čak ni stimulisani

džetom njegovi pokreti nisu bili dovoljno brzi za takav pohvat.

Šesti čovek iz patrole bio je jedini koji je načinio bar simboličan pokušaj da se odbrani, podižući pušku prema figuri koja je tako naglo izronila iz žbunja, sejući smrt oko sebe.

Kratki, teški nož već je leteo prema njegovim grudima, izbačen iz leve ruke ninde. Ču se dvostruki tup udar; prvi kad vrh noža probi rebra, drugi kad prikova već mrtvo telo za stablo drveta pred kojim se našao.

Zastavši, ninda lagano ispuhani pluća vazduhom, osluškujući kretanje dveju susednih patrola.

Nikakvog neobičnog šuma. Oni su nastavljali svoje traganje kroz šumu i ne sanjajući da su na samo stotinak jardi od njih šestorica ljudi umrli u vremenskom razmaku od svega dve ili tri sekunde...

— Ovo je bilo dobro, ortak!
— široko se cerio Tabasko Pit, prelećući pogledom preko obojenih protivnika. — Ovo je bilo dobro!

Ninda se saže da obriše oštricu mača o odeću jednog od dvojice ljudi koji su umrli od nje. Osvrćući se unaokolo, on ode i po svoj nož i po oba šurikena. To oružje iskovano je pre mnogo stotina godina, od čelika čiju je tajnu poslednji japanski

srednjovekovni kovač odneo u grob. Svaka od tih čeličnih zvezda dragocena je sama po sebi i on se trudio da ih povрати u skrovište pod svojim opasačem, kad god je to bilo moguće.

Sačekali su da dve susedne patrole odmaknu, a onda su produžili hodanje prema obali. Tamnoplava površina mora sve češće im se ukazivala kroz otvore u rastinju, ali to nije umanjilo njihovu opreznost. Poslednje deonice svakog puta uvek su opasnije zato što čovek i nesvesno počinje da se opušta mišleći da je stigao na cilj...

Da je to zaista tako upozorili ih dugi rafal iz automatske puške koji iznenada odjeknu u šumi iza njihovih leđa, upravo kod mesta gde su ostavili šest krvavih leševa.

Instinkt starog borca delovao je kod Tabasko Pita gotovo savršeno: bacio se u stranu i otkotrljao u žbunje još pre nego što je strelac iza njih ispalio poslednji hitac.

— Hajde! — dobaci mu Leslie smešeći se. — Niko ne puca na tebe, ortak. To je samo znak da su otkrili leševe i da se sada okupljaju da bi ponovo krenuli za nama.

— Uhhh! — Tabasko se s mukom izvlačio iz žbunja, s gađenjem razgledajući tragove trnja po svojoj koži. — Mogao si to i ranije da mi kažeš, a?

Potrčali su sada štedeći snagu, jer su znali da ih čeka još

i plivanje od najmanje pola mi-
lje do jahte, pošto je Lesli za-
branio devojci da prilazi obali
na manje rastojanje i izlaže se
hičima iz gustiša.

Iza njih već su urlali motori
džipova, ali će proći još neko-
liko minuta pre nego što pote-
ra zaista počne. Loueri, ili ne-
ko drugi ko vodi Tigove ljude,
biće mnogo oprezniji pošto po-
gleda šest krvavih tela pred svo-
jim nogama...

— Eno jahte! — dahtao je
Tabasko, ne smanjujući brzinu.
— Maločas sam je ugledao kroz
otvor u lišću!

Ninda je elastično trčao iza
njega, često se osvrćući i osluš-
kujući zvuk motora. Da, sada
su već krenuli za njima, ali do-
sta sporo, probijajući se kroz
džunglu i šireći se lepezasto ka-
ko bi pokrili što veći prostor.

Još pola milje do mora, mo-
žda i manje, jer ovde se jedan
zaliv uvlači duboko u kopno.

— Idi, Pite! Nemoj stajati!
— iznenada uzviknu ninda me-
njajući pravac kretanja.

Pit nastavi da trči, ali njego-
vo oznojeno i napregnuto lice
bilo je okrenuto ulevo, tamo
odakle se iznenada začuo zvuk
motora vozila koje se probijalo
kroz džunglu na samo stotinak
jardi rastojanja od njih.

Sa psovkom na usnama, Ta-
basko nastavi da trči prema o-
bali. Ninda je hitao na stranu,
prema zvuku motora, svestan
da ih posada tog vozila ne sme

zadržati više od nekoliko seku-
ndi, ako ne žele da ih ostali pri-
stignu.

Sada je već i video tupu njuš-
ku džipa tamnozeleno boje. Pro-
bija se kroz šiblje kao neko pre-
potopsko čudovište koje traga
za plenom.

Bilo bi mnogo lakše sačekati
ga u bezbednom zaklonu, ali
za to nije bilo vremena, jer sa-
da i sekunde odlučuju. Izlažući
se opasnosti da ga posada dži-
pa ugleda, on nastavi da trči pra-
vo prema njemu, stežući šuri-
ken prstima desne ruke.

Ovoj čeličnoj zvezdi suđeno
je da ostane na Il-a—Vaš, jer
već sada zna da neće imati vre-
mena da je izvlači iz tela čove-
ka koga će uskoro pogoditi...

Biće to vozač, naravno, jer
će tako pogodak imati i najve-
će efekte. U času kad njegove
ruke ispuste volan, i preostala
dva čoveka na džipu neće mo-
ći precizno da ciljaju sa vozila
koje se kreće bez kontrole.

Još dvadesetak jardi... zar
je moguće da ga još nisu pri-
metili!

Haragei ga upozori da jesu i
on munjevito promeni pravac
kretanja. Ni trenutak prerano,
jer meci iz automatske puške
zadobovaše po lišću i stablima
drveća oko mesta gde se tre-
nutak ranije nalazio.

Rizik kojem se izlagao bio je
sasvim prihvatljiv i on nastavi
da trči prema džipu nesmanje-

nom brzinom, dižući desnu ruku sa šurikenom.

Još samo korak i on će jasno ugledati lice vozača iza vetrobrana, a onda...

Šuriken zazvižda, a ninda se baci ukoso u stranu, iza debelog stabla koje će ga zaštititi od metaka što već lete prema njegovom telu.

U času kada džip naglo skrete, kršeći bokovima žbunje, on ponovo izlete iz zaklona. Jedan čovek na džipu je nešto urlao, buljeći u vozača, drugi je odbacio pušku u pokušaju da preko mrtvog tela dohvati volan.

Ninda iskoči iz zaklona u čas kad se džip nađe kraj njega i katana fijuknu kao bič, prepolovivši telo čoveka bližeg njemu.

Dobro je proračunao mesto, jer susedno stablo s treskom zaustavi vozilo, bacajući jedinog preživelog čoveka preko tela vozača do samog vetrobrana. Iz dižući se na prste i istežući desnu ruku, ninda mu munjevitim potezom zari vrh mača u leđa do samog srca.

Potrčao je dalje dvostruko brže nego maločas, jer više nije morao da vodi računa o brzini kretanja Tabasko Pita. Izbio je na obalu svega dva minuta kasnije i opazio da Sumiko ipak nije poštovala njegove instrukcije.

Dižući talas od bele pene pred svojim kljunom, jahta je

punom brzinom išla pravo prema obali.

»Stene«, pomisli ninda. »Ako uskoro ne skrene, naleteće na stene, a onda smo sve troje izgubljeni!«

Već do pojasa u vodi, Tabasko Pit je čekao, napetog lica. Kad ugleda nindu, on nešto dreknu i baci se u vodu, plivajući snažnim zamasima prema jahti.

Naglo skrenuvši, jahta počeo da se zaustavlja, šaljući visoke talase prema obali, na svega nekoliko stopa od stena koje su pretile pod samom površinom vode. Tabasko Pit plivao je svom brzinom, ali se jasno videlo da neće na vreme stići do boka jahte.

Obrnuvši se na leđa, što nimalo ne umanjuje brzinu njegovog plivanja, ninda je osmatrao obalu, osluškujući sada već gnevni zvuk motora i lomljivu šibljicu pred džipovima koji su stizali u širokom frontu.

Još tridesetak sekundi i oni najbrži zaustaviće se na obali. Sreća što kod sebe nemaju težeg oružja od automatskih pušaka; bokovi jahte pružiće im zaklon sve dok ne umaknu van njihovog dometa. Jedini problem, dakle, sastoji se u tome da bezbedno stignu do svog cilja...

Biće skoro puna dva minuta izloženi vatri iz desetak automatskih pušaka, on čak nešto duže nego Pit koji ima znatnu prednost.

Mnogo vremena. Savremene puške u stanju su da za to vreme ispaljuju jako mnogo smrtonosnog olova...

»Izgledi su jedan prema sto da se izvučemo nepovređeni«, hladnokrvno zaključio ninda. »To i nije tako loše... ali ne i naročito dobro...«

Lomeći sve pred sobom, prvi džip izlete na uski pojas peska na obali i zanesu se, naglo ko čeci. Prednji točkovi zagaziše do polovine u plitku vodu, ali su dvojica ljudi iza vozača već prinosili puške ramenu, tražeći u nišanu glave dvojice plivača.

U sledećem trenutku obojica će pritisnuti okidače, ne mareći za druge džipove koji izleću je dan po jedan na obalu, spremni da i sami odmah otvore vatru. Kao bičem, meci će početi da šibaju po vodi, a onda...

Nešto prozvižda nad glavom ninde i on instinktivno zaroni, osetivši dah vrelog vazduha na licu. Promenio je pravac kretanja pod vodom, znajući da će strelci sa obale nastaviti da ga daju mesto gde su ga ugledali poslednji put.

Snažna eksplozija prenese se i kroz vodu, potresajući mu čitavo telo i on naglo izroni, u pravi čas da vidi kako se džip, zajedno sa trojicom ljudi, pretvorio u buktinju. Pogodak ku mulativnom minom direktno u motor ima spektakularne efekte, i vozači sledeća dva džipa već su žurno nastojali da una-

traške vrata svoja vozila u zaklon drveća, dok strelci zasipaju vatrom palubu jahte odakle im je zapretila neočekivana opasnost.

Okrenuvši se ponovo u vodi, ninda vide kako Sumiko pri nosi ramenu nezgrapni raketni bacač, još jednu od onih igračaka koje su rasklopljene putovale u sanducima na dnu jahte.

Uostalom, devojka jednog ninde i sama mora biti opasna, zar ne?

Sledeća raketa dolete preko zaliva, nisko nad površinom mora. Promašaj ovoga puta, ali dovoljno blizu mesta gde je jedan džip nastojao da izbegne smrt u plamenu da posadu na tera da ga hitro napusti i povuče se dublje u šumu, odakle je dopirala neprecizna, sporadična vatra.

Nekoliko jardi pred njim, Ta basko Pit se snažnim pokretom izvuče na palubu jahte, zastavši samo na trenutak da pomogne Sumiko da namesti treću raketu na cev lansera. Čim je to obavio potrčao je pod palubu, spreman da najvećom brzinom udalji jahtu iz opasne zone.

— Kreći, Pite! — viknu on punim plućima, bacajući se na palubu pored Sumiko i grabeći iz njenih ruku već vrelu cev lansera. — Još jednu raketu, devojčice... tek koliko da im pokažemo s kim imaju posla!

*
* *

— Ostrva Kajman? — razrogači Pit oči. — Sigurna si da je tamo odleteo?

— Gotovo stopostotno — sleže Sumiko ramenima. — Pratila sam na radaru kurs aviona sve dok nije izmakao van dometa.

— U redu, u redu... koliko ono ima tih prokletih ostrva? Tri? Četiri? Kako ćemo otkriti gde je, proklet bio?

— Ako je još tamo, a mislim da jeste, jer su Karibi središte njegove delatnosti, onda će to biti Grend Kajman, najveće ostrvo. Ostala dva nisu mnogo zanimljiva, sem možda za turiste i lovce na kornjače.

— U poslednjih desetak godina — umeša se ninda — Džordž Taum, glavni grad ostrva, postao je jedan od najznačajnijih finansijskih centara sveta. Najmanje četiri stotine banaka ima već svoje poslovnice u gradu, a nove se neprestano otvaraju.

— Šta se to dogodilo? — čudio se Pit. — Ljudima više nisu dovoljne dobre stare švajcarske banke, a?

— Ostrva Kajman imaju jednu ne baš beznačajnu prednost osmehnu se Sumiko. — Nema poreza, baš nikakvih. Banke, trgovina i turistička industrija cvetaju. Sve je više poslovnih ljudi koji nešto znače na ovoj planeti. Mene nimalo ne čudi što je i Tig odleteo tamo;

njegovi poslovi obuhvataju, bez sumnje, i »pranje« velikih količina novca, a četiri stotine banaka za takav posao došle su mu kao naručene!

Pit tiho zviznu, zaboravljajući čak i na konzervu sa svojim omiljenim pivom u ruci.

— Onda neće biti lako naći tog tipa u džungli banaka, šta misliš, Les?

— A ni naročito teško. Grend Kajman ima površinu oko pedeset kvadratnih milja, ili nešto manje. I svega oko petnaest hiljada stanovnika — uteši ga ninda. — Ako je tamo odista zbog posla, Tig čak ne sme upotrebiti ni lažno ime; a dovoljno je poznat da bi mu se lako moglo ući u trag.

— Nevolja je što to i on zna — tiho reče devojkica. — Biće đavolski oprezan, naročito kada dozna da smo umakli sa Il-a—Vaš.

— Da, biće đavolski oprezan — složi se ninda. — I mi moramo biti đavolski spretni. Što je najgore, on sada zna s kim ima posla: Video me je u kosti mu ninde i do sada svakako pri kupio informacije o nindama. Na njegovom mestu, ja bih pokušao sa zamkom.

— Sa njim samim kao mamcem? Ne verujem da će se usuđiti da izvede takvo nešto!

— A ja opet verujem — nasmeja se Leslie. — Tig nema drugog izbora nego da odabere otvorenu borbu. Imaće čitavu ar-

miju uz sebe, u to ne sumnjam. Bilo je dovoljno vremena da prikupi pojačanja iz čitavih Ka riba.

— Ovoga puta neće biti ni kakvih čarolija? — upita Taba sko. — Obećavaš?

— Čuo si matorog čarobnjaka kao i ja, Pite. Tig poseduje moći, ali samo na starčevom ostrvu, dok ja moje moći mogu da primenim bilo gde i bilo kad. Jedino što treba da nas zabrine jeste džet koji će dati svojim ljudima, ali se pokazalo da ni to nije odlučujuća prednost.

— Što znači da će konačno biti i prave pucnjave! — pljesnu se Pit rukom po kolenu. — Žao mi je turističke komore Kajmana, ali izgleda da će doći do prvog rata u istoriji tih ostrva!

Ninda klimnu glavom, ali mu je lice ostalo ozbiljno.

— Da, bojim se da si u pravu, Pite. Tig će sebe postaviti kao mamac u pažljivo smišljenu zamku i okružiti se ljudima naoružanim do zuba. Vodićemo pravi mali rat da bismo dospeli do njega i zato je vreme da se pozabavimo sklapanjem i čišćenjem oružja koje smo doneli ovamo. Bez raketnih bacača ovoga puta; suviše su glomazni da bismo ih vukli za sobom po kopnu...

Nekoliko sati kasnije, dok je sunce tonulo u more na zapadu, Sumiko podiže ruku.

— Pogledaj onu liniju tamo,

Les. To je ostrvo — reče tiho.

— Da, vrlo je nisko. Bliže smo nego što bi se dalo zaključiti po ovome. Imamo, međutim, još dosta da plovimo do Bodena Tauna.

— Bodena Tauna? Zar nećemo direktno u Džordž Taun?

— Ne. Ako se iskrčimo na južnoj obali i iznajmimo automobil, imamo svega deset ili dvanaest milja dobrim putem do Džordž Tauna. Obilazak oko istočnog rta ostrva oduzeo bi nam mnogo više vremena.

— Misliš da ćeš uspeti da iznenadiš Tiga, Les?

— Ne, ne mislim. On neće smetnuti sa uma tako očigledan potez naše strane. Njegove uhode sada su po čitavom ostrvu, a ne bi me iznenadilo da radio-uređaj jednog od onih ribarskih brodova koje smo mimoišli već šalje šifrovanu po ruku svom gazdi na ostrvu.

— Hoće li opasnost početi čim se iskrčimo?

— Mislim da neće. Bilo bi rasipanje snaga ako bi postavio zasede svud po ostrvu. Ne, Tig je pauk, i po metodu svog rada i po svojoj psihologiji. On se smestio u središte svoje mreže, i sada čeka da upadnemo u nju kako bi zadao odlučni udarac.

Čekali su, dok je ostrvo raslo pred njihovim očima, osvetljeno poslednjim zracima zalazećeg sunca.

— Olupina, Lesli! — uskli-

knu iznenada devojka, hvatajući ga za ruku. — Pogledaj, tamo na hridima!

Ninda se nasmeja.

— Zaboravljaš da su olupine brodova jedna od turističkih znamenitosti Kajmana — reče. — Ili su turističke vodiče smatrali nepotrebnim u onoj masi materijala o Karipskom moru koju smo proučili pre početka potere za Tigom?

— Zaista nisam čitala turističke vodiče — nasmeja se ona. — Ali samo zato što nisam imala vremena za to. Stvarno ima puno olupina?

— Preko tri stotine. Ovo što vidimo je »Ridžfild«, teretnjak koji se tu nasukao još 1943. Nikom se nije isplatilo da ga izvlači, sav teret predstavljalo je sto sanduka piva.

— Nemoj da te Pit čuje... Za njega je takav teret dragoceniji od svih zlatnih poluga na svetu!

— Da se rodio ovde, verujem da bi pripadao pljačkašima olupina. U svoje vreme to je bila glavna privredna grana no ostrvu, znaš.

— Nije se mnogo promenilo — promrmlja devojka. — Sve te banke koje se otvaraju rezonuju veoma slično...

Svetla manjih i većih naselja na južnoj obali promicala su pored njih, dok je jahta punom brzinom hitala na istok. Gan Bej, zatim Ist End, pa Brejkers. Do zaliva Boden i Tau-

na ostalo je svega četiri-pet milja.

— Nema mnogo saobraćaja na putu duž obale — primeti Sumiko. — Vrlo retko se vide farovi nekog automobila.

— Ovaj deo ostrva je manje zanimljiv od zapadnog, gde su koncentrisana najveća naselja i novi hoteli. Utoliko bolje, uostalom; brzo ćemo stići do Džordž Tauna. Pod uslovom da Tabasko Pit ne vozi, naravno!

— Pit? Zašto? Do sada si bio zadovoljan njegovom vožnjom!

— Videćeš — osmehnu se ninda. — Videćeš...

Pola sata kasnije, jahta lagano uplovi u zaliv Boden u čijem se dnu nalazio gradić istog imena i usidri se pored kračkog betonskog mola.

Formalnosti su bile minimalne, jer od građana SAD uprava ostrva Kajman ne traži čak ni pasoš. Zevajući, službenik u zgradi na obali pogleda njihova dokumenta i vrati im ih, glumeći ljubazan osmeh.

— Gde možemo da iznajmimo kola — upita Lesli. — Veća kola, po mogućstvu stejšn-vagon, ili nešto slično.

— Treća zgrada odavde — odgovori čovek. — Ako slučajno nema nikoga, svratite u bar preko puta i pitajte za Fredija Lamonta, on vodi agenciju za iznajmljivanje automobila, mister Eldridž.

Tabasko Pit progovorio je tek

kada su ponovo izašli na osvetljenu ulicu.

— Prokletstvo, ovo mesto uopšte ne liči na Karibe — pro-mrm-lja. — Kao da smo zalutali u neki engleski provincijski grad.

— Kažu da je u tome čar ovog ostrva — nasmeja se Lesli.

Fredi Lamont je bio na svom radnom mestu, pred agencijom za iznajmljivanje kola.

Prešao je pogledom po nji-ma, a onda skočio na noge.

— Vi... — rekao je uzbuđeno — vi dolazite jahtom sa Haitija?

— Da — osmehnu se ninda. Očekivao je da će se nešto slično dogoditi, čim je dodirnuo prvu nit velike Tigove mreže. Nije bitno što je ta nit čovek po imenu Fredi Lamont; za Tiga su ljudi sredstvo kao i svako drugo...

— Ja... imam poruku za vas.

— Od Judžina Tiga, pretpostavljam?

— Ne znam... meni je rečeno da kažem samo četiri reči...

— Je li? — ninda podiže obrve. — A kako glasi ta poruka?

— Razumete, ja nemam nikakve veze sa tim — žurno je objašnjavao čovek. — Časna reč. Rekli su mi samo da prenesem tu poruku, ništa više.

— Često prenosiš poruke koje ne shvataš?

— Ja ne... ali znam ljude kojima se to dogodilo. Nije zdravo odbiti to, mister...

— Tako sam i mislio — kliču Lesli glavom. Čovek pred njim bio je jedan od onih poštenih i radnih ljudi koje je sticaj okolnosti upleo u Tigovu mrežu. Samo nakratko, srećom, što ne znači da Tig uskoro ne bi zatražio i druge usluge. — Dakle? Hoću li čuti tu poruku ili ne? Četiri reči, je li tako?

— Da. »Čekam te u paklu...« Prostrani »bentli« jurio je obalskim putem na zapad, ostavljajući za sobom svetla Boden Tauna. Za njegovim volanom sedeo je Lesli; sposobnost prilagođavanja, jedna od osnovnih osobina svakog ninde, već posle nekoliko minuta vožnje omogućila mu je da levom stranom puta vozi isto onako brzo i spretno kao što bi to činio i na desnoj strani u svojoj Kali forniji.

— Čekam te u Paklu — pro-mrm-lja Pit sa zadnjeg sedišta. — Les, da li to znači da ćemo nas troje sada sići stvarno u pakao? Ne da se plašim, nije to... nego, ako idemo na takvo vruće mesto, da kupim usput koju konzervu piva!

Ninda se glasno nasmeja, pažljivo osmatrajući put iza sebe, za slučaj da ih neko prati.

— Pakao je mesto udaljeno

odavde svega petnaestak milja — objašnjavao je. — To je pre deo gde su vetar i more pretvorili formacije crnih stena u pravi lavirint različitih oblika koji je sada postao turistička atrakcija. Tig je odabrao zgodno mesto: tamo se može sakriti čitava armija ljudi i postaviti najmanje stotinu opasnih zaseda.

— Uhh... onda ipak stani kod prvog dragstora, Les. To ipak zvuči kao vruće mesto i pivo će nam dobro doći!

— Prednost je što u Paklu možeš kupiti razglednice — nasmija se ninda — overene zvaničnim pečatom uprave. Šta misliš, šta će ti reći ona ridozorka iz »Palo Alto kluba« kad joj pokažeš overen dokaz da si bio u paklu, Pite?

Nasmijali su se, ali to nije trajalo dugo, jer su sve troje razmišljali o onome što ih čeka na mestu sa tako neprijatnim imenom.

Lesli je u glavi obrtao jedan plan koji je u početku izgledao veoma opasno, ali mu se sve više dopadao što je više razmišljao o njemu...

Ako iko poznaje konfiguraciju Pakla, onda će to biti Tig, ili neko od njegovih ljudi. Oni o tom mestu ne znaju praktično ništa; jedino što je Lesli do sada video bila je fotografija gomile stena crne boje.

Tig se nadao da će otvoreni izazov delovati i da će oni kre-

nuti pravo prema otvorenim celjustima njegove zamke. Do sada oni to i čine.

Postoji li mogućnost da se Tig ipak iznenadi?

— Pite...

— Da, ortak?

— Izgleda da ćemo ipak svratiti negde na pivo.

— Je li? Otkud ta iznenadna promena plana?

— Malo sam razmišljao. Ova auto-karta tvrdi da postoji lokal koji radi čitavu noć kod raskrsnice za aerodrom, a tamo ćemo biti za desetak minuta.

— U redu. Šta onda?

— Ući ćemo i popiti po jedno pivo. Tig tu svakako ima ljude koji motre na nas. Kad budemo izlazili, ti ćeš sedeti za volan, a ja na zadnje sedište. Jedina razlika je u tome što ću ja izaći na suprotnu stranu, a Sumiko će baciti za mnom svoju torbu sa opremom ninde...

— Znao sam! — dreknu Ta basko. — Znao sam!

— Žao mi je, Pite — sleže ninda ramenima. — Pakao je suviše opasno mesto... pa čak i za tako bezgrešne duše kao što je tvoja! Bojim se da i ovaj posao moram obaviti samim sam... a vi oboje znate za što je tako...

Sumiko mu samo dodirnu rame, ali je Pit nastavio da psuje prigušenim glasom.

— U redu — reče svađalač-

kim tonom. — Šta nas dvoje radimo kad te izbacimo iz kola?

— Ništa naročito. Otići ćete u grad i kružiti po njemu da se otresete eventualnih pratilaca. Ne smete uspeti u tome.

— Šta?

— Ne smete uspeti u tome. Želim da misle da smo sve troje neprestano pod kontrolom. To će Tiga učiniti neopreznim.

— U redu. I šta onda?

— U međuvremenu, ja ću naći načina da se prebacim do Pakla i smrsim konce našem prijatelju Tigu. To je sve. Naći ćemo se ujutru na plaži od sedam milja...

Plan se odvijao upravo onako kako je ninda i zamislio. Poluprazni lokal na raskrsnici pokazivao je da stalni stanovnici ostrva ne vole mnogo noćne zabave svojih gostiju iz čitavog sveta.

Popili su po jedno piće mranih i zabrinutih lica, kako bi Tigovoj uhodi pokazali kako se plaše onoga što sledi. Čovek nije bio naročito spretan; Leslie se iskotrljao iz »bentlija« i sakrio pod susedna kola gotovo pred samim njegovim nosom.

Bio je skriven uz bok automobila iz kojeg je Tigov čovek telefonirao sledećem u lancu uhoda, govoreći kako su sve troje upravo krenuli prema gradu.

Sačekao je da uhoda odjuri

u svom automobilu, a onda oda brao jedan neupadljivi sivi automobil sa parkinga i krenuo u istom pravcu u kome i dvojica kola pre njega.

Petnaest minuta kasnije, prošavši kroz Džordž Taun i duž čuvene Plaže od sedam milja, on projuri kroz Vest Bej, tražeći pogledom putokaz koji upućuje u Pakao.

Prošao je raskrsnicu, ne smajući brzinu. I ovde neko oče kuje njegov dolazak i zato će izaći iz kola milju severnije i pešice se vratiti do Pakla, kroz šumu koja okružuje prirodnu formaciju crnih stena.

Turistički vodič koji je prelistao uz pivo bio je mnogo informativniji. Znao je gde će u Paklu naći Tiga.

Plejboj svakog trenutka misli na sopstvenu udobnost. Ni je ličilo na Tiga da dobar deo noći provede među hladnim crnim stenama, čekajući suparnika koji želi da ga ubije.

Neko je podigao mali restoran na severnom kraju Pakla, računajući da će gosti koji ovamo stignu biti dovoljno žedna da naruče piće ne pitajući za cenu. Lokal je dobro radio, govorio je prospekt, ali samo preko dana. Najzad, niko pametan i ne usuđuje se da zađe u Pakao po mraku...

Što za Tiga neće predstavljati naročitu prepreku, naravno. Njegove gorile provaliće vrata restorana ako bude po-

trebno da bi svom gazdi obezbedili udobnu stolicu i čašu sa ledenim pićem.

Čuvaće ga čak i tu, svaka-ko, ali je većina Tigovih snaga raspoređena među stenama južno od tog mesta, na strani odakle očekuju da dođu ninda i njegovi prijatelji.

»Bojim se da ćete čekati vrlo dugo, gospodo«, prošaputa ninda za sebe, navlačeći kapuljaču od crne svile na glavu. Dovršivši svoje pripreme, on bez oklevanja izroni iz šume i zađe među crne stene, diveći se njihovim oblicima.

Put kojim je krenuo vijugao je zaobilazeći prepreke, ali osećaj orijentacije kod nindi je nepogrešiv. Tamni krov oniske zgrade ukaza se pred njim samo pet minuta pošto je ušao u taj lavirint od stena.

Zadnji zid zgrade imao je samo jedna vrata. Zaključana.

Nikakva prepreka za nindu...

Otvorio ih je tiho i zastao, osluškujući.

Kroz dvostruka vrata koja odavde vode u salu restorana čuju se tihi glasovi. Svud unakolo u polumraku svetlucaju kuhinjski sudovi.

Izvirio je oprezno i odmah ot krio Tiga pogledom.

Sedeo je u udobnoj fotelji, licem okrenut velikom prozoru sa kojeg se pružao divan pogled na crne stene obasjane me sećinom.

Automatska puška bila je os

lonjena o sto, nadohvat njegove ruke. Jedan čovek širokih ramena stajao je pored fotelje i nešto tiho govorio, pokazujući rukom.

Slegnuvši ramenima, ninda bešumno izvuče šuriken iz svog opasača. Za ovaj je sigurno znao da će se vratiti na isto mesto pošto ga najpre pokvasi krv...

Kratak, oštar zvižduk. Prekinut u pola reči, čovek raširi ruke i pade pravo na lice, Tigu pred noge. Čaša iz ruke plejboja tresnu o pod i on žustro skoči na noge, grabeći pušku.

»Džet!«, pomisli ninda, prateći pogledom munjevit Tigo-ve pokrete. »Pun je džeta i za to užasno brz!«

Jednim jedinim glatkim pokretom, Tig otkoči pušku i ubaci prvi metak u cev...

A onda stade, ponet iluzijom da još jednom drži stvar u svojim rukama!

— Ninda! — reče promuklo, ali u tom glasu nije bilo straha. — Kako si stigao ovamo, proklet bio?

— Prilično jednostavno — sleže ovaj ramenima. — Ti ipak nisi toliko lukav i inteligentan kao što misliš, Tig!

— Ha-ha-ha! Čoveče, pa ti ne vidiš dobro? Možda ti smeta mrak? Ja imam pušku u rukama, a ti taj smešni stari mač preko leđa! Pogledaj, ovo je puška! Puška!

— Da, vidim. Pa šta s tim?

— Ubiću te, nindo! — reče kroz zube. — Sada ću te ubiti!

Ninda pokaza raširene prste svojih praznih šaka.

— Kao što vidiš, nemam oružja — reče. — Ali, tebi ipak neće uspeti da me ubiješ!

Tig trijumfalno zauzela, pritiskajući okidač. Ne može promašiti sa takvog rastojanja, znao je, i zato je nastavio da pritiskuje komad čelika svom snagom ubrzano trepćući da zaštititi oči od bleska plamena na ustima cevi.

Zato nije video da ninde više nema na putanji kojom lete meci, da oni udaraju u drvo i staklo suprotnog zida, ispunjavajući prostoriju zaglušnom bukom?

— Ne! reče užasnuto, ispuštajući pušku. — Ne, to je nemoguće!

— U Paklu je sve moguće — odgovori ninda. Oštrica katana blesnu u tami, rasecajući oblak barutnog dima i glatko razdvajajući Tigovu glavu i gornji deo tela na dve simetrične polovine.

Osvrnuo se oko sebe, ne gledajući mrtvo telo o čiju je jednu polovinu obrisao oštricu mača. Nema razloga da se ovde duže zadržava.

Ipak, samo jedan trenutak. Tek koliko da u prolazu sa šanka dohvati nekoliko razglednica sa uredno složene gomile.

Istina, Tabasko Pit nije bio u Paklu, ali će ona ridokosa valjda poverovati zvaničnom pečatu...

— KRAJ —

U JUNU NINDA 73

SMRT JE MOJA LJUBAVNICA

— Kako je i kada ninducu nastao — reče Šimaza — tajna je već odavno zapretana pepelom vremena. Jedino što se o nindama pouzdano zna to je da postoje. Još uvek. Žao mi je, ali to je sve što mogu reći.

— Prokletstvo, i ninde su ipak ljudi! I oni moraju imati slabih tačaka! Kako je sa novcem? Ženama? Slavom?

— Slava i novac ih ne zanimaju. Ili bar ne na isti način kao obične ljude. Što se žena tiče... za njih važi ona stara japanska izreka koja kaže da je smrt jedina prava ljubavnica svakog ninde...

IGRANI
FILM

MIRKO
I
SLAVKO

izdavač:
„DISKOS“
37230 ALEKSANDROVAC
Kruševačka 22
tel: 037/751-296

Iseći i obavezno sačuvati

NINDA-STRIP KAIŠ

Ninda-roman/72 (maj 89)

VELIKI NAGRADNI KONKURS



ZAJEDNIČKA NAGRADNA IGRA ROMANA »NINDA« I SPECIJALA »TAJNE NINDE«

U prošlom (aprilskom) broju romana *NINDA* (»Ledeni strah smrti«) objavili smo jedan *NINDA STRIP KAIŠ* u okviru zajedničkog **VELIKOG NAGRADNOG KONKURSA** redakcije časopisa *TAJNE NINDE* i redakcije roto-romana u sveskama *NINDA*. Taj *NINDA STRIP-KAIŠ* trebalo je da isječete iu sačuvate.

U ovom (majskom) broju romana *NINDA* (»Ubiću te, nindo«) objavljujemo još jedan *NINDA-STRIP KAIŠ*.

U časopisu *TAJNE NINDE/008* (koji je izašao sredinom marta i prodavao se do sredine aprila) objavili smo, takođe, neophodan *NINDA-STRIP KAIŠ*. Takođe i u *TAJNAMA NINDE/009* (koje izlaze sredinom aprila).

Dakle, za učesće su potrebna 4 *NINDA STRIP-KAIŠA* (dva iz romana *NINDA* i dva iz časopisa *TAJNE NINDE*).

Biće Vam potreban i obavezni *NINDA STRIP-KUPON* koji ćemo (na celoj strani) objaviti u majskom broju *TAJNE NINDE* koji izlazi sredinom maja 1989. Na njega ćete nalepiti sva 4 *NINDA STRIP-KAIŠA* tj. sastaviti kompletan strip, popuniti podatke o učesniku, iseci i zalepiti crtež-adresu redakcije *TAJNE NINDE* i u običnom kovertu poslati u drugoj polovini maja 1989.

PONAVLJAMO

Ne šaljite sada *NINDA-STRIP KAIŠEVE* pojedinačno. Sakupite sva 4, sastavite logičan *NINDA-STRIP*, zalepi-

NINĐA LETOVANJA

te ga na NINĐA-STRIP KUPON i tek onda pošaljite.

Svi detalji o načinu slanja rokovi-
ma i dr. biće objavljeni u časopisu
TAJNE NINĐI 010 (maj 1989) koji
izlazi sredinom maja.

OBAVEZNO

Obavezno kupite *TAJNE NIN-
ĐI* 009 – april 1989. koje su izašle sre-
dinom aprila, ali se na svim kioscima
prodaju sve do sredine maja 1989!

SPECIJALNO

Specijalno za one čitaoce romana
NINĐA koji žele da učestvuju u VELI-
KOM ZAJEDNIČKOM NAGRAD-
NOM KONKURSU, a koji su propus-
tili da kupe martovski broj *TAJNE
NINĐI* 008 (u kome je objavljen jedan
NINĐA STRIP-KAIŠ) u aprilskom
broju *TAJNE NINĐI* 009 ponavljamo
taj kaiš! Naravno, on potpuno zame-
njuje onaj iz martovskog broja. U is-
tom, aprilskom broju *TAJNE NIN-
ĐI* 009 (koji je još uvek na kioscima,
sve do sredine maja izašao je i drugi
neophodan NINĐA STRIP-KAIŠ.

Dakle, ako nemate NINĐA
STRIP-KAIŠ iz martovskih *TAJNE
NINĐI* ne sekirajte se! Obidite kioske
i kupite APRILSKI broj *TAJNE NIN-
ĐI* 009 (koji je u prodaji sve do sredine
maja). U njemu ćete naći ponovljen
NINĐA-STRIP KAIŠ i još jedan. novi
NINĐA STRIP-KAIŠ.

Dva NINĐA STRIP-KAIŠA iz časo-
pisa *TAJNE NINĐI* i dva iz romana

10 NINĐA- LETOVANJA

Da, super-premije na konkur-
su su 10 NINĐA-LETOVANJA
na moru u punoj letnjoj sezoni
1989!

Kompletan spisak nagrada
pročitajte u časopisima *TAJNE
NINĐI*. Da pomenemo samo još
neke: 5 super ninda.odela, 5 let-
njih tabi ninda-papuča, ninda-
nunčake, 20 letnjih ninda-maji-
ca i mnoge druge.

NINĐA (ukupno četiri) dovoljni su za
učešće u našem zajedničkom VELI-
KOM NAGRADNOM KONKURSU.

NEOPHODNO

Ne zaboravite da kupite i majski
broj *TAJNE NINĐI* 010 koji izlazi u
druvoj polovini maja 1989. U njemu
ćemo objaviti NINĐA STRIP-KUPON
na koji ćete nalepiti sva 4 NINĐA
STRIP-KAIŠA kao i sve ostale detalje
o konkursu.

VAŽNO

Priznavaćemo samo originalne
NINĐA STRIP-KAIŠEVE iz časopisa
TAJNE NINĐI i roto-romana u sves-
kama *NINĐA*. Fotokopije ili precrta-
vanja – ne priznajemo.



NAJVEĆI NINDA-HIT!



Letnji NINDA-TRENING

Prva i jedina knjiga o NINDA-TRENINGU najzad je izašla iz štampe, a prvo izdanje već je rasprodato!

Šta Vam vredi što volite ninde i ninducu kad ne možete da vežbate kao ninda i postanete ninda?! Uz pomoć knjige *Letnji NINDA-TRENING* to ćete moći! DRUGO IZDANJE već je u prodaji samo preko ovih oglasa!

Kompletna NINDA-škola po uzoru na legendarnog dr Masaaki Hacumija: Ninda-zagrevanje, Ninda-taiducu tehnike borbe bez oružja (stavovi, pokreti, zahvati, bacanja, udarci...). Borba ninda-oružjem (bo-štap, mač, šuriken, nož, nunchake). Ninda-odmaranje.

SPECIJALNI DODATAK: Tajanstvene ninda-veštine (nevidljivo hodanje po vodi, čitanje misli, govor srca, letenje, nečujno kretanje, mikjo-tehnike, čari i veštine kunoici ninda-žene...).

SUPER-POKLON SVAKOM NARUČIOCU: Specijalna nalepnica sa šurikenom zlatne boje i originalnim japanskim ninda-znakom. Dobićete je uz knjigu!

Narudžbenicu šaljite na ovu adresu (iscite je i zalepite)



EDI - Edicija dobrih izdanja
Poštanski fah 65
11060 BEOGRAD 38



NARUDŽBENICA

Ovim neopozivo naručujem knjigu *Letnji NINDA-TRENING* po ceni od 66.000 dinara. Knjigu ću platiti poštaru prilikom prijema. Najskuplju i najsigurniju poštarinu plaćamo mi. Obavezujem se da NE SMEM odbiti prijem knjige. Ukoliko to ipak učinim obavezan sam da izdavaču nadoknadim sve troškove pakovanja, slanja i povraćaja (u iznosu od najmanje 10.000 dinara).

STALNA KUĆNA ADRESA

POPUNITE ČITKO - ŠTAMPANIM SLOVIMA!

Prvo slovo prezimena

Ostala slova prezimena

Ime

i broj

sprat

stan

Ulica

Poštanski broj

i mesto

OBAVEZNO: Za naručioca mlađe od 18 godina obavezan je potpis i broj lične karte jednog od roditelja.

Ova narudžbenica važi do 1. juna 89.

15. maja
na svim kioscima



KRIMI roman



Garancija kvaliteta
roto romana

DEČJE NOVINE

Gornji Milanovac